

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 28

CENA 80 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

KARNEVAL MRTVIH

Derek Finegan

KARNEVAL MRTVIH

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
KARNEVAL MRTVIH

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 28 – VANREDNO IZDANJE
SEPTEMBAR 1985 godine - Cena 80 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević
(predsednik). Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav
Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola
Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković,
Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i
714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

KARNEVAL MRTVIH

»Ne, ovoga jutra stvari ne idu kao obično«, zaključio Džoko Verner, po ko zna koji put gladeći svoje kratke kicoške brčiće koji su neodoljivo podsećali na Klerk Gebla iz najboljih dana. Ali, prokletstvo, ionako je previše rano; nijedna žena koja drži do sebe u ovo doba dana još i ne pokušava da se probudi...

Pogled mu leno odluta po ogromnoj trpezariji hotela »Bahamas«, jednog od najboljih u Palm Biču, i to je bilo dovoljno da mu popravi raspoloženje. »Sve najbolje za tebe, dečko moj«, mislio je uživajući u miru jutra i jedva primetnim šumovima kristala i srebrnarije nekolicine gostiju za ranim doručkom. »Uostalom, tako si sebi i obećao u onoj prljavoj džungli...«

Čak ni pomisao na pakao Vijetnama, pakao kroz koji je veoma srećno prošao, nije pomutila raspoloženje Džoku Verneru. Uopšte, Džoko Verner bio je od onih ljudi čije je raspoloženje veoma teško pomutiti. »Lepši sam, inteligentniji i spretniji od većine momaka mojih godina koje može te sresti«, često je umeo da kaže. »Zbog čega bih se onda do đavola, uzbuđivao? Novac? Coveče, pa lova prosto leži u naokolo i čeka ko će je pokušati!«

»Prednosti kompjuterske civilizacije«, smeškao se oprezno zamaćući svežu kiflu u svoj jutarnji kakao, navika koje se nikada nije mogao osloboditi. »Ne moraš imati novca u džepu, sem nešto sitnine za telefon i taksi: Sve ostalo plaćaš

jednom od kartica iz novčanika, a glupi kompjuteri uvek prekasno shvate da ime sa te kartice uopšte ne postoji, da ne govorimo o lepim okruglim sumama koje se skidaju sa tog nepostojećeg računa, he-he-he!»

A tu su uvek i žene; razmažene bogataške žene koje, slično njemu, traže i dobijaju samo ono najbolje. Njihovi premoreni muževi suviše piju i suviše vremena posvećuju poslovima i lečenju visokog krvnog pritiska da bi bili zanimljivi pratiodi i dobri partneri u krevetu.

A to je bilo ono što je Džoko Verner oduvek umeo da ponudi; uglađeni maniri svet-skog čoveka, grube, ali privlačne crte lica, vitko i snažno telo koje ženama i pruža ono što obećava. Savršen partner za jahanje, tenis, bridž, dobar kozer... treba li i dalje nabrajati: jednostavno, čovek kakvog bi svaka žena pozelela u svom društvu... i, što je najvažnije, bila spremna da plati to zadovoljstvo.

Ovoga jutra, međutim, stvari nisu išle kao obično i madam Lakosta, poštovana supruga naftaša iz Venecuele, nije se pojavila na doručku kako je obećala sinoć na onom koktelu. Madam Lakosta bila je žena po njegovom ukusu: u

svojih četrdeset i nekoliko godina tek je učila da troši onu gomilu dolara koja je izvirala negde dole u džungli i bio joj je potreban dobar savetnik koji će joj pokazati sve trikove te veštine...

»Šašav sam«, pomisli Džoko Verner. »Neću više da čekam tu glupaču, do đavola. Ako sam joj potreban, neka me potraži na plaži... ona može imati čitavu hrpu dolara, ali su one devojčice u minijturnim kostimima ipak mnogo privlačnije... Međutim, pre toga moramo se pobrinuti za naš imidž, Džoko, dečko moj...«

Naredna dva sata Džoko Verner je proveo u gimnastičkoj sali hotela, vredno vežbajući kako bi očuvao gipkost mišića i liniju koju su ljudi njegovih godina najčešće samo priželjkivali.

Istuširan i sveže obrijan, samo u papučama, kupaćim gaćicama i sa peškirom živih boja nehajno prebačenim preko ramena, on se liftom spusti do predvorja staklenih zidova koje se čitavom svojom jednom stranom otvaralo prema plaži posutoj stočićima pod raskošnim suncobranima. Plaža je već bila puna veselih kupaca, a od stolova je dopirao žagor i tiho zveckanje kristalnih čaša.

Na trenutak je zastao na glatkoj mermornoj ploči predvorja na koju se direktno nastavljao pesak plaže, razmišljajući da li da najpre svrati na jedan dupli viski pre nego što se baci na ono što je nazivao svojim poslom.

Džoko Verner nije spadao u ljude sklone razmišljanju o svakom koraku i svakom postupku; da je bio takav, svakako bi brzo shvatio da i jedna, naizgled potpuno nevažna odluka, može izmeniti njegov životni put...

Ukratko, Džoko Verner nije skrenuo prema šanku bara koji se nalazio samo tridesetak stopa desno od njega, već je zastao ispred lifta, pokušavajući da u bučnoj gomili otkrije neko zgodno mestašce na kojem bi mogao provesti vreme do ručka.

Bilo je, naravno, još prilika koje mu je u narednih nekoliko sati sudbina pružila, ali su u svakom trenutku iskušenja bila prejaka. Sem toga, Džoko Verner nije umeo da odbije ono što mu se nudi. Jednostavno, bio je takav čovek...

Sve je počelo kratkim pogledom na jedno bledo, izobličeno lice u gomili nasmejanih lica, lice mladića koji se užurbano probijao prema liftu i mestu gde je stajao Džoko Verner. Džoko se malo namršti;

do đavola, takvim licima u ovom ambijentu svakako nije mesto...

Pomerio se korak u stranu da bi propustio dve devojke koje su živo brbljale na španskom izlazeći iz lifta. Uplašeni mladić stigao je gotovo u istom trenutku i izraz u njegovim očima Džoko je odmah prepoznao. Takav izraz često je viđao u Vijetnamu, na licima ljudi oko sebe.

Smrtni strah...

Njihove oči na trenutak se sretoše i Džoko nesvesno ustuknu još korak unazad, prema zidu. Ljudi sa takvim strahom u očima nisu razlikovali prepreke: mladić u jarkocrvenim kupaćim gaćicama produžio bi istim putem i da se pred njim našao razjareni lav, policajac visok šest stopa ili zid od čvrstih cigala...

Ne, takvim ljudima se ne staje na put. Bez obzira što su im šake prazne. Ili ne...

U času dok su se vrata lifta sklapala za njim, iz mladićeve ruke polete sitan, lak predmet i nestade iza velike pepeljare postavljene kraj ulaza u lift.

Džoko Verner sleže ramenima i potraži pogledom oko sebe, kao da svoje iznenađenje želi da podeli sa ostalim svedocima neobičnog događaja u hotelu »Bahamas«.

Niko nije čak ni gledao u njegovom pravcu i on još jednom sleže ramenima. »Naravno, ljudi su slepi«, mislio je. »Ne vide čak ni ono što im se nalazi pred samim nosom...«

Osmehnuvši se krajem usana, on se prirodnim pokretom nađe da iza pepeljare izvuče laku kutiju od fine kože, ukrašenu nerazumljivim šarama jarkih boja. Kutija za cigarete. Ali, do đavola, zašto bi neko bacao kutiju za cigarete od sebe kao da se u njoj nalazi tempirana bomba?

Odgovor se nametao sam i Džoko Verner pohita da se ne-hajnim korakom udalji sa tog mesta, tiho zviždućući kroz zube. Ma šta to bilo u kutiji, moralo je prilično vredeti, jer je mladićevo lice podsećalo na pacova za kojim su se upravo zatvorila vrata mišolovke.

Kutija je već nestala pod pojasom njegovih gaćica kada se mirno oslonio na šank bara. Ovaj neobični događaj zahtevao je da se o njemu razmisli, a ništa bolje ne stimuliše vijuge od duplog viskija u čaši tek skinutoj sa leđa...

Dva minuta kasnije svetleći pokazivač nad vratima lifta pokaza da se kabina ponovo spušta do predvorja. Džoko Verner ispod oka baci pogled prema liftu...

Vrisak.

Džoko Verner oprezno otpi dug gutljaj iz čaše i položi je drhtavom rukom na šank. Nešto slično je sve vreme i očekivao...

Žena pred vratima lifta skljokala se na tle kao da je neko iznenada podsekao noge pod njom. Oni, najbliži njoj, okrenuli su glave na drugu stranu, pobledelih lica i užasnutih očiju. Debeljko u šarenoj havajskoj košulji oprezno se pridržao rukama za najbliži sto i jednim ogromnim mlazom ispraznio želudac na uredni beli stolnjak i pribor za kafu na njemu.

»Ne«, pomisli Džoko Verner besno, »ovakve stvari ne bi se smele dešavati u hotelu kakav je »Bahamas«, boga mu... to bi moglo da upropasti čitavu sezonu!«

Maločas blistavo čista unutrašnjost lifta sada je bila poprskana krupnim crvenim mrljama. Gusta tečnost iste boje lagano se slivala na mermer predvorja. Telo na podu lifta ležalo je neprimodno, osakaćeno, ali je čak i sa svog mesta Džoko moga da vidi jarkocrvene kupaće gaćice i mišićava leđa, nagrđena dugim rezom sečiva...

Mladić koji je maločas protrčao pored njega, tražeći spas u liftu i ne sanjajući da ga tamo čeka samo — smrt!

Barmen se u trku vraćao na mesto, glasno proklinjući svoju radoznalost.

— Užasno, mister — prostenja na Džokov upitni pogled. — Naprosto su ga iskasapili... kao svinju...

— Ko je to?

— Otkud znam, do đavola! Kladim se da ga ni rođena majka ne bi prepoznala... oprostite, mister, ali ovo...

— Ništa, Vili! — potapša ga Džoko blago po ramenu. — Prokletstvo, kakav gadan početak dana, a? Daj mi još jedan dupli...

— Ništa bolje za nerve! — klimnu barmen glavom potvrđujući to dugim gutljajem iz boce koju je izvukao odnekud ispod šanka dok mu je druga ruka za to vreme žonglerski punila novu čašu tek skinutu sa leda. — Izvolite, msiter Verner...

Skrivajući džep gaćica krajem peškira, Džoko natera sebe da još deset minuta ostane na istom mestu, lagano srkućuci gutljaj po gutljaj viskija, iako mu je kroz glavu prolazila nimalo ugodna pomisao.

Ovaj koji je mladića iskasapio u liftu... šta će učiniti sada kada je otkrio da tajanstvena kutija više nije kod njega?

Odgovor na to pitanje bio je lak, ali se zbog toga nije

nimalo više dopao Džoko Verneru. Međutim, činilo se da na njega niko ne obraća posebnu pažnju i on se sa olakšanjem udalji u pravcu peščane plaže, izbegavajući da pogleda prema nevelikoj gomili oko ulaza u lift koju je hotelski detektiv Sorensen već ljubazno uklanjao uz pomoć nekoliko konobara bledih lica.

Stotinakardi dalje ljudi su se i dalje smejali, deca galamila, voda je prštala pod dugim, vitkim nogama devojaka. Baš kao da se ništa nije dogodilo.

»Najzad, ništa se nije ni dogodilo«, sleže Džoko ramenima. »Za nekoliko minuta policajci u civilu završiće svoj posao i poslugi će ukloniti sve tragove iz lifta, tako da će on proraditi za najviše jedan sat. Svi dobro znaju da Palm Bič živi od turizma; policija će radije pustiti da stotinu ubica nekažnjeno izmakne nego da stvori skanadl koji bi odavde oterao goste dubokih džepova...

Sažaljivo klimajući glavom, Džoko Verner potraži slobodnu kabinu na plaži i pažljivo zatvori vrata za sobom. Manijaci često buše rupice u zidovima da bi zavirivali u susedne kabine, ali je ova bila potpuno čitava. Do đavola, ne bi želeo

da još neko podeli sa njim ovo iznenadno otkriće.

Kutijica u njegovim rukama bila je iznenađujuće laka dok je pažljivo otvarao poklopac. Prokletstvo, šta ako ona ne znači baš ništa, šta ako je u njoj droga ili neka slična glu post koju je mladić u prevelikom strahu odbacio od sebe da bi mu ruke bile slobodne?

Na rašireni levi dlan ispadoše četiri neugledna kamenčića neodređene boje i on lagano klimnu glavom, gutajući pljuvačku.

Prokletstvo, taj momak odbacio je od sebe čitavo bogatstvo... kamenje vredno nekoliko stotina hiljada dolara...

*
* *

»Polako, dečko, polako«, reče tiho Džoko Verner sebi. »Samo bez žurbe... i onaj momak je žurio i video si kako je prošao...«

Pod prstima zavučenim u kutiju zašušta hartija i Džoko čestita sebi na strpljenju. Naravno, to kamenje nije bilo jedina stvar u kutiji...

Nekoliko trenutaka zamišljeno je proučavao skicu preko koje je neko lepim rukopisom ispisao nekoliko redova, a onda čitav sadržaj kutije preba-

ci u džep svojih kupaćih gaćica, a nju pažljivo zavi u peškir.

U glavi mu se vrtelo, ali je imao dovoljno prisustva duha da to ne pokaže na licu kada je izašao iz kabine. Ovo je bilo nešto što je godinama priželjkivao: budućnost u luksuzu i obilju.

Naravno, ako uspe da protumači zagonetne redove na tom komadu tanke hartije. Ali, čak i ako u tome ne uspe ostaju kamenčići iz kutije...

Zamišljeno je zviždukao dok je hodao peščanom plažom, po prvi put ne primećujući ljupka lica i savršena tela žena oko sebe. Malo je njih u stanju da prepozna neobrađeni dijaman, ali je Džoko Verner imao iskustva sa tim kamenjem. Njihova vrednost moći će da se proceni tek kada se izbruse, ali to neće biti jednostavno. Ilegalni brusači dijamanta su postojali, ali se Džoku smučilo od pomisli na cenu koju će zahtevati...

I biće srećan ako pronade trgovca voljnog da mu te kamenčiće otkupi po ceni većoj od polovine njihove stvarne vrednosti.

Zastao je da krajem peškira otare znoj sa čela i zagledao se u okean pred sobom. Zaključak do kojeg je došao nije mu se dopadao...

Skica je govorila da takvih kamenčića ima još... Ako želi da ih se dokopa, moraće po prvi put da angažuje i nekog drugog. Lepo je biti usamljeni vuk, ali posao vredan možda čitavih milion dolara nije za jednog čoveka...

Svaki naredni korak povećaće rizik, naravno. Lice mu se zgrči kada se setio prizora u liftu. Još neko je znao za tu tajnu. Neko ko neće birati sredstva da se dokopa kamenčića u njegovom džepu...

Sklopio je oči izlažući lice vrelim zracima sunca, ali je ipak osećao kako mu se koža na leđima ježi od nejasnog straha. U mislima je obrtao imena i likove svih ljudi kojima bi se možda mogao obratiti za pomoć, iako je od početka znao da postoji samo jedan kome bi u ovoj situaciji smeo verovati, a čak ni njemu do kraja...

Sorensen. Hotelski detektiv, nekada narednik u Vijetnamu.

I jedini čovek koji je nešto dugovao Džoko Verneru...

Mirnim korakom Verner se vrati u restoran i potraži slobodno mesto pod jednim suncobranom. Sorensen sada svakako ima pune ruke posla, iako se gužva oko lifta već razišla i sve se nastavljalo u raspoloženju uobičajenom za Pa-

lm Bič. Ima vremena za razgovor o dijamantima...

— Džoko, dragi!

Vrisak oduševljenja, šuštanje skutova skupocene haljine i tihi zveket debelih narukvica po rukama. Madam Lakosta naravno. Prokleta bila!

Ono što je proletelo kroz misli, nije se pokazalo na lepom licu Džoko Venera dok je učtivo ustajao da pridrži stolicu već pomalo uveloj južnoameričkoj lepotici koja ga je oduševljeno gledala. Kada bi samo minut umela da čuti bila bi bar podnošljiva...

— Džoko, dragi, zašto praviš takvo lice? Nisi oduševljen što me vidiš? — brbljala je madam Lakosta. — Ja ću jedan hajbol, pozovi, molim te, k nobara. Posluga je ovde zaista užasna, dragi. Ne znam da li sam ti pričala kako je bilo prošle godine u Evropi? Nisam, zar ne? Naravno da nisam, dragi. Posluga u Rimu prosto je letela oko mene, ali oni tamo ne znaju šta je pravo piće, zaista ne!

Usrdno klimajući glavom Džoko dade znak momku u blistavobeloj odeći koji pohita da primi porudžbinu.

— Šta ste rekli, draga moja? — ljubazno upita Džoko, jer madam Lakosta nije prekidala sa svojim opaskama o

posluzi, vremenu, ceni nafte i najnovijim filmovima.

— Rekoh kako sam čula da se maločas ovde na plaži dogodilo nešto užasno. Bili ste ovde?

— Da... ali ne baš blizu.

— Gospode bože! Zar je moguće da se takvo nešto dogodi u ovako dobrom hotelu? Neko je ubijen, zar ne?

— Tako kažu — klimnu Džoko glavom. — Neki mladić.

— Jadnik — sažaljivo klimnu glavom madam Lakosta otpijajući dug gutljaj iz čaše koja se stvorila pred njim. — Sva sreća što Hernando... Hernando Lakosta, moj muž mislim, sva sreća što nije ovde. Jadnik, ne podnosi krv. Nikada nije otišao čak ni na koridoru, zamislite, Džoko!

— Neverovatno — učtivo se složi Džoko. — Očigledno, on nije pravi muškarac za vas...

— Ah! — madam Lakosta prevrte očima. — Jadni Hernando toliko radi... evo, jutros mi se javio telefonom, hoće da kupi neko ostrvo... ili imanje na nekom ostrvu, nisam dobro čula, veze su bile užasne... zaista užasne!

— Ostrvo?

Džoko Verner pažljivije osmotri crte lica pod debelim slojem šminke, pokušavajući da u velikim crnim očima madam Lakosta pročita stvarne

osećaje iza tek izgovorene bujice reči.

Prokletstvo, i na onoj skici je neko ostrvo. Da li je to samo sticaj okolnosti, ili...?

— Da, Džoko, neko ostrvce u moru zapadne Indije. Postoje negde neki ljudi koji misle da bi se isplatilo uložiti koji dolar u hotele... Kada bi mene pitali, ja bih podigla nešto slično ovome, ali muškarci su takvi, nikada nam ne dopuštaju da se mešamo u njihove od vratne poslove... kao da bi takva jedna tako prozaična stvar mogla da zainteresuje jednu damu, ha-ha-ha! Vi ne pijete ništa, Džoko, dragi?

— Da... ovaj, ne. Gotovo sam zaboravio na svoje piće u društvu sa vama, madam...

Prestavši da sluša brbljanje žene pred sobom, Džoko neupadljivo baci pogled na sat iznad šanka. Uskoro će ustati i poći da potraži Sorensena. Do đavola sa ovom prokletom brbljivicom!

— Džoko, pa vi mene uopšte ne slušate! — drečala je madam Lakosta uvređeno.

— Oprostite, malo sam zaneo u misli — on joj nežno dotače ruku. — Ne znam šta mi je, jutros sam nešto rastresen... možda zato što sam vas tako dugo čekao, a vi niste došli.

— Ah! Htela sam da dođem, zaista, ali se baš tada javio Hernando i razgovor se otegao. Nisam vam rekla da su veze bile užasne? Nisam. Dakle, bile su užasne. Čovek bi pomislio da kod svih tih satelita i radara može da se uspostavi pristojna veza sa Marakaibom, a kad tamo... Gle, ko je ovde? Poznajete li groficu Hofšteter, Džoko, dragi?

— Ne, na žalost — osmehnu se on pristojno, i ne pokušavajući da potraži pogledom tu važnu ličnost. — Žao mi je, madam, ali sam se upravo setio da moram da obavim jedan važan razgovor. Naći ću vas ponovo ovde kada se vratim, zar ne?

»A potrudicu se da se ne vratim«, dodade u sebi. »Dođavola i ti, i sva nafta, i dolari tvog prokletog muža!

— Pa... ne znam — odmahnu madam Lakosta rukom. — Neko društvo me pozvalo na izlet jahtom... sem ako ćete se zaista brzo vratiti. Nije pristojno tako naglo ostaviti jednu damu, Džoko, dragi!

— Zista mi je žao, ali...

— Džoko, dragi, jutros ste zaista rasejani... gle, nešto vam je ispalo iz peškira! Neka kutija... za cigarete? Baš je zgodna!

Promrmljavši nešto Džoko Verner hitro zamota kutiju u svoj peškir. Njegovi inače savršeni nervi počinjali su da popuštaju i on stisnu zube uzdržavajući se da ne tresne kristalnu vazu sa stola pravo u neprestano razjapljen ustama madam Lakosta.

Možda bi bilo bolje da je tako zaista i učinio, ali se okrenuo toliko žurno da nije ni mogao zapaziti pogled kojim ga je žena ispratila.

Po prvi put posle dužeg vremena madam Lakosta je začuvala, a njene duboke i zagonezne crne oči imale su neobičan izraz dok je posmatrala visoko i snažno telo Džoka Venera.

Dobrom posmatraču, a takvih je u blizini bilo, ne bi promaklo da je taj pogled upravljen tačno u peškir koji je skrivao tajanstvenu kutiju...

*
* *

— Da, sada se sećam — tiho reče crnokosi čovek koji je sedeo nekoliko stolova dalje. — Taj tip je stajao kraj samog lifta kada je mladić uleteo u njega...

— Misliš — devojka kraj njega pažljivo je ispratila pogledom Džoka Venera. — Ja

nemam utisak da sam ga primetila u blizini.

— Zato što nisi izvežbana da posmatraš kao ja, Sumiko — u plavim očima muškarca zaigra veseli plamičak dok je mi lovaio pogledom krhko telo i ljupko lice sa malo kosim crnim očima koje su odavale japansko poreklo. — Vidiš, mnogi detalji u prvi mah mi promaknu — nastavi on — ali je moje pamćenje naviklo da mi ih ponovo vrati ako je to potrebno. Slično onome kao kada nekoliko puta vraćaš film nekog događaja da bi uočio nove detalje...

Čovek je sedeo mirno, kao da ne primećuje zadivljene poglede žena koji su milovali snažno i gipko telo odeveno u za slepljujuće belu odeću koja je isticala njegovu preplanulu kožu. Ni pogledi muškaraca nisu zaobilazili neobični par, jer je haljina od skupocene svile savršenom elegancijom obavijala krhko telo iznenađujuće bogatih oblina.

— Les... — tiho reče ona dodirujući ruku svom pratioću. — Ko je ona žena s njim? Neobične oči, zar ne? Kao veštica...

— Veštica? — nasmeja se muškarac. — Ne, veštica nije... bar u onom nekadašnjem smislu te reči... ali je žena

koja veoma dobro igra ulogu skrivajući svoje pravo lice.

Devojka se strese, uprkos toplom suncu koje joj je grejalo leđa.

— Svejedno, ne dopada mi se njen pogled. Eno je, odlazi, hvala bogu... Leslie, ovo mesto mi se sve manje sviđa.

— Još nisi navikla na krv. Priznajem, prizor u liftu bio je gadan. Čovek koji je to učinio ima dobre živce...

— Misliš da to ima neke veze sa onim zbog čega smo došli u Palm Bič?

— Ne znam pouzdano... ali bih bio spreman da prihvatim opkladu da je tako. Slušaj, Sumiko... kako ti se dopao onaj momak koji je malo čas otišao?

— Meni? Zašto?

— Može se dogoditi da iskoristim tvoj šarm kako bih od njega izvukao neku informaciju.

Ona se stidljivo osmehnu.

— Zgodan je, to će ti reći većina žena. Meni se, međutim, ne dopada naročito. Ima onu mekušnu crtdu oko usta, znaš.

— Znam, zapazio sam to. Ne slaže se sa dobrim mišljenjem koje očigledno ima o sebi. Hmm... ne mogu da se koncentrišem u ovoj gomili, ali me nešto neprestano kopka. Kao

da se nešto dogodilo između tog čoveka i mladića delić sekunde pre nego što je ovaj drugi ušao u lift... ali ne znam šta!

— Hoćeš li da se vratimo u apartman?

— Tek tada neću moći da se koncentrišem! — osmehnu se on rumenilu koje je naglo oblilo lice devojke. — Ali, hajdemo. Ionako Pit uskoro treba da se javi iz San Francis-ka...

Ona ga zaustavi pokretom ruke.

— Les... molim te, nemoj da idemo tim liftom.

— Zašto, devojčice? Ne brini, već je sve očišćeno.

— Svejedno. Stresem se kad pomislim na... na...

— U redu — on zaštitnički obgrli njena uska ramena. — Ići ćemo okolo, do lifta u holu, važi?

Ogromni hol hotela »Bahamas« bio je gotovo prazan, ni malo čudan za ovo doba dana.

— Mister Eldridž! — pozva čovek za pultom recepcije. — Upravo je stigao jedan telegram za vas.

— Hvala! — osmehnu se crnokosi muškarac, prihvatajući tanki koverat. — Kako vidim, vaši gosti vas ne napuštaju zbog one gužve na plaži?

Čovek podiže oči prema nebu.

— Hvala bogu... već sam se bio uplašio da će svi nagrnuti ovamo zahtevajući svoje račune! Međutim, niko nije hteo da ode, zamislite!

— Pa, tako nešto se i moglo očekivati. Ljudi se navikavaju na krv, čini mi se... Možda bi bila dobra zamisao da onaj lift ukasite sa nekoliko upadljivih mrlja i tako ih ostavite. Kladim se da bi ste mogli naplaćivati i karte za vožnju njime, mister!

Čovek za recepcijom ga je nekoliko trenutaka posmatrao, a onda mu se lice razvuče u osmeh.

— Vi se šalite, naravno, mister Eldridž...

— Da, šalim se — odvrati čovek po imenu Leslie Eldridž propuštajući devojku ispred sebe kroz otvorena vrata lifta. — Naravno da se šalim...

— U vaš apartman, mister Eldridž? — upita liftboj, okretan dečak tamne puti, u blistavoj uniformi hotela.

— Svakako, Hulio. I bez žurbe, molim te. Kad ti upravljaš liftom, čovek pomisli da si prošao obuku u Kejp Kenediju!

— Ah, gosti vole brzinu — osmehnu se dečak — mada meni nije jasno šta im znače te dve ili tri sekunde razlike.

Užasna stvar ono u liftu broj šest, zar ne, mister Eldridž? Jadni Antonio!

— Antonio? Tako se zvao ubijeni mladić?

— Ali ne... Antonio, liftboj iz lifta broj šest! Zar niste znali da je i on ubijen?

Lesli i devojka se zgledaše.

— Kako?

— Udavljen je. Našli su ga u hodniku na najvišem spratu. Kažu da se to dogodilo mnogo pre ubistva na plaži. Čudno kako niko nije primetio da nema liftboja u tom liftu... Evo, stigli smo, deveti sprat!

— Ti se ne plašiš, Hulio? — upita devojka sa osmehom, iz lazeći iz lifta.

— Ja? — dečak se osvrte po praznom hodniku. — Pogledajte...

Hitar pokret ruke i među vitkim prstima zablista kratko sečivo, oštro kao brijač.

— Hulio neće dozvoliti nikome da ga tek tako ukloni sa puta — reče dečak vraćajući nož u svoje skrovište pod uniformom. — Ne brinite za mene, senjorita... ja znam kako se ovo upotrebljava...

— Strašno mesto! — uzdahnu devojka kada su se za njima zatvorila vrata malog apartmana. — O svemu ovome nema ni reči u turističkim vodičima...

— Ne bi me iznenadilo da se uskoro nešto slično i pojavi u reklamama — sleže Eldridž ramenima. »Odmor u Floridi, obogaćen pravim ubistvom. Uzbudjenja garantovana, svega pet stotina dolara po osobi«.

— Nije mnogo — nasmeja se devojka. — Kod nas u San Francisku plaćene ubice traže i dobijaju mnogo više... Idem da se okupam, a ti?

— Treba da razmislim...

— Ah... neću te uznemiravati.

Zbacivši odeću sa sebe, Lesli Eldridž se potpuno nag spuсти na tepih u položaj karakterističan za indijske joge. Pogled mu je bio uprt kroz prozor u beskrajni okean, ali njegove oči nisu videle glatku površinu izbrazdanu tragovima mnogih brodova i čamaca.

Za nekoliko trenutaka postigao je potpuno koncentraciju, gotovo sasvim odvojen od svoje okoline, iako je jedan deo njegove podsvesti neprestano bdeo, analizirajući šumove koji su dopirali do njega. Bio je u stanju nalik na trans, ali bi se prevario svako ko bi pomislio kako je to pogodan trenutak da ga iznenadi...

Film događaja na plaži neprestano se iznova odvijao pred njegovim sklopljenim o-

ćima. Svaki šum bio je neizbrisivo urezan u pamćenju, svaki pokret, svako lice...

... Vrata lifta su se otvarala i kroz njih je izašao čovek u kupaćim gaćicama sa peškirom prebačenim preko ramena. Brčići nalik na Kletka Gebla; to je onaj isti koga su kasnije zapazili u restoranu...

Eldridž još jednom vrati tu scenu iz svoje memorije. Da, liftboja već nije bilo na njegovom mestu...

... Vrata lifta ponovo su se zatvorila, a čovek je zastao pred njima kao da premišlja na koju će stranu. U njegovom držanju nije bilo ničeg neobičnog.

Lift je brzo stigao ponovo i iz njega su izašle dve devojke. Ne, one nisu imale veze sa čitavim događajem; lica su im bila prazna, vesela.

Da, u tom trenutku u Eldridžovo vidno polje ušao je mladić u jarkocrvenim kupaćim gaćicama, sada se jasno sećao kako je odmah zapazio da se događa nešto neobično.

Mladić je uskočio u lift i vrata su se sklopila za njim.

Ali...

Memorija precizna poput filmske kamere konačno je našla onaj delić mozaika koji je nedostajao. Pre nego što je uskočio u lift, mladić je odba-

cio iz ruke neki predmet i on je pao gotovo pred noge čoveku sa peškirom preko ramena.

I ovoj je taj predmet podigao...

Eldridž uzdahnu i otvori oči, ali je i dalje ostao u istom položaju, zadubljen u misli.

Da li je to bio čist slučaj ili su se njih dvojica našli na dogovorenom mestu kako bi mu mladić uručio taj predmet?

Lesli Eldridž još jednom sklopi oči, ali je već znao da je sav trud uzaludan, jer njegov vid u onom trenutku dole na plaži nije registrovao onoga koji je gonio mladića, zadajući mu užasan strah koji je izbijao iz svakog njegovog pokreta.

Jadnik. Nije ni sanjao da ga smrt čeka u liftu u koji je pohitao da se skloni...

Ne, svaka slučajnost je bila potpuno isključena. Ono što se dogodilo u hotelu »Bahamas« moralo je biti povezano sa onim zbog čega on i devojka strpljivo čekaju već gotovo punih deset dana...

Telefon tiho zazuja. Jednom, drugi put.

Vrata kupatila se otvoriše i kroz njih izlete devojka, potpuno naga, sa peškirom u rukama.

— Lenštino! — nasmeja se kad vide da su njegove oči ši-

rom otvorene. — Nećeš da od govoriš samo da bi me video bez odeće, je li?

On se uspravi na noge lakim pokretom, nalik hitroj divljoj zveri koja je iznenada opazila plen.

— Vрати se u kupatilo, mala — reče. — To je sigurno Pit.

— Imate San Francisko na liniji, mister Eldridž — reče bezlični glas iz slušalice.

— Halo?

— Les? Kakvo je vreme dole u Floridi?

— Zdravo, Pite. Vreme je baš kako treba. Kako je u San Francisku?

— Savršeno. Prava je šteta što moram da odem iz ovog divnog grada...

— Aha — Lesliejeve obrve se skupiše. — Doznao si, dakle, ono što me zanima?

— Nešto sam doznao... tek treba da vidimo da li je to ono pravo... Mislim da ću do jutra stići do tebe. Ništa se u međuvremenu nije dogodilo?

— Pa, ništa naročito... jedan naš prijatelj dobio je jaku prehladu. Džon Donel iz Ouklenda, sećaš ga se sigurno...

— Auuu, baš šteta — začu se glas iz slušalice praćen veselim smehom. — Pa dobro, onda ćemo se ujutru videti. Pozdravi Sumiko...

Veza se prekide, ali je Leslie još neko vreme zamišljeno stajao sa slušalicom u ruci.

Ujutru će njegov prijatelj i saradnik Tabasko Pit biti ovde sa novim informacijama o zagonetnom slučaju kojim se bave već skoro mesec dana, a da se nisu ni približili njegovom rešenju.

Ali će se sada stvari odvijati bržim tempom, u to je bio ubeđen. Pit je već upozoren. »Prijatelj Džon Donel iz Ouklenda« u njihovim šiframa uvek je označavao nepoznatog čoveka. »Jaka prehlada« značila je smrt.

Kad stigne na Floridu, Tabasko Pit će već znati da su obračuni počeli i da su prve žrtve već pale...

*
* *

— Zdravo, naredniče.

— Zdravo, kaplare. Piće?

Lice Dejva Sorensena bilo je umorno, izbrazdano borama koje su se onda u Vijetnamu tek naslućivale. Brzo je stario i to je bilo očigledno po sve ređoj kosi i sve većem trbuhu ispod skupog odela hotelskog detektiva.

Džoko Verner potisnu tu mi sao od sebe. Greši svako ko

potceni Dejva Sorensena, to je bila jedna od prvih lekcija koju je naučio u logoru za obuku, mnogo pre nego što su obojica stigli do vlažne vijetnamske džungle.

— Može — klimnu Verner spuštajući se u udobnu fotelju od meke kože. — Do đavola, naredniče, ova tvoja rupa više podseća na svemirski brod nego na kancelariju poštenog hotelskog detektiva!

Pogled mu je klizio preko ekrana interne televizije, kompjuterskih terminala povezanih direktno sa recepcijom, niz alarmnih uređaja i elektronike kojoj nije ni znao svrhe. Hotel »Bahamas« očigledno je mnogo ulagao u bezbednost svojih gostiju.

Samo što se ta investicija loše otplaćivala, sudeći prema onome što se dogodilo samo nekoliko sati ranije...

— Nemaš kamere postavljene u liftovima? — upita on prihvatajući čašu iz Sorensenove glomazne ruke. — Šteta, to bi olakšalo posao policiji, a?

— Tim glupostima! — prezrivo srкну Sorensen. — Njima ne bi pomoglo ni da im dovedemubicu i gurnem im ga pod njihove debele noseve! Potpuno nesposobni. Čoveče, pitam se kud ide ova zemlja

kad najgluplje momke zapošljavaju upravo u policiji!

— U pakao, kao i ostatak sveta — filozofski reče Džoko srkućući viski. — Bilo je gužve, a?

— Možeš misliti. Direktor hotela zivkao je svaka dva minuta pitajući da li je policija gotova i kada se lift može očititi i ponovo pustiti u rad. Prokletstvo, ljudima je trebalo gotovo sat da operu tu prokletu kabinu... a možeš misliti na šta je ličila!

— Video sam — klimnu Džoko glavom. — Slučajno sam bio u blizini. Ko je bio taj tip?

— Ubijeni? Pojma nemam, a kladim se da ni policija ne zna ništa više. Zašto pitaš?

— Čista radoznalost — Verner sleže ramenima.

Sorensen se isceri.

— Ma hajde, Džoko. Nikada nisi ni jednu jedinu reč izgovorio bez razloga, još od onog dana kada sam te upoznao kao najzelenijeg regruta među gomilom zeleniša. Zbog čega te taj tip zanima?

Ruke Džoka Vernera bile su potpuno mirne kada je odložio ispražnjenu čašu.

— Pomalo me zabrinjava pomisao da u blizini postoji neki ljubomorni muž sa velikim nožem u džepu, naredniče. Ništa drugo.

— Ljubomorni muž! — ke-
zio se Sorensen. — Mladiću
moj, ono u liftu učinio je pro-
fesionalac, a ne razbesnели muž
koji je mladića otkrio u kre-
vetu svoje žene. Čitava stvar
je izvedena vrlo vešto. I vrlo
hladnokrvno.

— Hladnokrvno? Onolika
krv? Naredniče, ti se šališ...

— Ti nisi imao prilike da po-
gledaš izbliza, ali ja jesam.
Kad je čovek već mrtav, onda
rana ne krvari mnogo. Do šta
vola, nisi početnik i imao si
prilike da vidiš gomilu mrt-
vaca! Kod onog nesrećnog mo-
mka postoji samo jedna rana
koja ga je ubila: presečen gr-
kljan!

Džoko Verner oseti kako mu
se po leđima još jednom širi
neprijatna hladnoća. Pružio je
čašu Sorensenu da mu je na-
puni.

— A to znači...?

Sorensenovo lice je blistalo,
kao da uživa u nabrajanju kr-
vavih detalja.

— To znači da ga je ubica
nekoliko minuta obrađivao ma-
četom, vodeći računa da ne
nanese smrtonosne povrede.
Naravno, to je trajalo sve dok
nije doznao ono što je želeo,
a onda je okončao posao jed-
nim jedinim čistim i preciz-
nim udarcem, razumeš?

— I nestao?

Sorensen pucnu prstima.

— Ispario. Zajedno sa svo-
jom mačetom. Bez ikakvog
traga. Rekoh ti da je u pitanju
profesionalac.

— Policija?

— Prokletstvo, Džoko, pone-
kad se ponašaš kao dete! Šta
se policije tiče taj mladić, do
đavola? Ako im ubica jednog
dana dođe u ruke, u redu. Oni
veoma dobro znaju koja je st-
rana hleba premazana masla-
cem; sve što su ovde činili svo-
dilo se na to da se digne ma-
nje buke. Videćeš sutrašnje
novine: dva reda, više o ovo-
me nećeš pročitati!

— Čudna stvar, a?

Sorensen ga oprezno pogle-
da, provlačeći prste kroz pro-
ređenu kosu.

— Aha — složi se, kao da
čeka da se Džoko izjasni do
kraja.

— To može značiti... reci-
mo, da je u pitanju neki kru-
pan posao, a?

— Tako nešto.

— A kod mladića ništa nije
pronađeno, znači?

— Ništa — isceri se Soren-
sen. — Zaboga, bio je u kupa-
ćim gaćicama. Ni ti ne nosiš
pasoš kad pođeš na plažu, zar
ne?

— Nije bio hotelski gost?

— Ne, nije bio hotelski gost.

Ni ubica nije bio hotelski gost. Džoko, umoran sam kao pas i nemam vremena da brbljam s tobom čitav dan. Istresi to što znaš ili se nosi odavde!

— Ko ti kaže da ja nešto znam? — sada se Džoko Verner samouvereno cerio.

— Vidi se. Suviše se dobro vidi, kaplare. Možeš biti malo oprezniji, znaš. Ko zna, možda se ubica još uvek nalazi u blizini...

— Znaš da je potrebno malo više od jedne mačete da uplaši Džoko Verneru, naredniče.

— Ja bih na tvom mestu i pak bio oprezan. Tip je veoma snažan.

— Kako znaš, do đavola?

— Nisi primetio da u onom prokletom liftu nije bilo liftboja? Momak je sredio najpre njega. Jednostavno ga uhvatio za grlo, odigao od zemlje i slo mio mu vrat, a onda ga gurnuo u jedan plakar na poslednjem spratu. To nisi znao, a?

Ruka Džoko Verneru zastade na pola puta do čaše.

— Do đavola, kako sam mogao da znam?

— Nisi mogao, ali je baš tako bilo. Prema tome...

— U redu, naredniče, biću oprezan. Može li neko ovde čuti naš razgovor?

— Ovde? Mladiću, ovo je je dino mesto u hotelu gde možemo mirno razgovarati... Iako trenutno postoji još jedno...

— Gde to?

— U jednom apartmanu na devetom spratu. Mikrofoni su iznenada potpuno otkazali, zamisli, ali ćemo to srediti već u toku dana... Nešto si hteo da kažeš?

Džoko Verner se zavalio u fotelji proučavajući lice detektiva suženim očima.

— Da, naredniče, hoću nešto da ti kažem. Pre nego što je ušao u onaj mrtvački kovčeg od lifta, momak je nešto odbacio od sebe.

Sorensenovo lice se ne pomerilo. Proklet bio, pomisli Džoko, uvek je bio izvrstan pokeraš!

— I ti si to uzeo, a?

— Tačno.

Hotelski detektiv grleno se nasmeja.

— Što te čini sledećim kandidatom kod našeg prijatelja sa mačetom, znaš.

— Znam, do đavola! Misliš li da je mali priznao da je to bacio pre nego što mu je pre sečen grkljan?

— Ja mislim da jeste. A i ti bi mislio isto da si mu video lice... Šta je to bilo, Džoko?

— Kutijica. Kožna kutija za cigarete.

— I?

— I u njoj četiri kamenčića i jedan komad hartije.

Sorensen tiho zviznu.

— Kamenčići, a? Počinjem da kapiram o čemu govoriš, ka plare. Onako od oka, koliko vrede?

— Ne znam. Nisu obrađeni.

— Hmm... a hartija?

— Na njoj je skica jednog ostrva, Dejve. I jedno mesto na tom ostrvu označeno je krstićem.

Sorensen zviznu još jednom, ovoga puta sa poštovanjem.

— Što bi moglo da znači da tih kamenčića ima još, a?

— Bravo, naredniče! Vojska SAD znala je šta radi kad ti je dala tako visok čin!

Sorensen je odbijao dimove iz cigarete, posmatrajući Džoka suženim očima.

— Gde su?

— Kamenčići?

— I ostalo.

— Na sigurnom mestu, naredniče — isceri se Džoko.

Detektiv se promuklo nasmeja.

— Ako misliš da je tvoja soba sigurno mesto, onda se grdno varaš, Džoko. A mnogo više poverenja ne bih imao ni u hotelski sef. Čoveče, ubih se

objašnjavajući da imamo posla sa profesionalcima!

— Imamo? — Džoko Verner podiže obrve. — Znači li to da se javljaš za ortaka u ovom poslu, Dejve?

— A zbog čega si onda došao kad mene sa čitavom tom pričom? Ako si hteo da radiš sam, zbog čega nisi tiho nestao i negde utopio to proketo kamenje?

— Ne bi se isplatilo, to znaš bolje od mene. Koliko?

— Fifti-fifti, do đavola. Drukcije ne radim!

— Više ne bi ni dobio — nasmeja se Džoko pružajući detektivu praznu čašu. — Napuni ovo, pa da zalijemo pogodbu, naredniče...

*

* *

Požarna stepeništa uvek stvaraju probleme vlasnicima budućih hotela, arhitektima i graditeljima; oni prvi pate zbog, za njih, užasno velikog neiskorišćenog prostora; druge muči problem uklapanja tog prostora u elegantne linije nove građevine, treći psuju i jedne i druge zbog komplikacija u gradnji, a svi zajedno, opet, državu koja je propisala vrlo

stroge norme, vodeći računa o bezbednosti hotelskih gostiju.

Ne samo o bezbednosti u slučaju požara već i o opštoj bezbednosti ljudi koji odsednu u hotelima, jer su sporedna stepeništa oduvek bila najzgodnija za generacije momaka hitrih nogu i još hitrijih prstiju, za plaćene ubice i privatne detektive koji svoj hleb zarađuju praćenjem nevernih žena i njihovih nevernih **muževa**.

U hotelu »Bahamas« taj je problem bio rešen na taj način što su svi izlazi na požarno stepenište bili čvrsto zatvoreni i mogli su se otvoriti samo u dva slučaja: kada alarmni uređaji automatski isključe elektronske brave na pojavu dima ili povišene temperature u nekom delu hotela, ili na signal iz odaje hotelskog detektiva, pritiskom na jedno dugme na njegovoj kontrolnoj tabli, onoj istoj koja je Džoko Verneru podsetila na svemirski brod.

Postojao je i treći način, međutim, ali taj način nije pao na pamet ni inženjeru koji je čitav taj uređaj zamislio i izveo, niti komisiji koja je potom ispitala njegovo funkcionisanje...

Mali signal — generator postavljen na jedno od mnogih pogodnih mesta u instalaciji

sigurnosnog sistema za relativno kratko vreme obavio je svoj zadatak i otkrio tihu elektronsku komandu koja je mehanizmu vrata zapovedala da se otvore. Naravno, jedna lampica na kontrolnoj tabli na trenutak je zatreptala i odmah se ponovo ugasila, tako da dežurni za tablom nije reagovao na to, pretpostavljajući da je to još jedna od onih sitnih šala kojima su komplikovani elektronski sistemi ponekad skloni.

Bilo kako bilo, sada se mračnim stepeništem za požar nečujno kretala figura obučena u crno od glave do pete...

Bukvalno od glave do pete, jer je čak i lice bilo prekriveno kapuljačom od tanke crne svile sa dva uska proreza za oči. Štaviše, i očni kapci tajanstvenog posetioca požarnog stepeništa bili su premazani tamnom masom koja je sprečavala da se u mraku nasluti čak i sićušni odblesak svetlije kože lica.

Uprkos tami, prilika se kretala veoma sigurno i precizno, ne stvarajući pri tom nikakav šum.

Kao duh...

Ta zlokobna pojava delovala bi zastrašujuće čak i na punoj svetlosti dana, ne samo zbog mračne odeće koja je sk-

rivala čak i lice već i zbog neobično hitrih pokreta u kojima se naslućivalo da je pod odećom zapravo biće koje ni trenutka neće oklevati da oduzme život onome ko mu se ispreči na putu do nepoznatog cilja...

Tri sprata iznad mesta na kojem je ušao, čovek u crnom zaustavi se ispred požarnih vrata i prisloni uho pod kapu ljačom na njih. U hodniku sa druge strane vrata vladala je tišina. Sigurnim pokretima nepoznati minijaturnim alatom ukloni ploču na zidu pored vrata ispod koje se nalazio splet mehanizma za otvaranje. Ovo-ga puta koristio se lampom koja je uskim zrakom svetlosti olakšavala da nađe pravo mesto u hrpi raznobojnih kablova.

Uz tiho zujanje, vrata se još jednom otvoriše i čovek u crnom kostimu ponovo oslušnu pre nego što se jednim skokom našao u hodniku osvetljenom prigušenim svetiljkama. Mehanizam koji je ostavio priključen na drugoj strani radio je savršeno; vrata su se još jednom zatvorila na signal malog uređaja koji je na trenutak izvukao ispod svog kostima i uperio ga prema njima.

Soba koju je tražio nalazila se u drugom krilu hotela, go-

tovo stotinu jardi dalje, ali je on taj put prešao veoma hitro, zahvalan upravi hotela zbog debelog tepiha koji je prigušivao svaki korak. Onaj hodnik, znao je, kontrolisala je samo jedna televizijska kamera; hodajući pored samog zida, jednim skokom prelazeći bolje osvetljene delove hodnika, mogao je biti prilično siguran da ga na ekranu niko neće primetiti...

Nepomičan, kao kip zastao je pored vrata sobe koja je nosila broj 1204. Najzad neki šum...

Čovek lošijeg sluha od tajanstvenog noćnog posetioca ne bi tu čuo ništa, ali se ovaj s pravom mogao ponositi svojom veštinom, neprestanim vežbanjem dovedenom do vrhunca teško shvatljivog i najvećim stručnjacima. On je jasno čuo šum iz sobe.

I znao šta taj šum znači...

Sa druge strane vrata neko je stenjao pokazujući, i pored toga što su mu usta bila začepljena, kako trpi užasan bol.

Prsti u crnim rukavicama dodirnuše bravu kao da opipavaju njenu tvrdoću. Zaključana.

Strpljivo, bez žurbe, iako su se u međuvremenu šumovi iz sobe pojačali, čovek u cr-

nom odnekud ispod širokog opasača od crne kože izvuče jednu od onih alatki koju uspešni provalnici plaćaju njegovom težinom u zlatu, a neuspešni samo sanjaju o njoj.

Nekoliko sekundi kasnije biće dovoljan jedan jedini snažni pokret ruke da se brava otvori...

Čovek u crnom nije oklevao, bez obzira što je znao šta ga očekuje kada se ta vrata jednom zatvore za njim. Prislonio je uho na drvo i poslednji put oslušnuo...

Pored stenjanja razabrao je još nekoliko šumova, potpuno prepoznatljivih njegovom izvežbanom sluhu. Šuštanje posteljine pod teškim telom, nervozni koraci po debelom tepihu i...

I šum odeće koja se tare o telo, na samo dve stope od njega sa druge strane zida.

Hitar pokret ruke i brava popusti. Čovek u crnom jednim skokom se nađe u bleštavo osvetljenoj sobi 1204, zalupivši vrata za sobom. Kao i dvojica ponoćnih posetilaca stana nara sobe, ni on nije želeo da digne previše buke...

Oči u uskim prorezima maske u deliću sekunde dodale su masu novih detalja saznanju do kojeg je došao oslušujući, ali je njegov mozak bio sposoban da sve te detalje pri

mi i u neshvatljivo kratkom vremenu, slično kompjuteru, pronađe pravu reakciju koja će stići munjevitom brzinom...

Čovek sa brčićima kao Klerk Gebl, čvrsto vezan za svoju postelju, očajnički je kolutao očima iznad peškira kojim su mu začepili usta. Nad njim, upola okrenut vratima i sa iznenađenjem na licu, drugi čovek, visok i masivan, ogromnih šaka u kojima je gotovo nestao bodež duge, vitke oštice. I treći čovek, stopu levo od vrata, od čijeg je belog smokinga odudarao plavičasti čelik pištolja nemarno opuštenog u desnoj ruci...

Prilika u crnom kretala se kao vihor, koristeći svoju brzinu i faktor iznenađenja. Pre nego što je bilo koji od dvojice naoružanih dospeo da otvori usta i nešto uzvikne, pala su dva teška udarca.

Prvi udarac, laktom leve ruke, nepogrešivo je pogodio grkljan čoveka u smokingu, odbacivši ga na zid niz koji je skliznuo ukočenih očiju. Brza hirurška intervencija mogla mu je spasti život, ali on nikada više ne bi progovorio...

Drugi udarac, kojem je prethodio skok do postelje, po brzini ravan ujedu zvečarke, zaobišao je neefikasno upereni vrh bodeža koji je njegova žrtva podigla u pokušaju da se

odbrani. Vrh palca leve noge, u mekoj crnoj obući, zario se u pleksus krupnog čoveka i ovaj je prigušeno zaroktao pre vijajući se u pasu pre nego što je teško pao u fotelju iza sebe.

I pored sporosti, diktirane njegovom građom, grmalj je bio dobar borac.

I hrabar borac... Upola ošamućen od udarca, otvorenih usta koja su nastojala da nateraju paralizovana pluća da udahnu, on se još nije predavao.

Bodež zasikta kroz vazduh, ali tom hicu nije bilo teško izbeći. Čovek u crnom ga zaustavi u letu jednim neuhvatljivim pokretom gipkog članka leve ruke.

Njegova ruka se podiže i spusti i bodež se vrati svom vlasniku. Vrhom napred. Pravo u srce do kojeg je skliznuo gotovo bez otpora kroz mišiće i rebra...

Nepokretan, na mestu gde je ostao, čovek u crnom potraži pogled onoga na postelji. U tom pogledu nađe samo ono što je očekivao.

Strah... užasan, panični strah...

Nekoliko trenutaka je osluškivao, iako je bio svestan da kratki obračun u kojem su dva čoveka izgubila život nije

stvorio nijedan jači šum koji bi privukao pažnju gostiju u susednim sobama. Klimnuvši glavom, on jednim pokretom smače peškir i izvuče veliku gužvu krpe iz razjapljenih usta.

— Ne viči — reče preteći, glasom prigušenim tkaninom kapuljače — i ništa ti se neće dogoditi, Verner...

Džoko Verner zatvori usta već otvorena za krik. Tiho je zastenjao i malo se pomerio u svojim vezama, a oči su mu se na trenutak sklopiše.

Čovek u crnom još jednom klimnu glavom. Momak sa bodežom znao je svoj posao; o tome je svedočio niz preciznih poteza oštrim vrhom po golim grudima Džoko Vernera niz koje se sada slivala krv.

— Nisi im rekao, a?

Verner otvori oči, ali je straha u njima sada bilo mnogo manje nego pre. Prokletstvo, mislio je, momku koji je sredio ta dva tipa zbog nečega je stalo do mene i sigurno me neće ubiti dok... dok...

— Ko si ti? — prostenja.

— Glupo pitanje, Verner. Po kušaj s nekim drugim.

— Odveži me, do đavola!

Prilika u crnom značajno sleže ramenima.

— Oči ti nisu bile vezane, Verner, i nadam se da si vi-

deo šta se dogodilo sa ova dva tipa ovde. To tek toliko da ti neke gluposti ne bi pale na pamet, znaš...

— Dosta mi je gluposti — natmureno reče Verner oprezno se uspravljajući i trljajući utrnule ruke. — A naročito tu dih...

Ljudi najčešće stradaju zbog svoje gluposti.

— Aha. Pa?

Videlo se da je nanovo stečena sloboda pokreta uticala na Vernerovo samopouzdanje, jer mu se otelo nekoliko hitrih pogleda kojima je procenjivao udaljenost do čoveka u crnom i širinu njegovih ramena.

— Rekao sam bez gluposti, Verner — prigušeno se nasmeja maskirani. — Ionako ćeš imati dovoljno problema da objasniš otkuda ova dva mrtva tela u tvojoj sobi.

— Ja? Do đavola, čoveče, pa ti si ih ubio! I šta znači ta šašava maska?

— Moja stvar. Šta ćeš reći policiji: da je upao tip obučen u crno od glave do pete i sreo dvojicu profesionalaca naoružanih do zuba. Golim rukama, zar ne? Ti si bio u »Zelenim beretkama« u Vijetnamu, je li tako, Verner?

— Jesam. Prokletstvo, ali...

— Koliko znam, vas momke tamo su naučili da postanete

prave mašine za ubijanje svim vrstama oružja. I golim rukama, Verner. Ako policiji pome neš da sam bio ovde, toliko će se smeјati da te neće ni saslušati do kraja. Najzad, njih nimalo ne zanima ko je zaista ubio ovu dvojicu; jedino što im je potrebno jeste neko koga će strpati iza rešetaka i optužiti. Uostalom, verovatno ćeš jeftino izvući ako im kažeš da je u pitanju bila samoodbrana...

Verner je ćutao, oprezno opipavajući duboke ogrebotine po svojim grudima koje su još uvek krvarile.

— Dakle?

— Šta hoćeš da znaš, proklet bio?

— Momak koga su iskasapili u liftu... pre nego što je tamo ušao, nešto je bacio, a ti si tu stvarčicu uzeo. Šta je to bilo, Verner?

Džoko Verner je sporo mahao glavom s jedne na drugu stranu. Smisao tog pokreta bio je potpuno jasan.

Nije ni video udarac koji ga je odbacio na zid, udarac otvorenog šakom koji je, zbog nečeg, naneo više od svakog šamara koji je primio u životu.

— Nemam vremena, Verner — tiho reče prilika u crnom.

— Prema tome...

Džoko Verner, rođeni oportunist, proguta pljuvačku. Do

đavola, mislio je, pametan čovek treba da zna kada treba i malo popustiti...

*
* *

— Ti si... šta? — dreknu Sorensen.

Verner pređe rukom preko lica mokrog od znoja, iako je klimauređaj u sobi održavao konstantno prijatnu temperaturu. Osećao je kako ga posekotine peku pod zavojima uprkos omaglici od alkohola koju je stvorilo nekoliko duplih viskija ispijenih pre Sorensenovog dolaska.

— Rekao sam mu — uzdahnu umorno. — Šta bi učinio na mom mestu, do đavola?

Lice hotelskog detektiva bilo je napeto dok je posmatrao dva mrtva tela i neveliku lokvu krvi na tepihu u koju je skoro ugazio kada je utrčao u sobu.

— Prokletstvo — počeo tiho. Psovao je nekoliko minuta, bez prekida, ledenim glasom ispod koga se tek nazirao užasni gnev. Verner je ćutao, jer je poznavao takvo narednikovo raspoloženje.

— Sipaj i meni jedan — reče iznenada, prekidajući bujicu psovki, i Džoko se osmeh-

nu. Od ovog trenutka sa Sorensenom će ponovo moći razumno da se razgovara.

— Hmm... boga mu, stvar još nije potpuno izgubljena — procedi, preko čaše.

— Već sam se pitao kada ćeš jednom već doći na to, naredniče — cerio se Džoko. — Moramo samo smisliti način kako da do našeg paketića dođemo pre njega...

— Način postoji... samo...

— Tip je opasan.

— Opasan? — frknu prezirivo Sorensen. — Kaplare, opasni tipovi ne nose kostime kao klovnovi i ne šunjaju se unaokolo skrivajući lica. To je neki amater koji je ko zna kako proključio ovu stvar i rešio da se umeša, kažem ti!

— Nije.

— Đavola nije!

— Nije, Dejve. Trebalo je da vidiš kako je uleteo u sobu i ohladio ova dva grmalja pre nego što bi mogao da kažeš »Džek Robinson«. Pogledaj im face, do đavola, ovo nisu nikakvi početnici!

— Ne, to nisu — složi se Sorensen. — Nego... šta sad da radimo sa njima?

— Požarne stepenice.

— Šta?

— Požarne stepenice, do đavola? Ti možeš da otvoriš prolaz na njih, zar ne?

— Tačno. Samo, šta da kažem dežurnom, a?

— Imam poverenja u tvoju inteligenciju, naredniče — nasmeha se Džoko. — Već ćeš ti nešto smisliti. A što se ovog tepiha tiče, mislim da će jedna flaša kalifornijskog vina sredi ti da ga zamene, a?

— Verovatno — sleže Sorensen ramenima. — To će učiniti moji ljudi, ne brini. Boga mu, kako si mogao doći na tako šašavu ideju da one kamenčiće pošalješ u Majami?

— Šašavu? Naredniče, da su ostali ovde više ih ne bismo imali! Ovako... pitanje je samo ko će prvi stići tamo, ja ili onaj kostimirani mangup...

— Stići ćemo pre njega, naravno.

— Mi?

— Pa da, kaplare, zar nismo više ortaci?

— Mislio sam da moraš da ostaneš ovde kako bi se pobrinuo za ovaj nered...

— To ćemo sve srediti za manje od sata, a onda — pravac aerodrom.

— Nema leta za Majami do jutra.

— Misliš da ne znam? Ali ti ne znaš da hotel ima svoj avion.

— Avion? — zviznu Džoko. — Nisi mi rekao, do đavola. Pravi avion?

— Aha. Ima gostiju kojima se žuri, znaš.

— I koji ne pitaju za cenu, naravno.

— Naravno. Moram probuditi Hajnija, pilota, da sve pripremi. Za dva sata smo u Majamiju.

Džokov pogled odluta do sata.

— Oko pet, znači Hmm... pošta još neće stići u taj hotel.

— To smo i hteli, zar ne? — kezio se Sorensen prilazeći telefonu. — Hajni? — reče u slušalicu. — Probudi se, prokleti nemački vole... Sorensen, ko bi drugi bio u ovo do da noći... Jeste, letiš... Kuda? Doznaćeš na aerodromu, ne brini. Neka sve bude spremno za sat, o kej?

— Efikasno, naredniče — klimnu Džoko sa odobravanjem kad Sorensen spusti slušalicu. — Hajde da se pobrinemo za ove dve bebe, važi? Ali, pre toga, još koju reč...

— O čemu?

— O onom tipu u crnom. O maskiranom.

— Doznaćemo već ko je on, kaplare. Neka te on ne brine. Uostalom, veliki su izgledi da ćemo ga sresti u Majamiju, a onda...

Džoko Verner sa dubokim uzdahom odloži svoju praznu čašu na stočić.

— Naredniče, ti si me učio da protivnika nikada ne smemo potcenjivati.

— Da. Pa?

— Govori li ti nešto reč — ninda?

— Ninda? — Sorensen se kreštavo nasmeja. — Kaplare, nemamo vremena za bajke... ninde ne postoje. Nigde više, pa ni u Japanu, do đavola. I mogu da ti kažem da je to dobra stvar, ako je bila tačna samo polovina od onih stvari koje su se o njima pričale...

— A šta ako ipak — postoje, Dejve?

Vernerov glas je bio veoma tih, ali mu se znoj i dalje sli-vao niz lice. Sorensen ga pažljivije pogleda.

— Ti to ozbiljno govoriš?

Osmeh na Džokovom licu bio je ukočen.

— Smešno, a? Ali... mislim da verujem... i da je onaj tip ipak bio ninda!

Sorensen bučno ispusti vazduh kroz stisnute zube.

— Ti misliš ozbiljno — reče. Bila je to sada tvrdnja, a ne pitanje. — Neka me nosi đavo! Jedno od tvojih predosećanja opet?

— Tako nešto, naredniče.

— Pa, mogu ti reći da su nas tvoja predosećanja nekoliko puta izvukla iz nevolje tako preko u 'Namu, kaplare...

— Znam.

Sorensen jednim gutljajem isprazni svoju čašu.

— Pa šta, prokletstvo! — zareža. — Neka bude i sto puta ninda! Za milion dolara spreman sam da zgazim sve proklete ninde ovoga sveta... ako ih još negde ima! I kako ti je ta šašava ideja uopšte pala na pamet?

— Sećaš se Tokugave u Sajgonu, Dejve. Onog što sam ga zvali Tokio Džo?

— Da li se sećam Tokio Džoa? Čoveče, pa taj je drogom snabdevao pola američke armije u Vijetnamu!

— Da, to je taj. On mi je rekao da ninde još postoje, Dejve. I opisao kako deluju. Sve se slaže: kostim, neverovatna brzina, okrutnost i lakoća s kojom ubijaju...

— Sasvim tačno, ali to, ne računajući kosim, važi za mnoge momke koje znam...

— Dejve, ovoga puta se ne varam... sigurno. Taj tip je ninda!

Sorensen ponovo pride telefonu.

— Ninda ili ne, mi se ove dvojice moramo otresti pre nego što počnu da smrde, prokleti bili... Slušaj! Ko je to?

Kucanje na vratima bilo je veoma tiho, ali se u Sorensenovo ruci stvorio revolver. Pokre

tom ruke dao je znak Džoku da otvori, dok se on sam povukao do zida, držeći vrata na nišanu.

— Ko je to? upita Džoko ostrim šapatom.

— Džoko, dragi! — neponovljivi glas madam Lakosta, ovoga puta nešto tiši nego obično. — Otvori mi!

Vernerovo lice izobličilo se u gadnu grimasu. Pogledom potraži savet od Sorensena.

— Ne puštaj je unutra! — šaptao je ovaj. — Prokleta bila, baš sad je morala da naleti!

— Džo-koo! — dopre glas. — Šta čekaš, dragi, ne mogu stajati ovde do jutra!

— Izvini, Sintija, ali... ovaj, nije zgodno da baš sad uđeš. Ja...

— Džoko, znam da nemaš nikakvu ženu unutra! — glas madam Lakosta sada je bio hladan i poslovan. — Otvori mi... znam da je kutijica kod tebe!

Dva čoveka se zgledaše. Sorensen rezignirano sleže ramenama i njegov pištolj nestade pod odećom.

— Pusti je — reče. — Ako nastavimo ovim tempom, uskoro će pred ovim vratima prodefilovati pola hotelskih gostiju tražeći tu prokletu kutijicu!

Rana zora obojila je bisernom bojom mirnu površinu okeana dok se nezgrapni »bo-ing« spuštao na aerodrom u Majamiju. Let od Palm Biča bio je kratak, jedva dovoljan da se još sanjivi putnici malo razbude jakom crnom kafom koju su stjuardese uporno nudile.

Lesli Eldridž poslušno priveza svoj pojas na molbu preko zvučnika. Još nekoliko minuta i biće u Majamiju, jedan korak bliže rešenju tajne koja se skrivala u fino ukrašenoj kutijici od kože.

Osmeh mu na trenutak osvetli lice dok se sećao priče Džoko Venera. Ne, taj momak nije bio tako tvrd koliko je izgledao: veoma brzo ispričao je sve što je znao, dok mu se u očima neprestano ogledao užasni strah.

Strah.

Eldridž zamišljeno klimnu glavom. Čudno, Verner je pokazivao mnogo više straha nego što je ona situacija zahtevala.

I pored dvojice munjevito ubijenih ljudi, i pored kostima sa kapuljačom...

Kostim?

Da li se varao? Ili je u Vernerovim očima video i objašnjenje tolikog straha?

Uzdahnuo je. Njegova obuka, dugotrajna i teška, poučila ga je da se nikada ne sme zavaravati lažnim nadama, da od protivnika uvek mora očekivati onaj najjači potez.

Prema tome, morao je sa sigurnošću računati da Džoko Verner već zna da je u igri i jedan — ninda...

A ako to zna Džoko Verner, onda će uskoro saznati i ostali. Oni koje će neizostavno pozvati u pomoć kako bi pokušali da se dokopaju bar mrvica sa one gomile dolara koja će predstavljati prvu nagradu u novoj velikoj igri.

Sklopio je oči, sećajući se svih onih godina provedenih u Japanu, svog učitelja, ćutljivih mladića kosih očiju koji su svakom svojom kretnjom pokazivali koliko preziru tog plavočkog došljaka sa Zapada.

Naravno, to mu je pomoglo da, stisnutih zuba, savlađuje jednu prepreku za drugom, sve do onog trenutka kada je shvatio da u tim pogledima umesto prezira vidi nešto drugo: poštovanje.

I postao je ninda. Prvi neapanac kome je to uspelo...

Podigao je pogled kada su točkovi aviona prvi put dota-

kli pistu. No, on se još nije umorio. Još uvek je imao i snage i volje da se uhvati ukoštac sa svima za koje naša planeta predstavlja igralište po kojem se sme nekažnjeno vršljati, a mali, obični ljudi, samo pione, figure o kojima više niko ne vodi računa...

Kao i ovoga puta. Neko je, negde, doneo hladnokvnu odluku: mora umreti nekoliko stotina ljudskih bića...

A on je bio jedini koji će pokušati to da spreči.

I pored ranog jutra, i pored toga što je puna sezona bila još daleko, aerodromska zgrada bila je ispunjena bučnom gomilom koja se utišavala samo da bi saslušala obaveštenja o poletanju ili sletanju aviona sa svih krajeva kontinenata. Na taksi, pred zgradom, morao je da čeka nekoliko minuta.

Nije mu se dopalo nešto na licu vozača koji se iznenada pojavio iza čitave gomile vozila na parkingu i stao tačno ispred njega, otvarajući jednom rukom vrata. Žurilo mu se, međutim, i on hitro skliznu na zadnje sedište, dajući svom licu dremljiv izraz.

Opasnost je lebdela u ustajalom vazduhu u kolima. Jedan od onih mirisa koje nikakav dezodorans ne može ukloniti...

Ninđe su imale svoje ime za to. Haragei. Moglo se to nazvati predosećanjem, šestim čulom, vibracijama, svejedno; najbitnije od svega bilo je to osećanje koje je dobrog borca uvek na vreme upozoravalo da mu preti opasnost.

— Hotel »Džubili« — reče umornim glasom, sklapajući oči i zavaljujući se u sedište. — Žuri mi se, momče...

Taksi je brzo klizio širokom avenijom na kojoj u ovo doba dana nije bilo mnogo vozila. Ispod spuštenih trepavica Lesli nekoliko puta u ogledalu uhvati pogled vozača na svom licu.

Iskusnom oku taj pogled govorio je mnogo...

»Bili su brži«, mislio je ninda. »Mnogo brži nego što sam očekivao. Trebalo je da znam... ovaj posao je tako krupan za njih da nisu žalili troškove za specijalni avion. I pripremili su mi i zasedu, naravno. Taksista radi za njih. Hmm... nije bilo teško pogoditi da baš mene treba da sačeka na aerodromu. Verner mi, istina, nije video lice, ali su visina i građa dovoljni za čoveka oštrog oka. Da sam malo bolje razmislio, došao bih ovamo prerušen. Iako će oni, za svaki slučaj, čekati i u hotelu, spremni da šćepaju onoga koji zatraži taj čuveni paketić...«

Haragei je sada intenzivnije upozoravao na opasnost i on nape svoje čelične mišice.

Da li je moguće da su smislili neki trik da ga već sada eliminišu iz igre?

Nije mu promakao pokret kojim je vozač primakao slobodnu ruku pregradi na desnoj strani vozila, ispod vetrobrana. Da li će odatle izvući neko oružje?

Ne. Ruka se na volan vratila prazna, ali je pogled u ogledalu delovao veoma zadovoljno. Štaviše, taksista se široko osmehivao, kao čovek koji je vešto izveo neki škakljiv posao...

Ninda zadrža dah. Njegov oštri sluh je kroz buku motora jasno razabrao tih šištav šum.

Gas, naravno. Uspavljujući gas visoke koncentracije i teži od vazduha koji će se za kratko vreme nagomilati u zadnjem delu vozila, ne ugrožavajući vozača koji je mudro spustio prozor na svojoj strani.

Poznavao je taj gas i znao je da deluje veoma brzo. Za dva ili tri minuta taksista će zaustaviti kola na nekom pogodnom mestu i otvoriti vrata kako bi i poslednji tragovi gasa bili uklonjeni, uveren da njegova mušterija mirno spava.

To je značilo i da nisu daleko od mesta na koje je trebalo da ga dovedu, jer, kao i svi gasovi koji deluju brzo, i njihova delotvornost nije trajala dugo.

Zadržavajući dah, ninda opusti svoje telo na sedištu. Taksisti poveća brzinu, skrenuvši sa avenije u neku manje prometnu ulicu. Skrenuo je još dva puta, pre nego što se zaustavio.

Lesli je pratio pokrete vozača kroz trepavice. Naravno, ovaj nije mogao znati da je za svakog nindu prava dečja igra da zadrži dah četiri, pet ili šest minuta. I više ako je to zaista potrebno.

Zadovoljno klimnuvši glavom, taksista obide da otvori oboja zadnja vrata. Oprezno se osvrnuo oko sebe, ali je Lesliju sluh govorio da se nalaze u nekoj mirnoj uskoj ulici, kojom u ovo doba dana gotovo niko ne prolazi. Sa obe strane video je grube zidove od cigala, svakako neka skladišta.

Tri minuta kasnije vozač od baci nepopušenu cigaretu i zatvori vrata, vraćajući se na svoje mesto. Vozio je još brže nego ranije, očigledno se plašeći da svež vazduh ne razbudi njegovu žrtvu. Ninda se osmehnu u sebi; trenutak su-

sreta sa protivnicima se bližio...

Zaokruživši nekoliko puta, taksisti se naglo zaustavi i vrata sa obe strane otvoriše se istovremeno.

— Spava li? — upita neko šapatom, kao da se plaši da ga ne probudi. Uprkos tome, ninda prepoznade glas Džoko Venera.

— Naravno da spava, do da vola — odgovori čovek sa druge strane. — Ali neće još dugo... daj da ga prenesemo pre nego što neko naleti!

— Niko neće naići — sada je govorio taksista. — Čitav ovaj kvart predviđen je za rušenje i već davno iseljen...

— Svejedno. Tipu kakav je on ne treba pružiti nikakvu šansu. Siguran si da je to on, Džoko?

— Otkud znam, do đavola? Nisam mu video lice... ali bi mogao biti.

Četiri snažne ruke ščepaše ga i izvukoše iz kola. Bilo bi veoma lako sada napasti, još dok se oni ne nadaju, ali se nindi nije žurilo. Postojala je uvek varovatnoća da će neki od njih reći nešto važno, uveren da njihova žrtva još uvek mirno spava.

— Moramo stepenicama — reče onaj drugi glas s gađe-

njem. — Lift je već razmontiran i uklonjen...

— Ne moramo valjda visoko?

— Što više to bolje, kaplare. Ni meni se ne dopada pomisao da ovog tipa nosim na peti ili šesti sprat, ali mu ne smem odati previše vremena da se ukloni ako se slučajno probudi pre nego što operacija počne...

»Kaplare?«, pomisli ninda. »Operacija? Pa da, Verner je bio podoficir u Vijetnamu. Verovatno je i ovaj drugi... ah, sada sam se setio gde sam čuo taj glas. Sorensen, hotelski detektiv... on onda mora pozvati moje lice. bog čega to ne kaže Verneru?«

Opustivši se koliko god je mogao da bi im otežao posao, ninda je motrio put kojim su se uspinjali. Stepenište stare zgrade koju su stanari nedavno napustili, ostavljajući za sobom prljavštinu i otpatke. Zgrada za rušenje, bez sumnje, kako je taksista maločas i rekao. Zgodno mesto za obračun.

— Dovoljno je — uzdahnu sa olakšanjem Sorensen kada su ne previše nežno spustili njegovo telo na prljavi pod jedne velike prostorije. — Istočna strana, tako reče Melvin?

— Aha. Da mu pretresem džepove?

— Šta hoćeš, novac? — u Sorensenovom glasu bilo je podsmeha.

— Možda ima još nešto zanimljivo. I novac, naravno. Njemu više neće biti potreban, naredniče!

— Hajde, samo pođuri! Što pre obavimo ovaj posao, to bolje. Nisam siguran sve dok se taj paketić ne nađe u mojim rukama.

Ninda oseti kako se jedna ruka vešto zavlači u unutrašnji džep blejzera koji je imao na sebi. Da li sada da napadne?

— Nema nikakvih dokumenata — iznenađeno reče Verner. — Samo nešto para... ne malo, prokletstvo, gotovo hiljadu dolara!

— Pa? Hajde, do đavola! Uzmi tu lovu pa da krećemo!

— Šta misliš, koliko će još spavati?

— Najmanje deset minuta. Sasvim dovoljno. Idemo već jednom!

Još uvek ih je mogao napasti i savladati, ali to nije bilo rešenje koje će mu doneti nova saznanja o čitavom ovom zapletu. Verner i Sorensen su, ipak, bili samo sitne ribe koje su se potpuno slučajno umešale u igru, ne shvatajući prave razmere zavere.

Verner i Sorensen bili su za sada jedini trag koji je imao. Bolje rečeno, jedini mamac koji je imao, s obzirom da će prave vođe zavere pohitati da ih eliminišu...

Prema tome, morao ih je puštiti i držati na oku. Alternativa tu nije ni bilo...

Samo, šta su njih dvojica smislili da bi ga se otresli. Eksploziv? Otrov?

Hitro se uspravio čim su se koraci dvojice ljudi izgubili u pravcu stepeništa. Sorensen je rekao da neka »operacija« uskoro treba da počne. Kakva?

Buka snažnih motora spolja privuče mu pažnju i on priskoči prozoru sa kojeg su okna bila uklonjena, pitajući se istovremeno zbog čega im je bilo važno da ga ostave na istočnoj strani napuštene zgrade.

Odgovor na to pitanje shvatio je odmah. Odgovor koji je samo potvrđivao ono što je haragei poslednjih nekoliko minuta intenzivno saopštavao nje govoroj podsvesti.

Ogromna kugla već se njihalo na kraju čeličnog užeta, okamenog o krak dizalice. Luk po kojem se kretala postajao je sve duži...

Za koji trenutak ona će postići dovoljno ubrzanje da je-

dnim zamahom pogodi zidove od krhkih cigala, rušeći sve pred sobom...

*
* *

Bio je to zastareo način za rušenje zgrada od cigala, naravno, jer su moderne metode miniranja daleko pouzdaniji, brži i jeftiniji način.

Ali, kao sredstvo za uklanjanje nepoželjnih ideja Vernera i Sorensena bila je izvanredna. Jedno ljudsko telo ne vidi se u gomili polomljenih cigala, skriveno i tonama krša po kojem će malo kasnije vredno rovati veliki buldožeri i utovarivači. Ako nešto i ostane od tog tela, mali su izgledi da bi ikada bilo identifikovano.

Te misli su brzinom munje projurile kroz nindin mozak i odmah bile potisnute u drugi plan.

Da li još uvek postoji mogućnost da izbegne prvi udarac kugle?

Šesti sprat. Najmanje minut, i po do prizemlja. A tamo će ga, za svaki slučaj, čekati i upejene cevi...

Ne, za takvo nešto nije bilo dovoljno vremena.

Hladnokrvno donevši takav zaključak, ninda se posveti o-

stalim mogućnostima. Skok sa šestog sprata, koristeći specijalnu tehniku doskoka, mogao je preživeti, ali su izgledi da prođe bez teških povreda bili minimalni.

Onda je ostajala još samo jedna mogućnost...

Lesli duboko udahnu vazduh, ispunjavajući krvotok kiseonikom, osećajući snažnije lučenje adrenalina koji će njegovom telu dati dodatnu brzinu i izoštriti ionako već savršene reflekse.

Kugla, ma koliko teška bila, morala se pokoravati strogim fizičkim zakonima kretanja običnog klatna. Prema tome...

Energija prvog udarca uzdrmaće konstrukciju zgrade, ali je verovatno neće srušiti.

Da!

Nošena svojom ogromnom inercijom kugla se bukvalno zari u zid pre njim. Uz tutnjavu, cigle se srušise, podižući oblak prašine, a goli pod zadržta pod nogama ninđe.

Sada!

Operator na dizalici, onaj isti koji je kao taksista malčas dovezao Leslija ovamo, zadovoljno se isceri. Ta dva moka iz Palm Biča biće zadovoljni, prokleti bili. A on je od ovog trenutka bogatiji za deset lepih šuštavih novčanica od po sto dolara...

Četiri najviša sprata sručila su se u gomilu cigala, obavijenu gustom prašinom koja se sporo spuštala. Taksista mahnu rukom Verneru i Sorensenu koji su se oprezno izmakli pedesetak jardi dalje.

Ali...

Taksista se zabulji u kuglu koja se sada dostojanstveno vraćala prema mrtvoj tački, tamo gde će na trenutak zastati pre nego što ponovo krene u pravcu gomile ruševina.

Na usnama mu se zaledi psovka.

Taj tip koji je još u dubokom snu trebalo da bude pokopan pod svim tim prokletim ciglama, čučao je na samoj kugli, bez napora se pridržavajući rukama za debelo čelično užje!

Nije bilo teško naslutiti šta se dogodilo: prkoseći podu koji se rušio pod njim, ninđa je skočio, iskoristivši onaj kratki delić sekunde u kojem je kugla zastala u zadnjem mrtvom položaju.

— Pucajte! — zaurla taksista. — Pucajte, do đavola, sada vam ne može umaći!

Zinuo je kada je shvatio da ona dva bednika uopšte i ne pokušavaju da pucaju. — Skočili su u kola, u njegova prokleta kola, zalupili vratima... i nestali iza ugla!

Taksista steže zube. Proklestvo, može on i sam da se obračuna sa tim tipom. Ruke mu zaigraše po polugama dizalice.

Snažni motor je, uprkos težini, hitro namotavao uže o kojem se klatila kugla. Plan je bio jednostavan: u trenutku kada kugla dostigne najvišu tačku nad zemljom, otpustiće je. Da vidimo šta će tada taj momak da uradi!

Prašina mu je smetala i on, psujući, izvuče gornju polovinu tela kroz prozor dizalice. Ništa se nije videlo, ali je znao da je kugla, čije je obrise naslućivao, sada dovoljno visoko nad tlom. Cereći se, on snažno povuče jednu polugu.

Udar kugle o tle bio je tako snažan da je čitava dizalica zadrhtala na svojim šinama. Taksista još jednom opsova, prevlačeći rukavom preko čela mokrog od znoja.

Dva ledena plava oka gledala su ga kroz zaprljano staklo prozora kabine. On lagano otvori usta, odbijajući da prizna ono što mu je saopštavalo čulo vida.

— Pa to je pravi đavo! — izgovori glasno, sa prizvukom divljenja u glasu.

Ono što je osećao, činilo mu se, nema nikakve veze sa stvarnom situacijom u kojoj se

nalazi; kao da gleda neki uzbudljivi film u kojem se glavni junak na čudesan način spasa da bi trenutak kasnije zadao udarac nesuđenom ubici.

Ubici? Pa to...

Strah mu je ukočio udove i sledio krik na usnama kada je shvatio da osveta stiže. Osveta brza i srašna...

Staklo pred njegovim licem smrskalo se uz tresak koji nije čuo, jer su ga dve snažne ruke ščepale i kao lutku izbacile u prazninu još uvek ispunjenom gustom prašinom. Tle pod njim nije se videlo kada je zaurao, shvatajući šta ga čeka na kraju tog kratkog leta...

Ninđa pohita da se spusti čeličnim lestvicama dizalice, iako je znao da su Sorensen i Verner već daleko. Uzeli su taksi, ali su i njihova kola morala biti u blizini; u ovaj udaljeni kvart starih kuća niko sigurno više ne dolazi pešice, naročito ako mu se žuri kao što se žurilo njima dvojici.

Zašto onda taksi? Zato što im je bio bliži?

Veliki crni »bjuik«, međutim, stajao je samo desetak stopa dalje, iza ugla koji je zaklanjala još jedna zgrada predviđena za rušenje, sa praznim oknima koja su gledala kao oči slepca neskrivene tamnim naočarima...

Još jedna zamka?

Ninđa je u mislima proučavao crte Sorensenovog lica, za pamćene do poslednjeg detalja, iako sve do tada nije imao razloga da obraća pažnju na hotelskog detektiva.

Opasan čovek. I veoma inteligentan, iskusan protivnik...

Prema tome, nije bila isključena mogućnost još jedne, nove zamke. Njih dvojica imali su dovoljno vremena da je pripreme ako su iz Palm Biča krenuli čim je on napustio Vernerovu sobu prošle noći.

Ključevi su bili u bravi »bjuika« i ninđine usne se razvukoše u hladan osmeh.

Eksplziv?

Haragei je upozoravao na opasnost i ninđa je, nepokretan na svom mestu, proučavao vozilo, kao da pokretom pokušava da proдре pod glatki crni lim.

Paketić nepravilnog oblika bio je grubo pričvršćen lepljivom trakom ispod poda »bjuika«. Do njega su vodili tanki kablovi, svakako povezani sa bravom. Jedan okretaj ključa uspostaviće strujno kolo i aktivirati dovoljno plastičnog eksploziva da uništi vozilo.

I vozača, naravno.

Jednim pokretom ruke ninđa otrže paketić zajedno sa kablovima i nemarno ga odbaci

daleko u oblak prašine iza sebe.

HARAGEI!

Zastao je na otvorenim vratima, ukočen, u položaju u kojem ga je sledilo oštro upozorenje njegove podsvesti.

Smrt je još uvek pretila. Sorensen je, dakle, postavio još jednu zamku!

Pogledom je, inč po inč, pretražio unutrašnjost kola. Nije se videlo baš ništa.

Ili ipak?

Osetljivi prsti skliznuše po presvlaci na sedištu, jedva je dodirujući.

Da!

Pod pritiskom, iz presvlake se pojavi mikroskopski vrh igle postavljene tako da se nemi losrdno zarije kroz odeću u kožu onoga ko neoprezno sedne na mesto vozača.

Vrhom noža koji mu se stvori u ruci, ninđa izbacila iglu iz vešto postavljenog ležišta. Drugi pogled nije ni bio potreban; već je poznavao otužni, iako veoma slab miris upotrebljenog otrova. On sam nikada ga ne bi upotrebio, baš zbog tog mirisa koji ga može odati dobrom poznavacu, ali je utoliko više umeo da ceni njegovu efikasnost.

Čovek prosečne težine čiju bi kožu samo zagrebao vrh te

igle umro bi za tridesetak sekundi, i to u strašnim mukama...

Odbacivši tu pomisao od sebe, ninda punom brzinom potera »bjuik« putem kojim je došao. Bio je to način na koji je normalno vozio, koristeći svoje izvanredne reflekske, jer pravog razloga za žurbu više nije bilo. Sorensen i Verner verovatno već u ovom trenutku u hotelu »Džubili« uzimaju paketić koji je ovaj drugi lukavo poslao poštom čim je shvatio koliko je opasno držati ga kod sebe.

I time potpisuju svoju smrtnu presudu, naravno, ali bi njih dvojica to učinili i da su procenili kako postoji svega pedeset odsto verovatnoće da će ostati živi...

Poznavao je takve ljude, veterane iz Vijetnama koji su se vratili iz džungle uvereni da će ih primiti kao heroje, a kod kuće ih je dočekala gruba stvarnost i život koji je i dalje tekao svojim tokom, daleko od krvi i smrada u kojem su proveli najlepše godine svoje mladosti. Za to vreme drugi su se dokopali najboljih poslova i najlepših žena i sveg onog novca do kojeg su mogli doći...

Nije bilo nimalo čudno što su osećali da im društvo neš-

to duguje. I što nisu birali sredstva da dođu do svega onoga što su smatrali samo jednim delom tog duga.

Hotel »Džubili« nije bilo teško naći u onom dugom vencu hotela nanizanih severno od grada prema rtu Florida, i pored toga što su svi ti hoteli podsećali jedni na druge, kao i njihovi parkinzi, već i ovako rano usijani na vreloj suncu koje će i ovoga leta doneti hiljade dolara hotelijerima.

Iz zaustavljenog »bjuika« ninda je proučavao ulaz u hotel. Portir u raskošnoj uniformi leno je koračao tamo i amo, jer su se kola retko zaustavljala pod izvijenim svodom. Po svemu sudeći, na ovom mestu više se ništa neće dogoditi...

Zbog čega onda haragei nemilosrdno upućuje svoje signale njegovom mozgu?

Pred pogledom oštih plavih očiju ništa se nije moglo sakriti... Čak ni neprirodni način na koji je visila jedna zavesa na prozoru trećeg sprata...

Sa obe ruke na volanu ninda je proučavao okolinu. Imao je posla sa profesionalcima, a profesionalci obično rade u parovima. Pored čoveka sa snajperom na trećem spratu hotela, u blizini se morao nalaziti još jedan.

Najverovatnije pod uglom od devedeset stepeni na nišansku

liniju prvoga. Ne levo, kuda je prolazila široka avenija, već negde sa njegove desne strane, u jednom od ćutljivih automobila na parkingu.

Koliko dugo su oni rešili da čekaju?

Lesli zavrte glavom. Ma koliko brzi bili, Sorensen i Verner nisu mogli imati vremena za tako obimne pripreme posle svega što su obavili u kvartu predviđenom za rušenje. Sem toga, četiri smrtonosne zamke uzastopno za jednog istog čoveka bilo je previše.

Čak i ako sasvim sigurno znaju da je njihov protivnik ninda...

Dva minuta napetog razmišljanja, dok mu je mozak radio kao najsavršeniji kompjuter, dovela su Leslija do jedinog mogućeg zaključka.

Zasada pred hotelom »Džubili« bila je postavljena zbog nekog drugog, a ne zbog njega. A u ovoj igri trenutno su to mogli biti samo hotelski detektiv i njegov ratni drug.

Mrtvi mu nisu bili potrebni, iako je filozofija ninducia mnogo pre svih drugih definisala aksiom da je mrtav neprijatelj jedini koji te ne može ugroziti. Ponekad su se neprijatelji mogli nahuškati i jedni na druge, a takvu priliku ninde nikada nisu propuštale.

Sem toga, želeo je hartijicu sa skicom ostrva koju je Verner pomenuo, za sada jedini putokaz koji je upućivao prema mestu na kojem će se odigrati jedan od najvećih zločina u istoriji čovečanstva. Zločina koji se još uvek mogao sprečiti...

Ninda ispuni pluća vazduhom i otvori vrata »bjuika«. Vreme razmišljanja i planiranja je prošlo. Došao je trenutak za akciju...

*
* *

Krenuo je lagano, oborene glave i sa rukama u džepovima, kao besposličar koji razmišlja samo o ledenom piću u hotelskom baru, ali je njegov pogled bio koncentrisan na vozila sa desne strane, tamo gde se iza odblesaka sunca na staklu skrivao strelac sa snajperom u ruci.

Ugledao ga je odmah, jer je neoprezno izvukao svoja kola iz uredno parkiranog niza vozila. Istina, tako je imao bolji pogled na ulaz u hotel, ali su ta glomazna siva kola koja su kao neravni zub štrčala iz reda, bila previše upadljiva. »Tipično za tu vrstu ljudi«, pomisli ninda. Uvek potcenjuju pro

tivnike, jer njihove žrtve najčešće i ne slute da im preti opasnost.

Bilo bi zanimljivo da vidi da li će skriveni strelci uspeti da iznenade Sorensena i Venera, ali bi takav rizik bio prevelik. Pucnuvši prstima, kao da se nečega iznenada setio, Leslie promeni pravac kretanja i skrete nadesno, tačno prema strelcu u sivim kolima. Lice mu je i dalje bilo mirno, bez tračka napetosti, i to je zavaralo ubicu, iako je Leslie, i pored odbleska na staklu, zapazio sumnjičavi pogled kojim ga je pratio.

Pokret desne ruke započeo je vrlo prorodno, kao da želi da obriše znoj sa čela, ali ga nije tako i završio. Između vitkih prstiju izleteo je tanak čelični predmet i uz karakteristični zvuk poleteo prema sivim kolima.

Ninđa promeni pravac kretanja, ne ubrzavajući korak, jer je još uvek bio izložen strelcu sa prozora. Ovaj će, naravno, držati na oku izlaz iz hotela, ali nije bilo isključeno da kontroliše i svog partnera na parking. Znak opasnosti predstavljao otvaranje prozora i Leslie je ispod oka motrio na više.

Ne, njegov kratki i prirodni pokret promakao je pažnji st-

relca na prozoru. Ninđa se saže, nestajući među parkiranim vozilima. Trenutak kasnije bio je na sedištu, pored mrtvog tela, koje ga je posmatralo praznim očima, sleđenim od iznenađenja.

Veoma malo krvi slilo se iz uske rane na čelu u kojoj se video tanki metalni šiljak. Ninđa jednim trzajem izvuče svo je smrtonosno oružje i obriša ga o odeću strelca. Na dlanu mu je bio šuriken, čelična zvezda sa kracima koji su rezali kao brijač. Ovaj ovde poslužio mu je već mnogo puta.

I još mnogo puta će mu poslužiti...

Teško i ružno oružje plaćenog ubice sa nezgrapnim dogledom i prigušivačem na vrhu cevi nije ni bilo građeno radi lepote, već radi preciznosti. Skrivajući svoje pokrete, ninđa podiže pušku prema prozoru trećeg sprata. Predosećanje mu je govorilo da neće morati dugo da čeka...

Još neko je u hotelu sarađivao sa skrivenim strelcem, jer se prozor odškrinuo pre nego što su se Sorensen i Verner pojavili na vratima.

Ali ne sami. Sa njima je bila i jedna žena, krupna, visoka crnka u veoma upadljivoj haljini. Ninđa je, i pored udaljenosti, prepoznao njeno lice.

Bila je to žena koju je juče video na plaži sa Džoko Vernerom, ona koja se predstavljala kao madam Lakosta...

Približavajući oko dogledu, ninda dopusti da mu na usnama zaigra osmeh. Džoko Verner bi se jako iznenadio kada bi doznao da nikakav senjor Lakosta ne postoji, mislio je, pritisnuvši obarač.

Vrh cevi pomerio se munjevitom brzinom četiri puta. Četiri hica pogodila su kroz okno, formirajući savršen kvadrat ivice duge svega dva inča. Bio je to jedini način da bar jedan hitac od ta četiri pogodi srce još uvek nevidljivog strelca iza prozora...

Odgurnuvši mrtvo telo kroz vrata, ninda jednim skokom pređe na prednje sedište i upali motor. Siva kola poskočiše, okrećući se gotovo u mestu na uskom prostoru.

Jurio je prema nadstrešnici ispred ulaza, tamo gde su dve figure zastale u smešnoj ukočenosti izazvanoj iznenađenjem. Portir i žena zurili su naviše, prema mestu odakle se sručilo okno razbijenog prozora, ne shvatajući još uvek da su Sorensen i Verner već na tlu, sa revolverima u rukama.

Pritisnuo je kočnicu i gume su zaškripale na vrelom asfaltu. Morao im je dati nekoliko

trenutaka da se priberu, inače će otvoriti vatru na kola koja im se približavaju pretećom brzinom. Promolio je glavu kroz prozor i mahnuo rukom.

— Upadajte! — doviknu. — Brzo!

Opazio je pogled kojim su se dva čoveka sporazumela. »Dobar tim«, pomislio je. »Gotovo kao Pit i ja...«

Trenutak neodlučnosti je prošao i ninda je, kao izvrstan psiholog, shvatio da oni neće puhati. I portir se otrgao iz svoje ukočenosti i uleteo kroz vrata kao da ga gone furije. Žena je ustuknula jedan korak i prinela ruku ustima, ali su njene crne oči i dalje bile hladne i proračunate.

Siva kola se zaustaviše pred ulazom i ninda otvori desna vrata.

— Ulazite! — ponovi nestipljivim glasom. — Možda ima ju još strelica u blizini, do đavola!

Pogled kojim su se dva veterana iz Vijetnama još jednom dogovorili bio je veoma rečit. Brzina kojom se kretao Verner nije ga iznenadila, taj je očigledno poklanjao mnogo pažnje svom izgledu i fizičkoj kondiciji, ali Sorensen...

I još nešto je govorilo veoma mnogo: to što nijedan od

njih dvojice nije ni pogledao prema ženi koja je stajala samo korak iza njih...

— Hej! — uzviknu ona kreštavo. — Džoko, dragi, čekaj me!

Izraz koji na trenutak prelete Vernerovim licem jasno je odavao koliko mu je stalo do njenog društva, ali on ipak pridrža na trenutak vrata, čekajući da žena uskoči. Leslie naglo dodade gas tako da je ona pala u sedište uz prigušen krik iznenađenja.

— Gone nas? — upita Sorensen mršteći čelo. Nimalo slučajno, veliki revolver u njegovoj ruci bio je uperen Leslieju u stomak.

— Verovatno — osmehnu se ovaj, iako ubeđen da, bar za sada, nikakvih gonilaca neće biti. Brza vožnja bila je potrebna njemu kao zaštita; niko pri čistoj svesti neće pucati u vozača pri brzini od šezdesetak milja na sat dok i sam sedi u istim kolima...

Sorensen pređe rukom preko čela mokrog od znoja, ali nindi nije promakao ni pokret kojim je dotakao džep sakoa. U tom džepu nalazilo se nešto do čega je hotelskom detektivu bilo jako stalo.

— Ortak — reče prigušenim glasom — još uvek ne znam koju igru igraš. . ali imam

utisak da si ovoga puta sačuvao naše kože.

— Jesam — klimnu Leslie glavom. Ispod oka je u ogledalu posmatrao lice žene. Ona bi mogla imati veze sa dva skrivena strelca, iako je sumnjao u to; u tom slučaju držala bi se podalje od dvojice muškaraca pri izlasku iz hotela. Lice prekriveno šminkom, međutim, bilo je neutralno, a u očima se tek naslućivao tračak pažnje sa kojom je pratila svaku izgovorenu reč.

— Ko je to bio?

— Dva tipa sa snajperima. Jedan u ovim kolima, jedan na trećem spratu hotela.

— Dva? I ti si...?

— Da, ja sam — isceri se ninda. — Nadam se da sada shvataš, Sorensen, koliko si grešio kada si hteo da me se otreseš?

Sorensen se okrete Džoko Verneru, a ovaj sleže ramenima.

— To se činilo kao dobra ideja — promrmlja. — Nego, kako si, do đavola, uspeo da se izvučeš?

— Nije bilo teško — nemarno odvrati ninda proučavajući ispod oka Sorensenovo lice.

Ovaj proguta pljuvačku. Lice mu je imalo izraz sličan izrazu čoveka koji se sprema da skoči u ledenu vodu.

— Ovaj... — započe — da li si ti...

— O tome drugi put — prekide ga Lesli pokretom ruke.

— Ti ovde negde imaš avion?

— Aha.

— Gde?

— Sportski aerodrom Grin Korner, istočno od grada.

— Da li se vama dvojici žuri?

Još jednom su se sporazumeli pogledom. Bilo je to skoro kao telepatija.

— Sada ne naročito — isceri se Sorensen i ruka mu još jednom dotače onaj predmet u džepu sakoa. — Zašto?

— Treba da porazgovaramo. Poznaješ neko zgodno mesto?

— Šta nije u redu sa ovim kolima?

— Onaj kome su pripadala lako će ih prepoznati. Sve se događalo veoma brzo, ali ipak ne želim da rizikujem: možda već sada za nama ide ekipa malo veštija od one pred hotelom.

— Ja imam ideju — javi se žena iznenada, naginjući se napred. Osmeh na licu trebalo je da bude uverljiv, ali je ninda jasno zapažao tragove napetosti koji su joj izobličavali crte. — Zaustavi se na trenutak negde gde se iznajmljuju kola i ja ću iskočiti. U međuvremenu se provozajte po gra-

du, pa da se nađemo na nekom zgodnom mestu za jedno pola sata, a?

Sorensen je ovoga puta pogledao u Leslija, kao da shvata da je komanda prešla u nje gove ruke i pored revolvera koji mu je, ne tako upadljivo kao maločas, još uvek bio uperen u stomak.

— Nije loše — klimnu ovaj glavom. — Ko poznaje grad?

— Ja! — kreštavo se nasmeja »madam Lakosta«. Skreni u drugu ulicu desno, tu je jedna garaža gde brzo mogu dobiti dobra polovna kola. A naći semo se... na primer, na ulazu u aerodrom?

— Nije dobro — reče Lesli. — Možda oni već drže vaš avion na oku.

— I ja ponešto znam o Majamiju — isceri se Verner. — Parking na severnom izlazu iz grada, Sintija, onaj ispred motela »Sandaun«. Za pola sata, jasno?

— U redu — klimnu ona glavom i preko lica joj prelete izraz upadljivog olakšanja.

Motreći u retrovizor, Lesli nekoliko trenutaka kasnije zaustavi kola pred ulazom u garažu nad kojom je krupan natpis objavljivao da se kola iznajmljuju dvadeset četiri sata dnevno. Žena hitro iskoči mahnuvši im rukom i nestade na ulazu u kancelariju.

— Kako se ona umešala u ovu stvar? — upita Leslie dodajući gas. Više nije bilo potrebno da motri na lica dvojice ljudi u kolima; vreme provedeno sa njima bilo je dovoljno da na gotovo sasvim razumljiv jezik prevede svaki njihov pokret, promene u ritmu disanja, držanju tela, stotinu detalja preko kojih neuvežbana čula prelaze ne registrujući ih.

— Ni sam ne znam — promrmlja Džoko Verner. — Upala je u moju sobu... nekoliko minuta pošto si ti izašao i rekla kako zna sve o dijamantima, kao i čoveka koji nam bez teškoća može identifikovati ostrvo na kojem su pronađeni.

— I koliko je tražila? — osmehnu se ninda.

— Pedeset odsto — uzdahnu Sorensen. — Rekla je da taj čovek neće pristati za manji udeo, proklet bio...

— Kako je saznala za dijamante?

— Nije htela da kaže. Vrlo zagonetna žena, ta madam Lakosta...

— Madam Lakosta, a? Ima puno love?

— Previše — Džokov glas bio je ozlojeđen.

— Pa zbog čega onda ovo radi?

Sorensen je pažljivo gledao u njega.

— Imam utisak da ti sva ova pitanja ne postavljaš tek razgovora radi. I, najzad, kako si ti upao u ovu priču?

— Ne, ne pričam samo da bi mi prošlo vreme — ninda se osmehivao, držeći na oku reku vozila kojom su se sada bez cilja kretali kroz grad. — Prvo i prvo, ne postoji nikakav senjor Lakosta, bogati naftaš iz Venecuele, pa prema tome ni njegova cenjena supruga.

Verner tiho opsova.

— Ko je onda ona, do đavola?

— To još uvek ne znam.

— Trenutak! — Sorensen podiže ruku. — Misliš li da ona radi za momke koji su pokušali da nas ohlade?

— Ne znam, ali mislim da ne. Nego, šta je s momcima koji su mene hteli da ohlade?

Cev revolvera u Sorensenovoju ruci načini jedva primetan pokret, ali se ninda hladnokrvno osmehivao.

— Moraš naučiti da mene nije tako lako ubiti, Sorensene. Iako priznajem da onaj trik sa iglom i zgradom za rušenje nije bio loš.

— Igla? Kakva igla, do đavola?

Nije morao da gleda u lice hotelskog detektiva. Glas je odavao iskreno iznenađenje.

— Igla premazana otrovom i postavljena u presvlaku sedišta »bjuika« kojim ste vas dvojica došli u deo grada predviđen za rušenje, Sorensen... bila je to rezervna zamka, zar ne, ako nekim slučajem otkrijem eksploziv?

— I eksploziv? — zinu Sorensen. — Ortak, ti ne izmišljaš, a?

— Ne, ne izmišljam. Bili su tamo.

— Eksploziv i otrov? — pro mrmrlja Sorensen. — Prokletstvo, ova igra postaje sve prljavija, čoveče! Ima li naša prijateljica veze sa tim, kaplare? Ne, do đavola, nije imala vremena da to učini, jer smo je ostavili u hotelu... Hmm... nismo videli ta kola prilično dugo, dok smo ovoga nosili na šesti sprat... misliš da je tada to namešteno?

Džoko Verner se vidljivo stresе od užasa. Nindin zaključak da on nije tako tvrd tip kakav misli da jeste pokazivao se kao ispravan.

— Mora da je tako bilo, Dejve — reče tiho. — Prokletstvo, hajdemo iz ovog odvratnog grada. Do đavola sa... — on začuta, progutavši pljuvačku.

— Do đavola sa dijamantima, to si hteo da kažeš? — kreštavo se nasmeja Sorensen. — Ne budi šašav, kaplare! Ova-

kva prilika pruža se čoveku samo jednom u životu... i ja nemam nameru da je propustim!

— Mrtvacu lova ne treba — progundā Verner.

Ninda ih utiša pokretom ruke i oni pogledaše u njega.

— Čujete li nešto? — upita, pokazujući prstom naviše.

Sorensen je shvatio prvi i i lice mu se izobličilo od gneva..

— Helikopter? Nas prati?

— Da. Namerno sam skrenuo nekoliko puta i opisao gotovo čitav krug po gradu. Neko je odlučio da nam ne dozvoli da se tako jeftino izvučemo, gospodo!

*
* *

Džoko Verner iz sve snage lupi psnicom po sedištu.

— Drolja! — procedi kroz zube. — Trebalo je da je zadržim noćas, Dejve!

Sorensen nije obraćao pažnju na njega. Gledao je u nindu, još jednom potvrđujući kako priznaje njegovu nadmoćnost i očekuje da ih izvuče i iz ove gužve.

»To je, samo po sebi«, mislio je ninda, »priličan kompliment od strane Dejva Sorensena...«

— Nisam siguran da je u ovo umešala svoje prste — reče glasno. — Zaboravljate strelice pred hotelom; neko je do sada već morao saznati da nisu uspeli.

— Da... ali to mu ne bi pomoglo da nas ovako brzo pronađe.

Sorensen glasno opsova i lupi se šakom po čelu.

— Pa, naravno! Kako se toga nisam ranije setio, do đavola?

Odbacujući revolver na pod kola, on nervoznim prstima poče da barata oko radio-prijemnika ugrađenog ispred njege.

— Ima li u blizini nekakav tunel, Džoko? — upita preko ramena. — Podzemni prolaz... ili bar petlja pod koju se možemo zavući?

— Tunel? — oči Džoka Vernera bile su iskolačene od straha dok je krivio vrat da bi pronašao helikopter nad njima. — Koji će ti đavo tunel, naredniče?

— Sorensen ima dobru ideju — reče Lesli. — Zaboravio sam da smo se poslužili kolima jednog od njihovih ljudi; u radio-aparat svakako je ugrađen uređaj koji neprestano odašilje signale tako da kola nije bilo teško pronaći... čak i usred Majamija...

— Više neće — cerio se Sorensen pokazujući pokidane kablove. — Još samo da pronađemo način da im se izgubimo iz vida i biće sve u redu... bar dok nam ponovo ne uđu u trag... ima li tunela ili nema, Džoko?

— Ima nešto bolje — namrštivši obrve, Verner se zagleda u zgrade kraj kojih su kola jurila pokušavajući da se orjentiše. — Dobar je pravac, čini mi se... vozi još jedno pola milje ovako, a onda skreni u prvu zgodnu ulicu desno...

— Bio si prebrz, Sorensene — primeti Lesli. — Oni su sada izgubili vezu sa kolima i biće oprezniji nego što bi inače bili. Trebalo je najpre da im se uklonimo sa pogleda, pa tek onda da uništimo uređaj...

— U pravu si — hotelski detektiv sleže ramenima. — Ali, nad prosutim mlekom ne vredi plakati, kako kažu. Kuda sad, kaplare?

— Još malo ovim pravcem... da, to je ta ulica... vidiš onu veliku robnu kuću na drugoj strani, ona ima podzemnu garažu...

— Ne valja — odmahnu Sorensen glavom. — Oni će jednostavno čekati da ponovo izađemo... ili uleteti unutra i pohvatati nas kao pacove u mišolovci!

— Da, ali kaže da moramo izaći u ovim istim kolima? — trijumfalno se cerekao Džoko Verner. — Dole pod zemljom svakako ćemo naći i neka bolja nego što je ovaj krš!

— Moramo biti brzi — ninda oštro zaokrete preko pune linije na sredini ulice. — Neće biti nimalo teško da pogođe zbog čega se zavlačimo u podzemlje... a negde u blizini svakako se nalaze i kola koja nas takođe drže na oku sledeći instrukcije iz helikoptera.

Kola jurnuše niz betonsku rampu u podzemlje ispunjeno teškim mirisom izduvnih gasova koje ni najbolji ventilatori nisu uspevali da uklone. Uniformisani čuvar nešto je urlao u njihovom pravcu, ali Leslie nije obraćao pažnju na njega. Kola su se zaustavila uz škripu guma i njih trojica iskočiše iz njih kao dobro uvežbana ekipa.

— Ovamo! — uzviknu Leslie. Jedan jedini pogled bio mu je dovoljan da otkrije kola koja su najviše obećavala, jedan ne naročito novi »korver« čiji je vlasnik očividno umeo da vodi računa o svom ljubimcu.

Troja vrata zalupiše se gotovo u istom trenutku i motor »korvera« zaurla zvukom koji je odavao da se Leslie nije prevario: pod haubom se kri-

la mašina izuzetne snage, s pažnjom preučešavan kako bi po stigla najbolje performanse.

Čuvar vešto odskoči u stranu, preteći pesnicom, jer »korver« nije produžio na istu stranu, prema izlaznoj rampi. Okrenuvši ga u uskom luku, ninda pritisnu sirenu upozoravajući da mu se s puta skloni jedan blistavi novi »ševrolet« koji se upravo spuštao sa ulice.

Škripa lima nije trajala dugo, zbog velike brzine koju je »korver« postigao za svega nekoliko sekundi. Sorensen se glasno nasmeja izrazu lica nesrećnog vozača, ali mu se smeh odmah prekide.

Situacija, uostalom, nije bila nimalo smešna crveno-crni kombi, zaustavljen na suprotnoj strani ulice, doslovno je zračio opasnost iz sebe; i to ne samo za nindu koga je haragei odmah upozorio...

Uostalom, dve crne cevi velikog kalibra koje su štrčale kroz spuštene prozore bile su veoma upadljive. Stanovnici Čikaga tridesetih godina takvu sliku viđali su veoma često: dugi rafali iz automata, prigušen krik, pokatkad tresak razbijenog stakla i kola koja se velikom brzinom udaljavaju, ostavljajući u krvi i prašini dva, tri ili četiri nepokretna tela...

Nekoliko dragocenih deseti-
na sekundi proteklo je pre ne-
go što su strelci u kombiju
shvatili da se oni koje traže
nalaze u »korevru«. Pokazaće
se da je taj mali delić vreme-
na bio koban po njih...

Hitrim pokretom ruke ninda
gurnu neki sitan predmet So-
rensenu u šaku.

— Baci! — prosikta. — Na
kombi!

Zanevši se, »korver« naglo
skrete ulevo, okrećući se bo-
kom prema kombiju. Sorensen
zamahnu rukom...

Gromka eksplozija uzdrma-
la je prozore na sto jardi una-
okolo, a prema nebu se digao
oblak prljavožutog dima. Uda-
rni talas na trenutak je, kao
uragan, povio krošnje palmi
kojima je ulica bila oivičena.

— Gospode bože! — procedi
Verner sa divljenjem. — Šta
je to bilo? Atomska bomba?

Sorensen je zurio u nindu,
a obrve su mu bile namrštene.

— Znam momka — progo-
vori sporo, tihim glasom —
koji bi ponudio petocifrenu
sumu za formulu bučkuriša
koji imaš u tim tvojim kugli-
cama, čoveče...

— Verovatno — Lesliejevo li-
ce bilo je ozbiljno. — Na žalost,
formula nije na prodaju.

— Sam izrađuješ te kuglice?

— Sam.

Džoko Verner naže se na-
pred na svom sedištu. Niz li-
ce su mu se sada kotrljale kru-
pne graške znoja...

— Šta sada? — upita. —
Onaj prokleti helikopter pono-
vo nam je nad glavama, lju-
di!

— Možemo li ponoviti isti
trik? — Sorensenov glas oda-
vao je da ni sam ne veruje da
bi to uspelo.

— Za koliko vremena može-
mo stići do severnog izlaza?

— Dvadesetak minuta — uz-
dahnu Džoko. — Već kasnimo,
prokletstvo! Mada bih ja naj-
radije zaboravio tu drolju i
gledao svoja posla!

— Treba nam, kaplare. Može-
da nam ipak može otkriti gde
se može naći još onih lepih
kamenčića.

— A možda i ne...

— Imaš neku bolju ideju,
do đavola?

Džoko Verner se zavalio na
sedište, sklapajući oči. Čutao
je.

Sorensen ga je nekoliko tre-
nutaka besno posmatrao, a o-
nda se još jednom okrete Les-
liju.

— Kako da ih se otresemo?

Lesli je pogledom pretražio
prostor oko sebe.

— Zaustaviću kola u blizini
bloka viših zgrada — reče. —
Naša šansa je u tome što im
druga kola ne mogu stići tako

brzo... ostavićemo »korvera« i razići se. Skup na zakazanom mestu, naravno.

— Videće nas!

— Piloti helikoptera izbegavaju blizinu visokih zgrada — objasni ninda — zbog turbulencije koju strujanje vazduha stvara između njih. Biće pre daleko da bi bilo šta pokušali, a pešaku je lako da se izgubi u gomili.

— Tako ćemo i uraditi, boga mu! — javi se Džoko Verner, lupajući pesnicom o dlan druge ruke. — Baš tako!

— Zaveži, kaplare — dobaci Sorensen preko ramena. — Kako ti se dopada onaj skup zgrada tamo?

— Odgovaraće — klimnu ninda glavom. — Šta radimo kada se ponovo sastanemo?

— Natrag u Palm Bič. Madam Lakosta kaže da je tip koji će nam naći ostrvo tamo...

— Kolima?

— Najbolje tako — uzdahnu Sorensen. — Naš avion sva kako drže na oku.

— U redu. Budite oprezni, jer imamo posla sa ekipom koja neće tek tako odustati. Ukoliko ja ne stignem za najviše jedan sat, krenite bez mene.

— Zbog čega?

Ninda zaustavi kola na slobodnom mestu koje mu se iz-

nenada ukazalo kraj pločnika pretrpanog pešacima. Helikopter je oprezno kružio oko antena kojima je vrh visoke zgrade bio načičkan.

— Imam posla! — osmehnu se Lesli. — Sat, zapamtite... i nemojte misliti da mi možete umaći!

Sorensen ga je proučavao suženim očima.

— Da — reče tiho. — Sve mi se čini da si u pravu, ortak... ma kako mi se malo ta pomisao dopadala!

*
* *

Isprativši pogledom Sorensena i Venera koji su se odmah razdvojili da bi krenuli suprotnim smerovima bučne avenije, Lesli lagano izađe iz »korvera«, praveći se da zaključava vrata.

Njih dvojica nisu želeli da budu viđeni iz helikoptera, prirodno.

A ninda je upravo to tražio...

Zašto?

Uloga koju je u svom planu dodelio Džoko Verneru i njegovom naredniku bila je, uglavnom, odigrana; svojim akcijama oni su izazvali gnev nepoznate bande koja se nala

zila iza čitavog ovog posla i iznudili nekoliko veoma nesporetnih poteza, kao što je bio malopredašnji napad automatskim oružjem nasred ulice pre pune ljudi i vozila.

To je svedočilo da neko u bandi gubi nerve i postaje neprezan, za razliku od one veoma lukavo postavljene zamke u kolima koju su upotreбили Sorensen i Verner.

Prativnik koji gubi nerve pokazuje da ne ume brzo da proceni situaciju, a pogrešna procena situacije dovodi do fatalnih grešaka; bila je to jedna od prvih lekcija koju je Leslie Eldridž naučio u planini u kojoj se nalazila tajna škola za obuku ninda...

Sorensen i Verner bili su dobar mamac, ali je sada mamac morao postati on sam, jer je to bio jedini način da se približi onima koji su iz pozadine vodili čitavu igru.

I zato se ninda nije žurilo da nestane u masi koja je u dva smera tekla kroz dvostruka vrata velike robne kuće. Posada helikoptera morala ga je dobro videti i preneti opis ljudima koji će uskoro, za petnaest, dvadeset, trideset minuta stići kako bi ga likvidirali.

Tri čoveka, najverovatnije. Standardni broj plaćenih ubica za teže i opasnije poslove.

A do sada, posle ovih neuspelih pokušaja, morali su proceniti da će ovo biti i teži i opasniji posao.

Ne bi bilo teško ubiti svu trojicu, ali mu oni mrtvi ne mogu poslužiti. Morao je govoriti s njima i ubediti ih da ga odvedu do onoga koji izdaje naređenja...

Ubacivši četvrt dolara u prorez, ninda otvori vrata. Automatska brava toaleta škljocnu iza njegovih leđa. Srećom, toaleti su bili u prizemlju robne kuće, a tragači će svoj posao verovatno početi odozgo, pretpostavljajući kako pokušava da im umakne u gomili...

Petnaest minuta kasnije vrata kabine, u koju je ušao visok mladić u elegantnoj beloj odeći, otvoriše se ponovo.

Veština s kojom su se ninde prerašavale ušla je u legendu, ali je Leslie Eldridž toj veštini dodao jednu dimenziju više, svojom gotovo neverovatnom sposobnošću improvizacije. Beli sako ostao je u kabini toaleta, ali je njegova postava, sada u vidu marame, ukrašavala iskrivljeni vrat niskog starca u košulji kratkih rukava. Bele pantalone na nje mu bile su prljave, jedna cipela pocepana tako da iz nje ispao palac u čarapi.

Prava šminka dala bi daleko bolje rezultate, ali je i ma-

li priručni komplet odlično obavio posao. Izmenivši držanje i savijajući kolena tako da bude čitavih nekoliko inča niži, Lesli je izvrsno igrao ulogu starca, osećajući sa zadovoljstvom na sebi sumnjičave poglede osoblja robne kuće koje nije bilo naviklo na tako loše obučene i prljave kupce.

Video ih je kada su ušli u robnu kuću: tri tipa hladnih očiju i tvrdih usana ispred kojih su se ljudi instinktivno uklanjali. Četvrti je ostao pred vratima i kroz zatamljeno staklo ninda vide kako pali cigaretu upaljačem, ne vadeći desnu ruku iz džepa sakoa.

Kako im prići? Imao je posla sa ljudima koji će najpre pucati, a tek tada pitati za objašnjenje...

Sem toga, suviše je sveta bilo unaokolo; ako neko zapuca, stradaće i nevini, ljudi koji sa ovom prljavom igrom nemaju nikakve veze.

Vukući noge, Lesli se primače najbližem od one trojice, glasno kašljući kako bi privuкао njegovu pažnju.

Ledeni pogled dva bledoplava oka.

— Hej, pukovniče — počeo Lesli staračkim glasom, podražavajući južnjački naglasak — vi, momci, nekoga tražite, a?

— Idi dalje, matori — zareža drugi. — Briši!

— Polako, polako, momče — obrecnu se »starac«. — Tako se ne razgovara sa starijim od sebe! Koliko vama vredi da vam kažem gde je momak koga tražite?

Video je kako se sporazumevaju pogledom.

— Deset dolara i ni centa više!

— Deset? — Lesli tužno zavрте glavom. — Čoveče, ni pro palice nisu više ono što su bile... u moje vreme Al Kapone je novčanicama od deset dolara čistio cipele!

Tanke usne jednog od one trojice, svakako vođe, razvukoše se u osmeh.

— U redu, dvadeset. Gde je on?

— Gde je mojih dvadeset dolara?

— Daj mu, Kristi — zapovedi vođa.

— Evo mu, proklet bio! — zareža onaj kome je prvo prišao. — Gde je?

Ninda veštim pokretom strpa novac u džep pantalona.

— Za mnom — prošaputa praveći zavereničko lice. — Ovde je... u toaletu... budite oprezni, momak izgleda veoma opasno... i ima kutiju za violinu pod miškom!

— Kutiju? Prokletstvo, oni gore nisu pomenuli nikakvu kutiju!

— Idemo! — odluči vođa po sle kratkog oklevanja. — A ti, matori, ako si nas prešao...

Pokret ruke pod grlom bio je veoma rečit i Lesli tobože uplašeno klimnu glavom, šepe sajući pred njima.

Predvorje toaleta bilo je prazno, a pločice na vratima pokazivale su da su samo tri kabine u ovom trenutku zauzete.

Lesli se izmače u stranu, propuštajući ubice ispred sebe.

»Kako su neoprezni!«, pomisli. »Čak i nemoćni starac može nekom zariti nož u leđa... ili ispaliti metak iz revolvera...«

— U kojoj je kabini, matori? — prošaputa vođa ne okrećući se.

Ninđa se ispravi u svoj svojoj visini.

— Nije u kabini — reče svojim normalnim glasom.

Sva trojica okretoše se kao opareni. Revolveri su im se stvorili u rukama brzinom mađioničara.

— Vi mene tražite, gospodo — osmehnu se ninđa hladnokrvno, kao da u njega nisu upe-rene tri cevi, spremne da svakog časa progovore. — Oprostite što sam vas doveo na

ovako prljavo mesto, ali želim da porazgovaram sa vama...

— To je on, Bo! — procedi onaj koji se zvao Kristi. — To mora da je on!

— Zaveži! — kratko reče vođa. — Moj šef nije rekao ništa o nekom razgovoru, ortak...

— I šefovi greše.

— Moj ne.

— Uvek postoji prvi put — glas ninđe bio je potpuno miran. — Najzad, šta imaš da izgubiš? Poći ću sa vama, tako da me uvek možete ohladiti... i to na mestu koje je mnogo zgodnije od ovog!

— Bo, taj tip je opasan! Tanaska i... pogledaj mu samo oči!

— Zaveži, Kristi, rekao sam ti jednom! Rejmonde, pogledaj ima li kakvog oružja kod sebe!

Onaj treći, koji je sve vreme ćutao, oprezno se približi nindi sa strane, čuvajući se da ga ne zakloni svojim telom. Prstima leve ruke hitro je opipao Leslijevu odeću.

— Požuri! — dobaci Bo. Iz jedne od kabina čuo se šum vode.

— Čist je — reče Rejmond odmićući se. U glasu mu se osećalo olakšanje.

— U redu — klimnu Bo glavom. — Kreni ispred nas. Po-

lako... i bez ikakvih trikova, jasno?

— Potpuno — osmehnu se ninda. — Treba li da držim ruke iznad glave?

— Šaljivdžija! — zareža Kri sti i munu ga vrhom cevi u le đa. — Hajde, reci... uskoro ti neće biti do šale!

Njihova kola, još jedan kombi crveno-crne boje, bio je parkiran tridesetak stopa iza »korvera«. Ninda se osmehnu u sebi: crveno-crna boja bila je, izgleda, zaštitni znak bande s kojom je imao posla. Vrlo neoprezno, naravno, ali je to svedočilo da sve do sada u ovoj operaciji nisu ni naišli na ozbiljnije protivnike.

»Sada jeste, gospodo«, mislio je ninda. »Naišli ste na protivnika koji će vam pokazati koliko je ozbiljna igra koju igrate!«

Onaj četvrti je zinuo kad ih je ugledao sa zarobljenikom, ali je na Boov mig hitro priskočio da otvori kombi, a sam je seo na mesto vozača.

— Kreći! — zapovedi Bo.

— Kuda?

— Pravo — zareža vođa. — Dok ti ne kažem gde ćeš skrenuti!

Ispruživši ruku, on sa table kombija otkači slušalicu radio-telefona.

— Bo ovde — reče u mikrofon. — Imamo našeg tipa.

— Šta znači to imate? — dopre do nindinih ušiju leden, samouveren glas, glas čoveka naviklog da izdaje komande koje se izvršavaju bez pogovora.

— Sa nama je... u kolima.

— Šta?!

— Kaže da mora razgovarati sa vama, šefe. Ja...

— Budalo! Prokleta budalo! Shvataš li šta si učinio?

— Šefe, mi...

— Zaveži, Bo! Likvidirajte ga odmah!

— Odmah? — Boov pogled pređe na nepomično lice ninde, koji se čuvao da ne pokaže kako čuje svaku izgovorenu reč. Uostalom, normalnom ljudskom uhu taj zvuk je bio nedostupan.

— Da, odmah! Ovog časa, Bo! Pa makar se nalazio pred policijskom stanicom!

— Ali...

— Prokletstvo, nisi gluv! Taj tip koga imaš u kombiju je — ninda!

*
* *

Bo je znao za ninde. Videlo se to po nervoznom drhtaju u pokretu kojim je okačio sluša

licu radio — telefona na nje-
nu viljušku, po usiljenoj sporo-
sti kojom se okrenuo, nasto-
jeći da se ponaša potpuno pri-
rodno.

— Šta kaže šef? — nesigu-
rnim glasom upita Kristi koji
je sedeo sa Lesliejeve leve stra-
ne. — Zadovoljan?

— Aha — Boove oči su kru-
žile, izbegavajući leslijev po-
gled. — Sve je u redu, mom-
ci... — videlo se kako mu mo-
zak grozničavo radi u nastoja-
nju da smisli neku ubedljivu
priču kojom bi umirio nindžu.
— Šef misli da smo odlično
postupili što smo ga povelili...
izgleda da je u pitanju neki
glupi nesporazum... da bismo
pogrešili da smo ga ohladili,
tamo kod »Fortrama«...

»Ubrzo će shvatiti da mora
žrtvovati bar jednog od ove
dvojice pored mene, ako želi
da me likvidira«, mislio je ni-
nda. »I neće oklevati da tako
postupi... Naravno, sada se
kaje što je oružje vratio u
džep, jer mu treba suviše vre-
mena da ga izvuče...«

Sa širokim osmehom na li-
cu, Leslie se nađe prema Bou
kao da želi nešto da mu šap-
ne. Ovaj ga ukočeno pogleda.

— Slušaj, Bo... — zausti
ninda. Bio je to stari trik, ali
trik koji je gotovo uvek palio,
privlačeći sve poglede na nje-
govo lice, sem pogleda vozača

koji je smireno zviždukao, oči
gledno uživajući u prijatnoj
vožnji i glatko obavljenom po-
slu.

Lesli munjevitim pokretom
raširi ruke, zadajući dva isto-
vremena udarca laktovima u
vrat. Sedišta u kombiju bila
su niska; bez oslonca otpoza-
di, glave ljudi pored njega od-
leteše unazad.

Bo opsova, kopajući po dže-
pu sakoa, ali su se ruke nin-
đe već sklapale oko njegovog
vrata. Jednim trzajem Leslie
ga, kao lutku od krpe, povuče
naviše tako da mu teme, uz
zvuk nalik udarcu u bubanj,
pogodi lim kombija, ostavljaju-
ći udubljenje pravilnog obli-
ka.

— Vozi! — prosikta ninda
vozaču koji ga je gledao oči-
ma ogromnim od straha. —
Dalje! Kao da se ništa nije do-
godilo!

Čovek nekoliko puta ubrza-
no mahnu glavom, okrećući se
ponovo napred, iako su mu
ruke na volanu drhtale.

Hitrim pokretima ninda pro-
veri stanje one dvojice pored
sebe. Kristijev kičmeni stub
nije izdržao naprezanje, uko-
čen pogled i neprirodni polo-
žaj vrata svedočili su da je
njegova karijera plaćenog ubi-
ce definitivno završena. Rejm-
ond, desno od njega, kolutao
je očima, stežući grlo sa obe

ruke i krkljajući u pokušaju da dođe do vazduha; njegovo lice, potamnelo od navale krvi, imalo je užasan izraz.

— Ako imaš neko gvožđe u džepu — posavetova ninda vozača ledenim glasom — najbolje da ga polako spustiš pod noge i zaboraviš, momak...

Ovaj još jednom usrdno zamaha glavom. Pištolj iz desnog džepa sakoa izvukao je sa dva prsta, toliko sporo da bi to moglo iznervirati čoveka sa živcima slabijim od živaca ninde. Pištolj tupo tresnu o lineni pod.

— Tako — isceri se ninda. — Vidiš onu raskrnicu ispred nas... na semaforu je zeleno svetlo. Hoću da punom brzinom skreneš ulevo kad stigemo do nje!

Klimnuvši glavom, čovek do dađe gas i kombi poskoči. Suženim očima, ninda je procenjivao brzinu i putanju okolnih vozila.

— Sada!

Škripeći gumama, nezgrapno vozilo se zanese naglo skrećući levo. Leslie jednim pokretom otvori vrata i izbacila Kristija kroz njih.

Nije ni bilo potrebno da se okreće kako bi video šta se s njim dogodilo: kratak, previše kratak zvuk teškog vozila koje koči i tup udar govorili su

da je tajanstveni šef ostao bez još jednog od svojih plaćenih ubica.

— Dobro je bilo — klimnu ninda glavom. Ruke su mu već bile zauzete teškim Boovim telom koje je sada dovlačio na Kristijevo mesto preko naslona sedišta.

— Kuda da vozim, mister? — drhtavim glasom upita vozač.

— Prema Majami Biču — isceri se ninda. Kažu da je tamo jako lepo, a ja još nikada nisam bio...

Pod njegovim veštima prstima, Bo nekoliko trenutaka kasnije otvori oči. Gledao ga je praznim pogledom, a onda mu oči pokazaše sav strah koji je osećao. Preko pobledelih usana prelete mu gadna psovka.

— Drago mi je što si dobro raspoložen, Bo — osmehnu mu se Leslie. — Treba da porazgovaramo, kao što rekoh još tamo, u robnoj kući...

Bo je kolutao očima oko sebe, tražeći izlaz.

— Šta hoćeš da znaš? — promumla.

— Zanima me tvoj šef.

Bo sklopi oči, trljajući glavu.

— A posle ćeš me ubiti, a?

— To zavisi od tebe, znaš. Ko je on i gde mogu da ga nađem?

Plaćeni ubica otvori oči. U njima je sada, umesto straha, bio ciničan izraz.

— Da li si ti zaista.. ?

Udarac u pleksus, sa samo dva ukrućena prsta desne ruke, ostavi ga na trenutak bez daha.

— Bolje će za tebe biti da ne misliš o meni — reče ninđa — već o šefu!

— Kao da je to neka razlika! — krkljao je Bo. — Svejedno koji će me od vas dvojice ubiti!

— Ti samo misliš da je to svejedno — u Lesliejevom glasu odzvanjala je ledena pretnja. — On će to učiniti brzo... a kod mene ćeš umirati dugo. Veoma dugo, Bo...

— Šta ako ti kažem sve što znam?

— Pustiću te. Tvoje mrtvo telo mi nije potrebno, Bo...

Ubica sporim pokretom obriše znoj sa čela, ali je on neprestano tekao, u krupnim kapima oštrog mirisa.

— Dakle?

— Delani, to mu je ime. Gilbert Delani, vlasnik lanca hotela u Majami Biču...

— Samo ti pričaj, Bo. Ja se izvrsno zabavljam.

— Ne znam, do đavola, šta više da ti kažem, sem da je u pitanju prokleta veliki posao. Ti ćeš ga možda negde videti:

debeo, ćelav, sa jako hladnim očima u kojima zasiја plamen samo kada se pomene lova...

— Odakle ovoga puta treba da dođe ta lova?

— Rekoh da ne znam. Ja nisam njegov ispovednik, čoveče!

— Ti nisi glup dečko, Bo. Mora da si nešto naučio...

Bo još jednom pređe rukom preko čela.

— U pitanju je neko ostrvo. U Bahamima, verovatno... jednom je uklonio neku mapu sa stola kada sam ušao, ali ne dovoljno brzo...

— Šta je s tim ostrvom?

— Pretpostavljao sam da je u pitanju nafta, ali...

— Ali?

— Malo sam pronjuškao unaokolo, znaš. Raspitivao se kod stručnjaka... tamo ne može biti nafte...

— Počinješ da me zamaraš, Bo. Tvoja priča je dosadna.

Plaćeni ubica kružio je pogledom unaokolo kao pacov u klopci. Haragei ovde nije bio potreban; iole bolji poznavalac ljudi shvatio bi da će Bo uskoro postati opasan.

— Delani ne radi sam, Bo. Ko je još s njim?

— Kako si pogodio, proklet bio? Da, postoji još jedan čovek...

— Ime, Bo? Njegovo ime!

— Ne znam... video sam ga svega jednom, iz daleka... nije iz Majamija, jer su išli na aerodrom da ga dočekaju.

— Ko je išao?

— Delani sa svojim vozačem i u blindiranom »mercedesu«.

— I to je sve što znaš, Bo?

Bandit je oklevao, ali to oklevanje je govorilo dovoljno iskusnom oku ninđe.

Bo je vrebao trenutak za napad... zašto onda da mu ne pruži šansu i da napadne?

— I to je sve što znaš, Bo?

— glas ninđe bio je podrugljiv. — Pa ti nisi tako krupna zverka kao što sam mislio? Tvoj šef nije ti poverio ni jednu krupnu stvar... ti si obični jeftini, mali plaćeni ubica, Bo!

Zgrčevši prste kao kandže, Bo zaurla i baci se na Leslija. Njegove blede oči sada su gorele paklenim plamenom.

Kratko sečivo, oštro kao brijač, stvori se u ruci ninđe. Udarac je podsećao na munjeviti ujed zmije. Stresavši se čitavim telom, Bo klonu na sedište zabačene glave. Krv je šik-tala iz rane na grkljanu koja je podsećala na groteskno razjapljena usta.

— Oh... gospode bože! — zajeca vozač. Pobleđelo lice bilo je okrenuto unazad, isko-

lačene oči nije uspevao da odvoji sa Boovog grla.

— Gledaj kud voziš! — oštro reče ninđa. — Video si šta se s njim dogodilo... sada si ti na redu da pričaš!

— Ja? Ja ne znam ništa, mister... časna reč!

— Tvoja časna reč! Gde mogu naći Delanija?

— On... on ima kancelarije u gradu... u zgradi »Blumfontejn«...

— Gde je to?

— U samom centru... nije teško naći... ako... ako želite je ću vas odvesti, mister...

— Ne, ne želim da vidim tvog lepog gazdu Delanija... žuri mi se. Ali mu možeš reći da ću se uskoro vratiti u Majami, a onda neka me se čuva. Zaustavi kola!

Stežući zube, vozač potraži slobodno mesto kraj trotoara. Bio je uveren da će, čim se ko mbi, zaustavi, i njega stići brza smrt...

»Starčić« bezopasnog izgleda s mukom se izvuče kroz vrata kombija. Ako je neko od prolaznika i zapazio nepokretna tela u vozilu nije na to reagovao.

Građani Majamija imali su dovoljno svojih poslova da bi se bavili nečim tako prljavim kao što je tuđa smrt...

*
* *

Telefon je dugo zvonio pre nego što je neko na drugoj strani podigao slušalicu. Ninda namršti obrve, zabrinut još uvek nejasnim predosećanjem.

— Halo? — reče tihi glas.

— Pite?

— Da, ja sam, Les... Očekivao sam da se javiš...

Nije to bio uobičajeni srdačni ton Tabasko Pita, njegovog prijatelja i pomoćnika u bezbrojnim obračunima. Predosećanje je bilo ispravno: tamo, u Palm Biču, nešto nije bilo u redu.

— Zvao sam te da ti kažem — odluči se ninda na blef — kako ću još koji dan ostati ovde u Majamiju. Doznao sam neke prilično zanimljive stvari...

Napeto je osluškivao, iako je odmah shvatio da je mikrofon Pitove slušalice nečim prekriven. Čutanje je predugo trajalo...

— Aha... — javi se ponovo Pit. — A šta si to doznao, Les?

— Prilično toga. Znam imena svih ljudi koji su u ovo umešani. Neki su ovde, Pite i posetiću ih još danas...

— Aha. Fino...

Kako je Sumiko?

— Fino. Ne može bolje biti.

Glas Tabasko Pita zvučao je napeto. Kao glas očveka kome neko drži nož pod grlom, prisiļjavajući ga da govori ono što sam nikada ne bi rekao.

— Mogu li da govorim s njom?

— Ne možeš, Les... ona je... izašla je na plažu.

— Aha. Pa u redu, Pite, to je sve što sam hteo da ti javim. Čućemo se večeras ponovo. I pozdravi Sumiko...

Nešto tiho škljocnu i veza se prekide, ali ninda još nekoliko trenutaka ostade u govornici sa slušalicom u ruci. Glatko, preplanulo lice bilo mu je smrknuto u izraz kakav se retko viđao, čak i dok je zamahivao da zada jedan od onih strašnih udaraca koji ubijaju...

Sumiko je u njihovim rukama. I Pit.

Čak ni u tom trenutku, obuzet brigom za svoje najbliže, nije dozvolio da mu pažnja poпусти. Naviknutim pogledom prešao je preko lica u malom baru u koji se niz nekoliko stepenica spustio sa bučne ulice.

Nije bilo novih lica. I niko nije obraćao pažnju na njega.

— Još jedan konjak — dobaci, nalaktivši se na šank.

Oči su mu bile prikovane za ogledalo kako mu ne bi proma

kao nijedan pokret u baru, ali mu je mozak bio zauzet planiranjem nove akcije.

Protivnik nije pasivno čekao, već je pohitao da preuzme inicijativu u svoje ruke. Videlo se to već po upornom gonjenju svim sredstvima ulicama Maja mija, po hitrom i veštom potezu kojim se dočepao Sumiko i Tabasko Pita..

Jedno ime je već znao: Gilbert Delani, ali mu je instinkt govorio da Delani nije onaj pravi, da je i on samo jedna od sitnijih poluga u složenom mehanizmu, bez obzira što Bo, jeftini plaćeni ubica, mislio o njemu, Sem toga, Majami nije bio središte operacije, daleko od toga. Pravi ljudi nalazili su se na drugom mestu, daleko odavde...

Delani će ga očekivati, jer je zastrašeni vozač kombija do sada svakako već ispričao šta se dogodilo sa Boovom ekipom plaćenih ubica. Biće oprezniji nego obično.

S druge strane, oni koji drže Sumiko i Pita ne znaju koliko brzo on može stići do Palm Biča. Kako vreme bude proticalo, oni će postajati sve oprezniji.

Bilo bi idealno da se može naći na oba mesta istovremeno, ali to čak ni ninđe nisu mogle.

Iskapivši čašu do dna, ninda baci nekoliko novčanica na šank i izađe brzim korakom. Njegov plan bio je gotov.

Ne, ninđe nisu mogle biti na dva mesta istovremeno, ali će on učiniti sve da njegovi protivnici tako pomisle...

U ruci mu je bila neupadljiva plastična vrećica, ona u kojoj je kupio novu odeću, sada ispunjena sa nekoliko sitnica kupljenih na raznim odeljenjima one iste velike robne kuće u kojoj se upoznao sa Boovim ljudima. Niko u toj nevelikoj hrpi neobičnih predmeta ne bi otkrio smrtoonsno oružje, ali je i to bila jedna od veština stečena u dugotrajnoj obuci ninđe.

Soba u hotelu preko puta zgrade »Blumfontejn« nije mu se naročito dopadala, ali je on jedva i zapazio oveštale tapete i prljave zavese. Najzad, ta prostorija biće mu potrebna svega dva ili tri sata, a onda će je zauvek napustiti.

Radio je grozničavom brzinom, svestan da će uskoro sva ka sekunda predstavljati razliku između života i smrti. Ne samo za njega već i za Sumiko. I Pita...

Dva i po sata kasnije stepenicama hotela spustio se krupan, plećat čovek u već starijemoj kombinezoni elektroinsta

latera, sa velikom kožnom torbom prebačenom preko ramena.

— Sve u redu! — doviknu on veselo čoveku iza pulta recepcije. — Nećete više imati problema!

— Aha — progundā recepcionar. Čudno, nije se sećao da je taj instalater ušao, ali, do đavola, to nije moralo ništa da znači. Možda ga je direktor pozvao, pa je ušao na vrata za poslugu. Uostalom, to i nije bila njegova briga...

Krupni instalater na trenutak se osmehnu, posmatrajući svoje lice u prljavom ogledalu hola. Maska je ovoga puta bila zaista savršena, pokazujući crte tipične za pedesetogodišnjeg čoveka kome je pivo jedna od najvećih slabosti u životu.

Klateći svojom torbom, on oprezno pređe široku aveniju, jedva primetno hramajući na levu nogu.

Uniformisani čuvar u velikom holu palate »Blumfontejn« leno je odmerio instalatera kada je stao pred njega.

— Šta treba, matori?

— Neko me je pozvao iz...

— Leslie zastade kao da ne može da se seti imena firme. — »Florida Dil« ilij tako nekako. To je ovde, je l'?

»Florida Diler« — ispravi ga čuvar. — Šta nije u redu kod njih?

— Pojma nemam. Zato su me valjda i zvali...

— Imaš kartu sindikata?

— Da li imam kartu sindikata? Balavče jedan, imam je već trideset i dve godine, znaš!

Besnog izraza na licu, prerušeni ninda počeo da prevrće po džepovima kombinezona, psujući sebi pod nos drsku omladinu koja nema druga, poslao nego da zadržava poštene ljude koji žive od rada svojih ruku...

— U redu, u redu! — nasmeja se čuvar. — Onaj lift tamo, četrnaesti sprat, matori. I bez uvrede!

Gundajući i dalje, Leslie uprati torbu ponovo na leđa i umeša se u gomilicu ljudi pred liftom. Nekoliko trenutaka kasnije našao se na četrnaestom spratu, oprezno zaobilazeći prostorije »Florida Diler«.

Bilo je potrebno gotovo pola sata da upozna raspored prostorija na tom i spratu niže, ai se njegovo strpljenje isplatio. Sada je znao na koji način može neopaženo prići kancelarijama u kojima se nalazila direkcija lanca hotela »Majami Flauerz«.

Zaklonjen od radoznalih pogleda, on izabra jednu od ma-

lih prostorija u kojima se čuvala oprema za čišćenje i baci se na posao da otkrije splet raznobojnih kablova koji se pružao kroz žljeb u betonskom zidu zgrade. Njihovu funkciju nije bilo teško naslutiti i on za dovoljno klimnu glavom. Da, ono što je zamislio moći će i da se ostvari...

Izašao je svega dvadesetak minuta kasnije, veselo zviždućući, tipična slika čoveka zadovoljnog obavljenim poslom. U hodniku se okrenuo samo jednom, da značajnim pogledom odmeri noge devojke koja je nekud žurila sa gomilom hartije u rukama.

Zakucao je na staklena vrata sa natpisom »Florida Flauerz« i odmah ušao.

— Dobar dan — veselo se osmehnu raskošnoj plavuši koja je, zavaljena u fotelju ispred pisace mašine, odbijala di move u vazduh rashlađen klima-uređajima.

— Koga tražite? — glas plavuše bio je leden.

— Ovo je trinaesti sprat, zar ne? Neko me je zvao da pogledam instalaciju klima-uređaja...

— Jeste trinaesti, ali... ni sam siguran da su vas odavde tražili...

— Šta je tamo? — upita Lesli, hramajući prema tapaciranim vratima iza njenih leđa.

— Ne, zaboga, to je kancelarija mister Delanija! — gotovo vrisnu plavuša.

— Ah... možda me je on zvao?

— Ne verujem... sem toga, mister Delani nije tu.

Lesli se počesa pod kapom zabačenom na potiljak.

— Ne znam — reče. — Jasno su mi rekli trinaesti sprat... Hmm, kad već taj Delani nije tu, da pogledam, a? Neće biti dobro, devojčice, ako nešto zaista nije u redu, a on čuje da me nisi pustila da sređim tu situaciju...

— Pa dobro — plavuša uzdahnu, podižući se iz svoje fotelje. — Kad već nije tu...

Brundajući sebi nešto u bradu, Lesli ukloni poklopac sa jedne od razvodnih kutija odakle se napajao klima-uređaj u prostoriji.

— Hmm... ovde je sve u redu, koliko vidim...

— Rekla sam vam da vas odavde niko nije zvao — plavuša se nervozno premeštala s noge na nogu, neprestano bacajući poglede prema ulaznim vratima.

— Može biti, može biti... — gundao je ninda. — Da pogledamo sada ovo... Slušaj! Jel' to tamo kod tebe zvoni telefon?

— Kod mene? plavuša okrete glavu. Ne, ne zvoni, to je

sigurno u nekoj susednoj prostoriji...

Ninđi je taj kratki trenutak bio dovoljan da brzinom mađioničara u kutiju utisne tanku i dugu vrećicu ispunjenu plastičnim eksplozivom specijalne formule, one iste koja je oduševila Dejva Sorensena nekoliko sati ranije. Zaklonivši otvor svojim telom, on sa dva hitra pokreta ogoli krajeve dveju žica i poveza ih sa detonatorom već umetnutim u vrećicu sa eksplozivom.

— Boga mu — reče vraćajući poklopac na mesto — ovde je sve u redu. A lepo sam čuo, trinaesti sprat, »Florida Diler«...

»Florida Diler« — uzviknu plavuša sa olakšanjem u glasu. — Pogrešili ste, čoveče! Oni su sprat iznad nas, na četrnaestom!

— Četrnaesti? — zinu ninđa.
— Stvarno četrnaesti?

— Tako je, »Florida Diler«, oni su tačno iznad nas, mister...

— Izvini onda, devojko, što sam te uznemirio — odvrati ninđa, zbunjeno se češkajući pod svojom kapom. — Mora da ni sam dobro čuo... šta ćeš, godine... Pa ništa, do viđenja... i pozdravi mi mnogo mister Delanija!

Šepajući hodnikom, on uvreba trenutak da se još jednom ubaci u onu malu ostavu. Posao koji je još trebalo obaviti bio je rutinski, postavljanje satnog mehanizma koji će kroz tačno četiri sata aktivirati punjenje skriveno u blizini klima-uređaja.

Taj eksploziv neće pričiniti mnogo štete i svakako neće nikoga ugroziti, ali je pravi trenutak eksplozije bio veoma važan...

Taksista pred palatom »Blumfontejn« prezrivo odmeri instalatera u prljavoj uniformi koji je podigao ruku da ga zaustavi. Taj nije spadao u mušterije koje uzimaju taksi u samom centru grada. Ali, do đavola, pare su pare... pa makar ovoga puta i ne dobio napojnicu...

— Kuda, čale? — upita prijateljski.

— Na aerodrom.

— Aerodrom? Letiš nekud, čale?

— Letim s posla, ako ne budem tamo za dvadeset minuta, sinko!

— Ah, tako! Ne brini ništa, stići ćemo i pre!

Ninđa se zavalila u sedište, sklapajući oči. I ovih petnaestak minuta opuštanja moraće da mu budu dovoljni.

Pred njim je bila još jedna naporna noć. Noć u kojoj će ponovo zaigrati staru igru ni-nda...

Igru smrti.

* *

Tabasko Pit oprezno promeni položaj u fotelji. »Prokletstvo«, mislio je, »ove fotelje izgledaju veoma udobno... ali samo izgledaju. Onoga ko ih je konstruisao osudio bih da sedi deset sati u njima... kao ja...«

Sumiko, nasuprot njemu, kao da se udobno osećala, sklopčana kao mačka u istoj takvoj fotelji na drugom kraju prostorije. Lice joj je bilo bezizražajno, mnogo milja daleko od revolverске cevi koja je već satima bila uperena u nju.

I od hladnih očiju čoveka iza te cevi koji je milovao pogledom, oblizujući suve usne. Već pola sata, otkako je na tom mestu smenio svog prethodnika, jednog od one trojice koji su ih iznenadili u hotelskom apartmanu i od tada držali na nišanu, očekujući Lesliejev dolazak.

»Oni se menjaju«, mislila je. »Onaj koji zapoveda svestan je da im posle izvesnog vremena koncentracija mora popustiti.

Ali... zbog čega nas nisu jednostavno vezali?

Da im je bilo dopušteno da razgovaraju, Tabasko Pit bi joj odmah dao odgovor na to pitanje. Ovako, ostajalo mu je samo da nemoćno bulji u revolver, koji je drugi čuvar držao uperen u njegov trbuh, i razmišlja o zadoovljstvu koje će osetiti kada se njegove moćne šake sklope oko mršavog vrata plaćenog ubice.

Deset sati...

Nije ga iznenadilo što ga niko nije dočekao na aerodromu, jer je Leslie svakako imao pune ruke posla. Čak ni to što mu niko nije odgovorio kada je zakucao na vrata apartmana. Bio je neoprezan, u redu, ali, do đavola, ko bi sanjao da oni već imaju malu Sumiko u rukama!

— Ni pokreta! — zapovedio je jedan hladan glas kada je ušao, sa osmehom na svom grubom licu. Nije se ni pokrenuo, jer je jedan tip odvratnog lica stajao iznad Sumiko, naslanjajući joj cev pištolja na glavu.

Tako je to počelo. Prvu trojicu su pre pola sata zamениli novi ljudi, ali njihova lica nisu obećavala ništa više od lica njihovih prethodnika.

Sem nekoliko kratkih uputstava šta da učini ako se Leslie javi telefonom, sve to vre-

me niko od njih nije progovorio ni jednu jedinu reč...

A to je bilo strašnije od onih crnih cevi koje su pretile smrću. Mnogo strašnije...

»Lesli je morao shvatiti da nešto nije u redu«, mislio je Tabasko Pit, protežući svoje džinovsko telo, već željno akcije. »A naročito posle onoga što sam sinoć rekao o mojim otkrićima u San Francisku... uskoro će se pojaviti ovde... a onda...«

Možda će se nekome učiniti da je Tabasko Pit previše samouveren, s obzirom na situaciju u kojoj se nalazi, ali je kršni plavokosi mladić imao potpuno poverenje u svog nešto starijeg prijatelja, Lesli je upozoren, tako je rezonovao, a čak i da nije ova trojica amatera neće uspeti čak ni ozbiljnije da ga zabrinu...

Sumiko malo promeni položaj u fotelji i Pit skrete pogled prema njoj. Po prvi put za sve ovo vreme u njenim očima opazio je nesigurnost.

I strah...

Onaj tip koji je devojkę držao na oku postajao je sve nerвозniji i Pit prigušeno opsova. Prokleti manijak!

Izraz na njegovom licu govorio je sve. Tip neće moći dugo da se uzdržava...

Šta će učiniti druga dvojica?

»Najverovatnije ništa«, zaključio Pit, »sem što se mene sprečiti da ga šćepam za grlo...«

Kada će Lesli stići, do đavola?

— Brete...

To je progovorio onaj tip ispred Sumiko, ne skidajući pogleda sa devojkę. Bret, treći čovek, opružen na divanu, podiže pogled.

— Šta je, Rudi? Zaboravio si da nema brbljanja, boga mu!

— Nemam nameru da brbljam sa ovom divljom mačkom — Rubi se cerio, oblizujući usne. — Sviđaju mi se ove male Japanke, znaš. Kao lutkice su... a kažu da znaju sve što treba znati o muškarcu i još malo više.

— Zaveži, do đavola!

— Ti samo uživaj, Bret, i drži tog momka na oku. Za malu ne brini, biće joj dobro... a onda, ko ti brani da se i ti malo poigraš sa njom!

Bret se lagano uspravi na lakat. Oči mu zasvetleše kao da mu je tek Rubi dao pravu ideju.

— Paaa...

— Znao sam da će ti se ideja dopasti! — cerio se Rubi. — Šta ti kažeš, Bongo?

Onaj koji je držao Pita na oku sleže ramenima, ali mu

pogled na trenutak odluta do vitkog tela skupljenog u fotelji.

— Ako to učiniš — procedi Tabasko Pit gledajući Rubija pravo u oči — ja ću ti otkinuti glavu... golim rukama, Rubi!

Cev Rubijevog revolvera opisao ugaio od devedeset stepeni. Sada je oružje bilo upereno u Pita.

— Možeš to odmah da pokušaš! — reče, cereći se.

— Rubi! — dreknu Bret uspravljajući se. — Znaš da...?

— Znam. Šef želi da ovo dvoje budu živi kad stigne. Ne brini, Brete. Devojčica će biti u redu... čak mislim da će joj se dopasti ono što ću joj uraditi... Hajde, mala, idemo tamo, u spavaću sobu!

Sumiko ustade, oborenih očiju. Pit zaškruta zubima i mišići mu se napeše, ali onaj koga su zvali Bongo preteći pomeri cev pištolja.

— Ne mrdaj! prosikta kroz zube.

Ispustivši vazduh iz pluća, Pit se opusti u fotelju.

— Svejedno — reče. — Ja ću ga ubiti.

»Moja stara greška«, mislio je. Leslie me stalno upozorava na to... ne smem zaboraviti činjenice... a činjenica je ta

da devojka samo izgleda bezopasno i da je pravi majstor borilačkih veština... Taj Rubi se neće dobro provesti...«

Vrata spavaće sobe se zalupiše za Rubijem i devojkom. Pit je duboko disao, nastojeći da se umiri.

Iz spavaće sobe nije dopirao nikakav šum i to je zabrinulo mladića. Prokletstvo, šta se to tamo dešava?

Vrata spavaće sobe lagano se otvoriše i Rubi se pojavi na njima, staklastih očiju. Usne su mu se bešumno pomerale, obe ruke bile su mu čvrsto stisnute na trbuhu.

Oslonjen dovratom, praćen nepokretnim pogledima trojice ljudi, on duboko uzdahnu, kao čovek kome je sa srca spao težak teret.

Ruke mu sleteše sa trbuha, otkrivajući ogromnu crvenu mrlju ispod raskopčanog sakoa. Rubijeva kolena klecnuše i on se lagano sroza niz dovrat, kidajući prstima tepih ispod sebe...

— Rubi! — zaurla Bret, skačući sa kreveta. Bongo je, međutim, znao svoj posao. Iako mu je lice pobledelo, pištolj u ruci mu nije zadrhtao.

— Sedi! Sedi, ili ću...

— Sedim! — isceri se Pit. I zaista je sedeo, potpuno opušten, kao da uživa u zanimljivoj pozorišnoj predstavi. —

Samo se ti ne nerviraj, prijatelju, tvog ortaka je malo zaboleo stomak, ništa drugo...

Imao je razloga za širok osmeh kojim je propratio te reči, jer je Bret zastao kao ukopan na pola puta do opruženog Rubijevog tela.

U okviru vrata, još uvek u polutami spavaće sobe, stajala je visoka vitka prilika, obučena od glave do pete u crno. U levoj ruci držala je mač u koricama, desna je bila opuštena niz telo.

— Ninda! — vrisnu Bret podižući oružje.

Sve što je ninda u narednom deliću sekunde izveo bilo je sliveno u jedan jedini glatki pokret čitavog tela koje je načinilo korak bliže. Desna ruka je iz korica izvukla dugi samurajski mač, katana, i ovaj je zapevao svoju pesmu smrti režući slojeve vazduha na svom putu.

Bongo zaurla od straha, zaboravljajući na oružje u ruci. Odsečena Bretova glava kao lopta mu se dokotrljala pred noge, zalivajući krvlju sve oko sebe. Udarac je bio tako lak i precizan da je obezglavljeno telo nekoliko trenutaka ostalo na nogama pre nego što se sručilo kao neka nespreno oborena stvar.

Pit načini hitar, upadljiv pokret rukom, padajući istovremeno sa stolice na levi bok. Bila je to uigrana kombinacija između njega i Leslija. Tabaskov pokret privukao je pažnju plaćenog ubice i njegovo oružje na trenutak je lutalo, tražeći sebi cilj. Taj trenutak je za nindu predstavljao čitavu večnost: sečivo katane sručilo se ukoso na Bongovo rame, otvarajući mu grudni koš i odvajajući desnu ruku sa ramenom od ostatka tela...

— Čoveče! — uzdahnu Pit dižući se sa poda. — Baš si gadan kada te naljute, do đavola!

Ninda ga utiša pokretom ruke.

— Koliko ih je bilo, Pite? — glas pod maskom zvučao je prigušeno.

— U sobi trojica, ali...

— Skloni se. Tamo, iza vrata!

Uprkos svom ogromnom telu, Tabasko Pit kretao se brzinom divlje mačke. Dohvativši sa poda Bongov pištolj, on se priljubi uza zid, držeći na nišanu vrata iza kojih još uvek nije čuo nikakav šum.

Ali se čulima ninde moralo verovati...

Tabasko Pit proguta pljuvačku. Došao je trenutak da i

on sam zada poneki udarac u ovom obračunu koji je obećavao da će doneti još mnogo krvi...

*
* *

Neko zakuca na vrata. Jednom, drugi put...

Ninđa vrati katana u korice i povuče se nekoliko koraka unazad, kroz otvorena vrata spavaće sobe, gde se utopi u tamu.

— Otvori, Pite — začu se prigušeni glas. — Mislim da znam ko je to...

Slegnuvši ramenima, Pit povuče vrata sebi.

— Ovaj ovde pripada tebi? — začu se podrugljiv glas iz hodnika. Dejv Sorensen je stajao pred vratima, držeći za okovratnik opušteno telo čoveka u elegantnoj sivoj odeći.

— Izgleda da je tako — progundajući Tabasko, podozrivo mereći Sorensena. — Ako ima pištolj velikog kalibra u džepu, onda pripada ovamo...

Bez mnogo napora Sorensen prevuče telo čoveka preko praga, oprezno zatvorivši vrata za sobom. Tek tada mu pogled pade na mrtva tela na podu.

— Gospode bože! — promuća, i spuštajući onesvešće-

nog čoveka na pod. — Šta se ovde događalo... ove momke kao da je pregazio ekspresni voz!

— Skoro — osmehnu se Pit. — U rukama mu je bila flaša sa viskijem. — Uzmi ovo... imam utisak da ti treba...

— Hvala, ortak — progundajući Sorensen prihvatajući se flaše.

— Ostavi malo — upozori Pit. — Ovde nas ima još...

Sorensen sa žaljenjem na licu spusti flašu na sto, oprezno prekoračivši Bretovo obezglavljeno telo.

— Da, kad smo već kod toga... gde su stanari ovog apartmana?

— Mene tražiš? — začu se glas sa vrata spavaće sobe. — Zdravo, Dejve!

Lesli Eldridž, sa osmehom na licu, obučen u sveže ispeglanu košulju i izlizane farmerke, izađe iz spavaće sobe.

— Zdravo, Eldridž. Kad si stigao iz Majamija?

— Pre nekih pola sata. U pravi čas, kako mi izgleda. A ti, Verner i Lakosta?

— Bez problema. Satima smo već ovde. Slušaj, Eldridž... šta se ovde dogodilo?

— Ovde? — Lesli tobože zbu njeno pogleda oko sebe. — Da li se ovde nešto dogodilo, Pite?

Sorensen još jednom dohvati flašu sa stola.

— Direktor se neće svideti — progunda — što svaki dan mora da menja tepih u nekoj sobi... moramo malo povesti računa o onome što radimo, do đavola!

— Je li samo ovaj bio pred vratima? — upita Lesli pokazujući glavom na onesvšćenog čoveka na podu.

— U hodniku. Jedan je dole, u holu, svakako da održava vezu sa šefovima.

— Tako sam i očekivao — klimnu ninda glavom. — Šta da radimo sa ovom klanicom ovde?

— Ništa. Izvešću vas na direktorov privatni ulaz, a onda se za jedno pola sata vratite ovamo, pazeći da vas zapaze u holu. Iznenadite se kad sve ove leševe zateknete u vašem apartmanu i dignite buku do neba.

— Direktor se ni to neće dopasti! — nasmija se Pit.

— Neka zasluži svoju platu — Sorensen se osvetnički cerio. — Žao mi je što će ga dići iz postelje, ali vam neko mora dati drugi, slobodni apartman, a ja nemam takva ovlašćenja...

— Tako ćemo i da uradimo — klimnu Lesli glavom. — Policija?

Hotelski detektiv sleže ramenima.

— Policija radi svoj posao. Pazite samo da ne nađe ovde nešto što se vama ne bi dopalo.

— Neće — osmehnu se ninda. — Kada ćemo se ponovo videti?

— Kad prođe gužva — uzdahnu Sorensen. — Negde pred jutro, najverovatnije.

— Gde mogu u međuvremenu da nađem ono dvoje.

Sorensen se kreštavo nasmeja.

— Džoko je odlučio da se žrtvuje za opštu stvar. Upravo se nalazi u krevetu sa madam Lakosta...

— Hoće li nas policija uzne miravati?

— Ne. Hotelski gosti su sve tinja u ovom gradu, Eldridž! Moja reč da nemate veze sa ovim biće sasvim dovoljna. Sem toga, policija zna da ne primamo goste koji se igraju oštirim predmetima...

— Ko bi rekao? Ako nastavimo ovim tempom, čak će i policajci namirisati nešto sumnjivo!

— Vrlo dobro — zapljeska Pit rukama. — Volim sposobne ljude! Ti si Dejv Sorensen, je li tako? Mene zovu Tabasko Pit.

— Drago mi je što smo se upoznali, Pite — reče detektiv. — Ali, sada je vreme da krenemo, do đavola. Nego — on se osvrte oko sebe — mikrofoni u ovom apartmanu još uvek ne rade? Tvoja zasluga, Eldridž?

— Samo prvi put. Ovo sada verovatno su izveli naši prijatelji, kako se ne bi znalo šta se ovde događa... Sačekaćeš da uzmemo nekoliko stvari, a onda možemo krenuti.

Pola sata kasnije trojka je bila u ne naročito privlačnom noćnom lokalu čitavu milju daleko od svog hotela. Lokal je, međutim, služio čitav niz izvrsnih južnjačkih specijaliteta, tako da niko nije zamerao što je muzika užasna, a opšti izgled podsećao na tridesete godine, kada je Palm Bič činio tek prve korake u razvoju turizma.

Pit sa zadovoljnim uzdahom odgurnu tanjir od sebe i podiže kriglu punu penušave tečnosti divne boje.

— Australijsko pivo! — obliznu se. — Nisam se nadao da ću ovde naći nešto slično!

— Florida je divna — složi se Sumiko sa blagim osmehom na licu. — Na žalost, to je samo ljupka fasada iza koje...

Lesli joj blago dotače ruku.

— Ne brini, uskoro će se sve raščistiti... ako je Pit u San Francisku uspeo da dozna ono što me je zanimalo...

Pit se osvrte oko sebe.

— Možemo li ovde da govorimo? — upita tihim glasom.

Nindin pogled lutao je unaočoko, poput antene radara.

— Možemo — klimnu glavom. — Šta se događa tamo, Pite?

— Da li ti nešto govori ime »Talbot Kemikal«?

— »Talbot«? Hmm... ako se ne varam, to je jedna prilično mala laboratorija u... u Sakramentu.

— To je ta. Vlasnik je Talbot, kao što ime govori, Donald Parker Talbot, ali je u laboratoriji glavni doktor Džerard Pibodi, došljak iz Engleske i, kako kažu, veoma talentovan naučnik...

— Čime se oni bave?

— Do prošle godine prilično običnim stvarima, ali tada posao iznenada počinje da cveta, a mere obezbeđenja postaju mnogo strožije.

— Vojska? — glas Sumiko bio je veoma tih.

— I ja sam najpre to pomislio — odmahnu Pit glavom — ali nisam uspeo da pronađem nikakve veze. Razgovarao sam sa nekim Bilingsom, laborantom koga su isterali iz

»Talbota«. Bio je neobično ćutljiv i tek ga je deset novih novčanica od sto dolara navelo da se raspriča...

Pit začuta, potežući novi dug gutljaj iz gotovo ispražnjene krigele.

— Šta si doznao, Pite?

— Nisam siguran da mi Bilings za tih hiljadu dolara nije prodao običnu bajku, Les...

— Ali si mu ih ipak dao?

— Jesam. Ono što sam doznao toliko me je zbunilo, da nisam ni razmišljao dok sam mu davao lov. Posle toga...

— on sleže ramenima.

— Da čujemo, Pite — Sumiko ga potapša po ruci, kao da želi da ga ohrabri.

— Bilings kaže da je taj Pibodi lud. Potpuni ludak čiji je životni san da otkrije »idealni virus«...

— Virus? — ninda podiže obrve. — Šta bi to trebalo da znači, Pits?

— Bilings se tresao dok je o tome govorio. Idealni virus, kako ga je Pibodi nazvao, jeste virus sposoban da kod ljudi izazove neizlečivu bolest koja se, međutim, ne bi mogla prenositi s čoveka na čoveka.

— To ne bi bilo naročito efikasno, zar ne? — umeša se Sumiko.

— Zavisi — zamišljeno reče Lesli. — Ako se nađe način

da se ljudi lako zaraze tim virusom, bolest se može vrlo brzo raširiti. Međutim, ne vidim način da se primeni bez rizika za onog koji bi tako nešto upotrebio...

— I Bilings je tako rezonovao, ali izgleda da je Pibodi našao odgovor. Virus je podložan veoma brzim mutacijama, što znači da u roku od samo nekoliko dana postaje potpuno bezopasan...

Pogledi Leslija i Sumiko se sretoše. Lice devojke bilo je blede i oči su izgledale još krupnije i tamnije nego inače.

— Užasno! — prošaputala je. — To je užasno, Les...

— Da. Sad znam zašto ga je Pibodi nazvao »idealnim virusom«. To predstavlja idealno oružje. Čisto oružje, oružje koje ubija, a ne razara, Sumiko!

— Da, tako mi je i Bilings rekao — Fit lupi otvorenom šakom po stolu. — Ali to nije ono najgore, Les... Pibodi se sprema i da ga upotrebi!

*
* *

— A mi smo upali kao budale u čitavu tu prokletu glupost! — procedi Džoko Verner.

— Hoće li mi neko konačno objasniti šta se ovde dešava? — oštro upita žena koja se predstavljala imenom madam Lakosta. — Čoveče, sve je počelo pričom o dijamantima, a sada...

— A sada je malo opasnije nego što je izgledalo — osmehnu se ninda.

Njih troje sedelo je u sobi Džoko Venera uz tek otvorenu flašu dobrog francuskog konjaka koju je Leslie poneo sa sobom, ostavivši Pita i Sumiko da se smeste u novom apartmanu.

— Malo opasnije? — uzdahnula žena. — Blago rečeno, zar ne, Džoko, dragi?

— Prekini s tim, do đavola! — grubo reče Verner. — Ja nisam Džoko dragi, kao što ni ti nisi nikakva madam Lakosta. Vreme je da stavimo karte na sto!

Žena ošinu nindu pogledom punim mržnje.

— Ti si mu to rekao? — prosikta. — Proklet bio!

— Nije dobro kad ortaci na istom poslu počnu sa lažima — osmehnu se ovaj. — Mislim da je vreme da čujemo i vašu priču, gospođo!

Žena otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli. Pala je natrag u fotelju, duboko uzdahnuvši.

— Do đavola sa madam Lakosta — reče sasvim drukčijim glasom, mnogo privlačnijim od kreštanja koje je zahtevala njena dotadašnja uloga. — I onako mi se nikad nije dopadala, praznoglava glupčica!

— Vi ste izvrsna glumica, gospođo — reče ninda sa osmehom. — Ako me pogled ne vara, prilično ste mlađi nego što ta uloga zahteva.

— Prilično — potvrdi ona glavom. — Nemojte misliti da mi se dopadalo što neprestano moram da posmatram to odvratno lice u ogledaju!

— Boga ti! — zinu Džoko Verner iznenađeno. — A baš me je čudilo što si bila tako dobra u krevetu!

— Ni ti nisi bio loš — hladno odvrati žena — mada ti sada mogu reći da nikada ne bih legla s tobom da to posao nije zahtevao!

— Fino! — Leslie se smešio. — Očigledno da sada možemo potpuno iskreno da govorimo. Kako ste se umešali u ovo, gospođo?

— Gospođica — ispravi ga ona podrugljivim tonom. — Gospođica Loren Frenč, to mi je zaista pravo ime.

— I mnogo bolje zvuči nego Sintija — Džoko Verner se

zavodnički cerio, ali mu ona uzvratila ledenim pogledom.

— Sve je počelo pre nekih desetak dana, u Dejtoni. Pojavio se momak po imenu Domingez, inače izbeglica sa Kube, tražeći nekoga ko bi mogao da mu izbrusi dijamant. Mislio je da je vrlo oprezan, ali nije poznavao prave ljude i zato se brzo pročulo da tip krije nešto što bi moglo prilično vredeti. Deming je najbrže reagovao, kao i obično, a ja...

— Ko je Deming? — prekidala je Lesli pokretom ruke.

— Ne znaš Viktora Deminga? — glas žene bio je iskreno začuđen. — Jedan od bosova u Dejtoni. Čoveče, poznaje ga čitav jug!

— Ja nisam odavde — osmešno se ninda. — Izvini što sam uvredio tvog šefa.

— Deming me je poturio Domingezu, sa obećanjem da će mu ja naći brusača za nje gove dijamante. Momak je bio prilično naivan i vrlo brzo mi se poverio, iako nije hteo da mi oda gde se nalazi ostrvo na kojem su dijamanti pronađeni. Dogovorili smo se da se ponovo nađemo ovde, u ovom hotelu, s tim da on donese veću količinu dijamanta za brušenje, a ja da ga čekam sa lovom. Zbog toga sam i uzela

ulogu »madam Lakosta«, jer su i druge grupe iz Dejtone želele da se dokopaju tog kolača. Čekala sam Domingeza dva dana u hotelu i on se konačno pojavio...

Žena začuta osvežavajući se dugim gutljajem konjaka od koga se stresla.

— I šta je bilo s njim?

— Šta je bilo? Prokletstvo, obojica ste videli šta je bilo... neko ga je iskasapio u liftu! Srećom, pre toga je uspeo da se otarasi dijamanta, tako da sada bar to imamo u šakama.

— Čekaj malo! — lice Džoko Vernera bilo je natmureno. — Ti si rekla da znaš način da se otkrije koje je to ostrvo, do đavola?

— Slagala sam — sleže ženina ramenima. — Nije bilo drugog načina da me prihvatite, Verner.

Džoko klonu natrag u svoju fotelju.

— Dakle, oni kamenčići iz kutije su jedino do čega ćemo doći! Boga mu!

— Šta je Deming rekao kada je to doznao?

— Ništa. Zato što ništa još nije doznao — sleže ženina ramenima. — Najpametnije bi bilo da promenim masku i ime i pronađem neki zanimljiviji kraj... bar hiljadu milja daleko od Floride!

Ninda je napeto razmišljao. Priča Lorene Frenč zvučala je istinito i on je bio gotovo uveren da se sve odista odigralo onako kako ona tvrdi.

Međutim, to ga nimalo nije približavalo rešenju zagonetke o tajanstvenom ostrvu koje će postati cilj paklenog eksperimenta Pibodija, Talbota, Delanija i svih onih koji su stajali iza te užasne zamisli.

— Mogu li konačno da vidim tu skicu, Verner? — upita iznenada.

— Zašto da ne? — sleže ovaj ramenima. — Ionako više ničemu ne služi!

Iz unutrašnjeg džepa svog sakoa on izvuče tanku lisnicu od fine kože. U jednoj pregradi nalazio se list gotovo providne hartije, koja je, kada je razvio, imala format obične đačke sveske.

Ostrvo na skici podsećalo je na zrno pasulja, jer su linije obale bile glatke, gotovo bez ikakvih uvala i zatona, sem onog jednog velikog otvorenog zaliva na obali, koji mu je i davao oblik pasulja.

Ninda je dugo proučavao skicu, tražeći u svom pamćenju linije obala koje bi bar iz daleka podsećale na to ostrvo. Nije ih mogao naći...

— Proverio si u atlasu?

Ton Džoko Venera bio je uvređen.

— Naravno, čoveče. I ja, i Sorensen posle mene. U ovom delu sveta takvog ostrva jednostavno — nema!

— Ravno i nisko — zamišljeno reče ninda. — Ili Domingez namerno nije želeo da crta reljef...

— Ima puno ravnih i niskih ostrva u Bahamima.

— Znam — Lesli se okrete ženi. — Domingez nijednom nije pomenuo nešto što bi nam moglo pomoći?

— Ne... dobro sam pazila na svaku njegovu reč. Sem ako...

— Sem ako šta?

— Ništa — odmahnu Loren glavom. — To nema veze... mislim, rekao je da je to ostrvo pravi zemaljski raj i da bi želeo... da bi želeo da jednom zajedno odemo tamo...

— Raj! — prezrivo frknu Džoko Verner. — Sva ostrva su ovde raj... za onoga ko ima lov!

Ninda ustade, vraćajući hartiju Džoku. Svaki potez perom na hartiji bio je čvrsto urezan u njegovo pamćenje, sa tačnim odnosom veličina i položajem onog zagonetnog krstića.

A Loren Frenč dala mu je jednu ideju, ideju za koju je instinkt potvrđivao da je ona prava.

On je sa gotovo potpunom sigurnošću mogao otkriti o kojem je osvrtnu reč...

— Kuda? — upita Džoko iz nenađeno. — Mislim da nam duguješ još poneko objašnjenje, prijatelju! Ko su ljudi koji su se umešali u ovu igru? I zbog čega ih dijamanti ne zanimaju?

— Ako ti to kažem, Verner, biće to isto kao da sam potpisao tvoju smrtnu presudu — glas ninđe bio je hladniji od leda. — Najpametnije će biti da kupiš te dijamante i izgubiš se odavde, to ti je moj savet...

Kada bi pogledi mogli da ubijaju, Lesli ne bi izašao živ iz te sobe, praćen paljbom dva para besnih očiju. Znao je da neće poslušati njegov savet, ali on tu nije mogao ništa učiniti...

U svakom slučaju, bolje je ako Verner nađe smrt u uzaludnom pokušaju da se dočepa dijamanta.

Svako ko je samo naslućivao da jedan ninda deluje u Americi predstavljalo je potencijalnu opasnost. Takva saznanja šire se neverovatnom brzinom

i on je u pamćenju još uvek vrlo razgovetno čuo glas iz radio-telefona u onom kombiju u Majamiju.

»Ninda!«, rekao je taj glas. »On je ninda!«

Znao je da je donekle i sam kriv za takav splet okolnosti; najzad, pre ili kasnije, neko je morao shvatiti da je ninda tu, u Americi. Iza Leslija Eldridža ostajao je širok trag od mrtvih tela, tela ljudi ubijenih na neobičan način koji je, sam po sebi, odavao jednu školu — školu najstrašnijih ubica svih vremena, školu ninducua...

Svetlo u novom apartmanu na desetom spratu bilo je prigušeno. Lesli se tiho uvuče u dnevnu sobu i potraži list hartije u koricama sa zaglavljem hotela.

Njegova ruka je sigurnim potezima skicirala obrise tajanstvenog ostrva koje je do sada ubilo toliko ljudi. Ne samo zbog dragocenih kamenčića koje je milionima godina krilo u svojim nedrima...

Domingezov trik bio je jednostavan i efikasan. Ninda prinese gotovo skicu ogledalu i zadovoljno klimnu glavom.

Veliki zaliv bio je na južnoj strani ostrva. To je utvrdio kada je hartiju u svojim ruka-

ma okrenuo za devedeset stepeni i pogledao njen odraz u ogledaju.

Sada je znao ime ostrva i njegov položaj.

I približan broj ljudi koje Pibodi namerava da ubije isprobavajući svoj »idealni virus«.

Ostrvo Majagvana bilo je retko naseljeno i na njemu je živelo svega sedam li osam stotina ljudi.

Ninda stisnu zube, prinoseći plamen upaljača hartiji.

— Sve dok sam ja tu — prošaputa zureći u plamen — nećete ubiti nijednog od njih, mister Pibodi!

*
* *

Tabasko Pit se okreće u svom krevetu i nešto promumlja kada mu ninda dotače rame.

— Ustani, Pite — reče tiho.
— Imamo još posla...

Opsovavši nešto, Pit sede u postelji, zabacujući svoju dugu plavu kosu sa očiju.

— Šta se dogodilo? — upita sanjivo.

— Otkrio sam gde se nalazi ostrvo čije stanovnike Pibodi namerava da uništi.

— Čestitam! Mogu li sada da spavam... bar još jedan sat, Les!

— Ne možeš da spavaš, Pite. Nešto smo zaboravili...

— Šta, do đavola?

— Oni sada znaju da im je ninda za petama i požuriće da izvedu svoj plan. U redu, večeras sam ih zbunio onom eksplozijom u Majamiju i napadam ovde, ali to neće potrajati dugo, s obzirom da nijedan od ključnih ljudi još nije izbačen iz igre.

— Ah, ovo večeras bilo je savršeno! — Pit skoči na noge, zbacujući pidžamu sa svog go rostasnog tela. — Kako si ušao u spavaću sobu? Kroz prozor?

— Zaboravio si moje čelične »kándže« — osmehnu se ninda. — Priznajem, nije bilo prijatno peti se na deveti sprat po ovoj glatkoj fasadi, ali drugog puta nije bilo.

— U redu, gde se sada pen-tramo?

— U hidroavion.

— Hidroavion? U ovo doba noći? Mladiću, da li si siguran da si pri čistoj svesti?

— U Palm Biču se ne spava, Pite. Ljudi dežuraju čitavu noć da bi ispunjavali šašave želje turista dubokog džepa. Kladim se da ćeš naći hidro-

avion, a da nećeš morati da obaviš više od tri telefonska razgovora!

— Hidroivon? Siguran si da nam baš to treba?

— Siguran. Obuci se i sedi pored telefona, dok ja pripremim nekoliko sitnica. Moramo pre te bande stići na ostrvo i upozoriti ljude!

— Mi? Prokletstvo, a šta će policija da radi za to vreme?

— Ne budi naivan, Pite! Da se ti slučajno nalaziš na odgo vornom mestu u armiji i da se pojavi tip koji tvrdi da poseduje sredstvo kojim se za nekoliko dana može potpuno uništiti tvoj najveći suparnik, šta bi mu rekao? A naročito kada pri tom po tebe nema gotovo nikakve opasnosti... i kada posle tih nekoliko dana jednostavno možeš preseliti svoje ljude na tuđu teritoriju, posahranjvati mrtve i preuzeti sve što je ostalo u tvoje ruke?

— Bio bi to krupan posao — progunda Pit. — Milioni mrtvih...

— Problem kojim logistika može da izađe na kraj, Pite. Ne bi ni zastao da razmišlja o tome. Pibodi i oni koji su sve do sada finansirali njegov poduhvat već su sebi obezbedili podršku na pravom mestu. Niko neće ni prstom mrd-

nuti dok stvar ne bude gotova. Onda će se u novinama pojaviti vest o neobičnoj epidemiji koja je desetkovala stanovništvo nekog nepoznatog ostrvca i sve će biti zaboravljeno za naredna tri dana...

— A te ubice imaće u rukama očigledne dokaze... fotografije, filmove, laboratorijske nalaze — prošaputa Pit. — Pa da, zato im je potrebno neko izolovano i retko naseljeno ostrvo, do đavola!

— Tačno. A s tim materijalom u rukama mogu zatražiti svaku cenu koja mi padne na pamet. I to od gotovo svake vlade na ovoj planeti!

Pit odmahnu glavom.

— Daj da ti nabavim taj hidroavion — reče. — Stvar počinje da me zanima, ortak! Nego... — on spusti glas — ide li i Sumiko sa nama?

— Ne.

— Ostavljamo je u ovoj jazbini?

— Ni to. Vратиće se u San Francisko i tamo nas čekati da se vratimo.

— Ako se vratimo...

— A zašto se ne bismo vratili, Pite?

Tabasko obori pogled.

— Ne znam... ali ovo je nešto drugo, Les. Oružje na koje nismo navikli...

— Bojiš se da sva tvoja snaga i moja veština ne mogu pomoći protiv Pibodijevog virusa?

— Da, toga se bojim — Tabasko podiže pogled. — Međutim, nemoj misliti da neću poći s tobom na to prokletu ostrvo — reče prkosno.

— Nećeš poći ako mi ne na baviš hidroavion — osmehnu se ninda. — Hajde, požuri. Želim do jutra da se nađem u blizini ostrva!

Lesli je bio u pravu kada je tvrdio da je Palm Bič raj za ljude dubokog džepa. Nije bio problem naći hidroavion za iznajmljivanje u pola noći, problem je mogao biti samo u tome hoćete li imati dovoljno para za tako ekstravagantnu uslugu...

Novac, međutim, nije zabrinjavao dvojicu prijatelja, jer su ga imali dovoljno. Suviše »vruće love« kružilo je podzemljem Amerike da sa čoveka sa sposobnostima ninde ne bi mogao dokopati koje desetine hiljada dolara.

Pet minuta kasnije, Tabasko Pit odloži slušalicu sa zapanjenim izrazom na licu. Još uvek je zbunjeno vrteo glavom kada se Lesli vratio sa torbom u ruci, torbom neobičnog oblika koja je podsećala na onu u kojoj se nosi oprema za golf.

— Koliko si razgovora morao obaviti? — upita sa osmehom na licu.

— Samo dva, do đavola! Drugi ne bi bio potreban, ali je ona prva firma izdala sva tri svoja hidroaviona. Zamisli!

— Kada ćemo ga dobiti? Pit baci pogled na sat.

— Obećali su mi da će me avion sa punim rezervoarom i svom potrebnom opremom čekati za petnaestak minuta kraj hotelskog mola. Oni će obaviti sve formalnosti sa kontrolom leta. Jedini uslov bio je da sve platim u gotovom...

— Odlično. Onda već možemo da krenemo.

— Sumiko?

— Rekao sam joj. Poželela nam je mnogo sreće, Pite. Otići će čim se bude spakovala...

— Ne bojiš se za nju? Čoveče, mora da oni imaju još ljudi koji motre na hotel!

— Ona ih neće zanimati, Pite. Ti i ja mogli bismo imati problema na putu do mola!

— Kakvih problema, do đavola? Ti kao da ne gledaš kroz prozor? Dole na plaži još svira muzika i sve je puno sveta.

— Muzika je svirala i bilo je mnogo sveta i kada je Domingez stradao, Pite. Oni neće oklevati da napadnu, samo a-

ko su spremni za napad. Iako sam uveren da nisu; radili smo brzo da oni još uvek ne uspe vaju da se snađu...

Sišavši liftom na plažu, onim istim liftom u kojim je svoju smrt našao Domingez, oni se probiše kroz još uvek bučnu gomilu hotelskih gostiju osvetljenu prigušenim svetlom. Marina, sa dugim drvenim molom, nalazila se dve stotine jardi dalje, takođe raskošno osvetljena dugim nizovima raznobojnih sijalica po ređanim duž obale.

— Pit je pogledom podozri-vo pretraživao senke ukrasnog šiblja i palmi na drugoj strani staze kojom su išli pored obale.

— Nema nikoga, Pite — umiri ga ninda. Nikakvo predo sećanje nije upozoravalo na opasnost. Njegov haragei je ču-
tao. — U najgorem slučaju, sada neki od njihovih pionera uzbuđeno javlja gazdi da su ptičice odletele...

Daske mola odjeknuše potmulo pod njihovim nogama i Pitovo lice se zgrči.

— Imam utisak da nas neko neprestano prati pogledom — reče, osvrćući se. — A opet, nikoga ne vidim...

— Nećeš ga ni videti. Nalazi se u nekoj od soba hote-

la, sa dobrim dogledom u ruci. Biće potrebno izvesno vreme dok mu stigne pojačanje, a mi ćemo dotle biti daleko.

— Šta misliš, znaju li oni da mi znamo za ostrvo?

— Ne znam, ali su svakako veoma oprezni. Njihovih ljudi ima u ostrvu, u to sam siguran. Inače ne bi tako brzo ušli Domingezu u trag. Pibodiju i njegovim finansijerima ne odgovara da Majagvana privuče bilo čiju pažnju pre nego što njihov eksperiment ne bude okončan. Prema tome, moramo očekivati najgore: čak i odbor za doček kada stignemo tamo.

— Ništa bolje nisam ni očekivao — uzdahnu Pit bacajući pogled na sat. — Prokletstvo, tog aviona još nema! Šta ako se ne pojavi?

— Pojaviće se, ne brini. Čuješ li?

Pit podiže glavu.

— Ne čujem, do đavola! Ni ti išta vidim!

— Uskoro ćeš čuti. Već je nisko nad vodom, pa se zvuk bolje prenosi...

— U pravu si — Pit se još jednom osvrte. — Osećam se nekako nezaštićen na ovom velikom, praznom mlu.

Nekoliko minuta kasnije, zdepasti hidroavion zanjihao se

na svojim plovcima u blizini mola. Dva prijatelja skočiše u najbliži čamac. Nekoliko zaveslaja dovelo ih je do već otvorenih vrata.

— Mister Tabasko? — javi se pilot.

— To sam ja — javi se Pit. — Pare su kod mene, ne brini, prijatelju.

— Morate mi pokazati i vašu pilotsku licencu.

— Moj prijatelj će pilotirati. Evo licence i love. Treba li da se javljamo kontroli leta.

— Svakako. Želite u Nasau, je li tako?

— Da, Nasau.

Pilot vešto skoči u čamac, gurajući novac u džep svoje jakne.

— Nećete imati problema, gospodo, vreme je savršeno. Ugodan let!

Još jednom im je mahnuo rukom sa mola dok je Leslie proveravao instrumente, a Pit stupio u vezu sa kontrolom leta u Palm Biču.

— Možemo — reče, odloživši slušalice. — Momci iz kontrole kažu da je sve OK. Kako ti izgleda ovaj aviončić?

— U odličnom je stanju — osmehnu se ninda. — Ne brini, dovešće nas do Majagvane, ali za povratak ne garantujem!

— Zaveži, baksuze! — zaurala Pit, vezujući pojas. — Ako treba, mogu i da preplivam ovih pet stotina milja odavde do tog proketog ostrva!

*
* *

Načinivši veliki luk, hidroavion jurnu najpre u pravcu severa, jer se Leslie nadao da će zavarati osmatrača koji ih je pratio dogledom. Noć ih je brzo progutala i on promeni kurs, skrećući oštro prema jugoistoku, tamo gde je u dugom lancu Bahamskih ostrva ležalo i ono koje je bilo njihov cilj.

Skoro tri sata kasnije Leslie još jednom neznatno promeni kurs, skrećući prema sivoj pruzi koja je označavala horizont iza kojeg će se uskoro pojaviti sunce.

— Hej! — pobuni se Pit koji se probudio tek nekoliko minuta ranije. — Čoveče, nismo krenuli u Afriku!

— Kako si ti zamišljao naš dolazak na Majagvanu? Da u sred dana sletimo u zaliv ispred grada i počnemo da dovikujemo zbog čega smo došli?

— Nisam, ali...

— Ne potcenjuj protivnika, Pite. Moramo poći od pretpostavke da oni znaju da smo krenuli ovamo i da nas već očekuju. Nije teško izračunati koliko vremena treba ovakvom avionu da stigne iz Palm Biča.

— Pa šta predlažeš? Da idemo pešice?

Lesli se osmehnu.

— Nešto slično. Plivaćemo. Odnosno, ja ću plvati, a ti se vraćaš u Nasau.

— Govoriš gluposti, mladiću! — strogo reče Tabasko. — Kakav Nasau? Krenuli smo zajedno i zajedno ćemo se, tako mi boga, i vratiti!

— Razmisli malo, Pite. Hidroavion ne sme ostati u blizini ostrva. A jedino drugo rešenje je da ga potopimo.

— U redu, zašto ne bismo potopili prokletu stvar?

— Zato što mi može zatrebati da se izvučem sa ostrva ako postane prevruće. Ima bar pedeset odsto izgleda da neću uspeti...

— Bar pedeset? A gde je tvoj urođeni optimizam?

— To je optimistička procena, Pite.

Tabasko klimnu glavom, ali mu lice ostade smrknuto. Nije želeo da se razdvaja od Leslija, iako je mogao da proce-

ni snagu njegovih argumenata.

— Svakog jutra u ovo vreme dolazićeš iz Nasaua na mesto gde ćemo se rastati, Pite. Ja ću uzeti jedan od ovih pojaseva za spasavanje kako bih lakše preneo opremu. Ako sve bude u redu, u naredna tri dana posao će biti završen.

— Šta ako se vreme pokvari? Znaš kakve su bure u ovom kraju?

— Sačekaćeš da se vreme smiri — sleže ninda ramenima. — Uostalom, meteorolozi su na našoj strani, čuo si prognozu. Možeš li da zapamtiš ovo mesto? Sada smo otprilike tri milje severno od ostrva, to je ona tamna pruga koja se naslućuje ispred nas.

— Šta da zapamtim kada se ništa ne vidi?

— Svejedno. Tri milje severno, to ti je dovoljna orijentacija. Imaš i kartu i instrumente. Sedećeš u toplom i suvom avionu. Ne zaboravi da ja moram da plivam da bih se vratio... Preuzmi komande.

Hidroavion je tiho, brujeći motorom, skliznuo po blago namreškanoj površini okeana. Kroz otvorena vrata Lesli izbacij pojas za spasavanje koji se automatski naduvao.

Lupivši Pita po ramenu, on iskoči za njim, noseći nepromočivu torbu u ruci.

— Srećno, Les! — doviknu Pit naginjući se kroz prozor.

Motor jače zabruja i hidroavion pojuri na suprotnu stranu, ostavljajući trag pene za sobom. Nekoliko trenutaka kasnije odlepio se od površine i nestao u tami, prema severozapadu.

U nekoliko zamaha ninda se približi pojasu i smesti svoju torbu na njega. Sada više nije bilo razloga za žurbu, iako će tropsko sunce za nekoliko minuta obasjati površinu mora. Usamljenog plivača koji se približava savernoj, nenaseljenoj strani ostrva niko neće primećiti. Ribari, stanovnici jednog naselja na Majagvani, gradića koji je nosio isto ime, uglavnom su se držali moreuza Kikos, južno od ostrva, gde je lov bio daleko obilniji.

Vetar i more zaoblili su i uglačali vulkanske stene na savernoj strani Majagvane, tako da je ninda s mnogo napora uspeo da se uzvere do guste tropske šume koja je počinjala nekoliko stopa nad njim. Sakrivši pojas u grmlju, on se obuče u laku odeću zaštitne boje koja će mu, bar po danu, bolje poslužiti od potpuno crnog svilenog kostima ninde.

Kompas mu nije bio potreban, karta još manje; sve što se o ostrvu moglo doznati iz

knjiga, on je već znao. Svaki od nevisokih bregova obraslih drvećem, svaki potok koji je krivudao kroz džunglu bio mu je urezan u pamćenje. Istina, trebalo je prepešačiti čitavo ostrvo popreko, ali je to bio njegov najuži deo, tako da do gradića Majagvana nije imao više od sedam ili osam milja hoda.

Ali hoda kroz gustu tropsku džunglu u koju verovatno ljudska noga nije stupila još od vremena kada su beli doseljenici istrebili poslednje domoroce...

Dva sata kasnije našao se u blizini niskog brega koji je na Domingezovoj skici bio označen krstićem. Negde u njegovom podnožju nalazi se jama iz koje je Kubanac izvukao one naizgled bezvredne kamenčiće i time ugrozio Pibodijevu zamisao. Ninda obiđe taj predeo u širokom luku, krećući se još tiše nego do tada. Dijamanti umeju da privuku ljude, znao je, i nije bila isključena mogućnost da još neko poznaje Domingezovu tajnu.

Od tog mesta tle se blago spuštalo prema velikom zalivu na južnoj strani i rastinje je postalo ređe, tako da je brže napredovao. Uskoro će stići do plantaža koje su se nalazile severno od grada, a to će ga ponovo usporiti.

Majagvana je bila malo naselje. Tamo je bukvalno svak poznavao sve i pojava nepoznatog čoveka kod plantaža može izazvati nečiju sumnju...

Uski putevi, bolje rečeno utabane staze, između pojedinih plantaža, bili su pusti, kao i nekoliko kućica koje je iz daljine osmotrio. Neobično za ovo doba dana.

Ninđa oseti neobično predosećanje, koje mu je govorilo da se dogodilo ono čega se je dino i bojao.

Nije stigao na vreme...

Gotovo trčećim korakom, ne brinući se da će ga neko čuti, Lesli se probi kroz gusto rastinje na poslednjoj uzvišici iznad okeana. Gradić se pružao pred njim, dvostruki niz kuća koji je sledio blagu krivinu zaliva. Od obale zrakasto su se širile druge uske ulice, postepeno se penjući prema plantažama pored kojih je maločas prošao.

Jedna jedina zgrada imala je dva sprata, ističući se nad ostalima ne samo svojom visinom već i konstrukcijom antene koja se dizala u prozračni vazduh.

Ninđa ispuni pluća vazduhom. Sada je znao.

Nije stigao na vreme...

Veliki trg ispred dvospratne zgrade bio je ispunjen go-

milom ljudi. Neobično ćutljivom gomilom i možda je baš zbog tišine taj prizor bio još strašniji.

Svud unaokolo hodali su ljudi sa kratkim automatskim puškama u rukama. Ninđa ih prebroja jednim pogledom. Četrdeset pet, pedeset.

Jedna vitka jahta njihala se ukotvljena u blizini obale, kraj nje hidroavion, isti onakav kakvim je i on doleteo sa Tabasko Pitom...

Zbog tog očekivani udarac nije pao tamo gde ga je očekivao, u Palm Biču. Pibodi je pravilno procenio da je sukob sa ninđom trenutno od sekundarnog značaja i pohitao je da što pre izvede svoj eksperiment.

Vijugajući po grmlju kao zmija, ninđa potraži bolju osmatračnicu. Na opreznost ga je upozorio odblesak stakla na jednom od prozora drugog sprata; neko je tamo stajao sa dogledom i osmatrao okolinu, jer napadači nisu mogli biti sigurni da su na jedno mesto okupili sve stanovnike ostrva.

Radio-stanica u zgradi uprave ostrva bila je u njihovim rukama. Stanovnici Majagvane bili su prepušteni svojim dželatima, a to su svedočila i dva nepomična uniformisana

tela na glatkim pločama trga ispred zgrade. Policajci koji su hrabro pokušali da zaustave mnogo nadmoćnije napadače...

Lesli se sada nalazio svega stotinak jardi daleko od trga, skriven iza zevesa prozora na prvom spratu kuće u koju je bešumno ušao. Opreznost nije bila potrebna: kuća je bila potpuno prazna, a razbacani kre veti i delovi odeće svedočili su da su njene stanare iznenada i na grub način probudili i isterali na trg.

Hladni gnev neprestano je rastao u njemu, ali ninda ne dopusti da ovlada njegovim postupcima. Gnev je bio dobar, davao je snagu za obračun koji predstoji. Ipak, ni u gnevu se ne sme preterati, jer tada počinje da zaslepljuje.

Prateći pogledom zbivanja na trgu, ninda sa poda dohvati dečju lutku koju je neko tako grubo nagazio da joj je smrskao glavu.

Čovek sposoban za takvo nešto biće u stanju da smrskao glavu i detetu koje se s tom lutkom još sinoć mirno igralo u svom domu...

Na vratima dvospratne zgrade pojavi se mala grupica ljudi u uleštavim, belim mantilima i ninda ispusti lutku.

Pibodi je počeo da ostvaruje svoj pakleni plan. A i njegovi pomagači, oni koji su ga dugo finansirali da bi sada mogli zahtevati profit od hiljadu dolara na svaki uloženi dolar, bili su tu. Tri čoveka u odeći poslovnih ljudi, lagodno nalakćeni na gvozdenu ogradu male terase na prvom spratu.

Sledeći pokrete ruku u belim mantlima, ljudi sa puškama počеше da razdvajaju gomilu na trgu na manje grupe. Do nindinih ušiju dopre potmuli žagor, iz kojeg je pokatkad izbijao poneki glasniji uzvik žene ili otegnuti, uplašeni plač deteta.

Pibodi, poludeli genije, počinjao je svoj veliki eksperiment. Lagano i metodično; ninda shvati da nove, manje grupe čine pojedine segmente stanovništva, podeljene po polu, godinama starosti, i nekim drugim kriterijumima koje je Pibodi smatrao potrebnim. Na ravno, svaki organizam neće isto reagovati na infekciju Pibodijevim virusom i ovaj je želeo da utvrdi kakve će se razlike pojaviti između pojedinih grupa.

A ona grupa tamo...

Ninda steže zube. Pogled mu je bio uperen u one koje su puškama naterali gotovo do

samog kamenog keja koji su zapljuskivali talasi plime.

Starci... ljudi i žene nesigurnog hoda... bolesnici...

Oni nisu bili potrebni u Pibodijevom eksperimentu. I zbog toga će umreti prvi...

Onaj koji je izdavao naređenja znao je svoj posao. Rafali iz automatskih pušaka mogli bi razgneviti još uvek ćutljive gomilice ljudi.

Nad glavama grupice pored obale sevnu blistavi čelik mačeta. Neko glasno vrisnu i to je bio jedini zvuk koji se čuo.

Smrt jeste strašna, ali je tiha smrt još mnogo strašnija...

Niz blagi nagib sada je već tekao pravi mali potok, potok od lepljive, crvene tečnosti jakog mirisa.

Potok krvi.

Ninđa oprezno udahnu vazduh kroz stisnute zube. Da, mogao je učiniti kraj tom grotesknom karnevalu mrtvih, ali...

Ali bi to, u ovom času, značilo smrt i za njega...

*
* *

Sklopivši oči, ninđa je napeto razmišljao. Postojale su dve mogućnosti: da se dočepa

glavnih ljudi u ovom paklenom poduhvatu i prinudi ih da odustanu, ili da napadne naoružane čuvare i time probudi iskru nade kod ošamućenih stanovnika Majagvane, koji bi mu tada svakako pomogli u obračunu.

Prvi način bio je nesigurniji. Drugi je zahtevao previše nevine krvi...

Lesli Eldridž otvori oči. Sada je znao šta može i mora učiniti.

Na trgu, jednu od grupa su pod pretnjom pušaka, rastezali u dugu vrstu. Jedan po jedan, ljudi su prilazili stolu sa kojeg je jedan čovek u belom mantilu uzimao velike limene ploče obešene na žicu i vešao ih nemoćnim zarobljenicima oko vrata. Drugi je, mirno i poslovno, uvrtao tu žicu otpozadi kleštima.

»Sve na naučnoj bazi«, pomisli ninđa. »Pibodi ne želi da se njegovi zamorčići međusobno pomešaju...«

Žurilo mu se i on meko, kao mačka, skoči kroz prozor iza kojeg se krio. Morao je delovati brzo, jer se čelo kolone ljudi sa pločicama oko vrata približavalo stolu kraj kojeg je stajao još jedan u belom mantilu, a pred njim otvorena kutija sa staklenim ampulama.

Za koji trenutak prvi stanovnici Majagvane biće zaraženi smrtonosnim virusom, a posle toga niko više neće moći da im pomogne...

Šaken, minijatura strelica od čelika bešumno je poletela kroz vazduh. Još pre nego što je stigla do cilja, ninda je bio daleko od mesta sa kojeg je bacio.

Čovek u belom mantilu stopošta se na kamene ploče kao da je neko iznenada podsekao noge pod njim. Nekoliko trenutaka na trgu je vladao tajac, onda odjeknu zapovednički glas:

— Morel! I još trojica! Za njim... mora da je negde u blizini! Bentone! Bentone, nastavi posao!

Četiri čoveka sa puškama istrčase iz gomile i pojuriše prema ivici trga. Iz svog zaklona, ninda ih je posmatrao poluzatvorenih očiju. Da li će biti toliko neoprezni da sa trga uđu u sporednu ulicu u kojoj se krio?

Da!

Nisu čak ni zastali u svom naletu, grozničavo tražeći cilj za uperene puške.

»Neočekivano, čini uvek ono neočekivano«, ponovi ninda u sebi jednu od velikih mudrosti ratovanja. Ni ovoga pu-

ta cilj nije bio tamo gde su ga ljudi naoružani puškama očekivali, već visoko nad njihovim glavama, u krošnji drveta kraj kojeg su bezglavo protrčali.

Ovoga puta u rukama ninde bio je katana. Zavitlao ga je sa obe ruke iznad glave u času kada su mu stopala bešumno dotakla kamene ploče ulice.

Čelično sečivo jezivo zazvižda u vazduhu, opisujući pun krug. Jednom, drugi put...

Nijedan od četvorice nije dospeo ni da krikne. Pogurivši se, ninda pretrča uske ulice i jednim skokom se nađe na drugoj strani visokog kamenog zeda.

Opisao je polukrug oko dvo-spratne zgrade i sada izbio na drugu stranu trga, čineći još jednom neočekivano. U tome je, uostalom, uvek bila prednost usamljenog borca nad velikom grupom: on u deliću sekunde može izvesti svoju zamisao, bez onog neizbežnog kašnjenja koje izaziva prenošenje naređenja na ostale.

Katana je ostao u koricama, ali zato kroz vazduh polete kuglica sa čudesnim eksplozivom. Ulaz u zgradu zakloni veliki oblak gustog dima. Nije

stradao nijedan od Pibodijevih ljudi, ali to nije ni bio Lesliejev cilj: njegova zamisao sastojala se u tome da se kreće što brže i da nikada ne bude tamo gde ga očekuju.

I tamo gde ga traže...

Onaj snažni glas ponovo je izvukao naređenja, prigušena povicima iz gomile, koju su ljudi sa puškama sve teže obuzdavali. Uostalom, svi oni sve češće su se osvrtni, pitajući se odakle će sledeći put doći nevidljiva smrt.

Tri kuglice doleteše jedna za drugom, stvarajući čitavu dimnu zavesu oko zgrade. Gomila ustuknu dalje od nje, prema obali.

Jedan jedini od stražara imao je toliko prisebnosti da prati pogledom ulaz u zgradu.

— Hej... — zausti, jer je jedna nejasna senka hitro kao munja promakla kroz dim. Nije uspeo da vikne, jer je iz dima doleteo sitan čelični predmet oštih ivica i zario mu se u grlo, bacajući ga na uzak na gole kamene ploče...

Priljubljen uza zid, Leslie je čekao da se razide dim pred zgradom, osluškujući u isto vreme zvuke iz unutrašnjosti. Stepenište iza njegovih leđa bilo je tiho: po svemu sudeći, Pibodi i ostali nisu smatrali

da prilaz do njih treba posebno obezbediti.

— Otišao je! — ponavljao je snažni glas iznad njegove glave. — Otišao je, do đavola! Nastavite posao! Benton? Gde je Benton? Bentone, đavo da te nosi, gde si se zavukao? Dalje, nastavite!

Čutljiva vrsta pomeri se još nekoliko koraka bliže. Kraj stola sa ampulama stade drugi čovek u belom mantilu, dohvatajući veliki špric za injekcije iz metalne kutije.

Još jedan šuriken zazvižda kroz vazduh i ljudi se prestrašeno razbežaše od tela u belom mantilu koje se ispruži pored stola, bezuspešno pokušavajući da zarije prste u glatki kamen.

— U zgradi je! — Zaurla neko. — Šefe, pazite, on je ušao u zgradu!

— Opkolite zgradu! — vikao je odozgo onaj isti glas, svakako Pibodijev. — Sada nam ne može umaći! Ne idite za njim, samo nemojte dopustiti da izađe! Brže, brže, ljudi!

Ninđa se povuče korak nazad u zaklon debelog kamenog zida.

»Pibodi mora da je poludeo!«, pomisli. »Zar ne shvata da između mene i njega nema nikakvih prepreka, sem mo

žda nekih slabih drvenih vrata?«

»Mora da je već mislio o tome«, reče glas njegove podsvesti. »Ne boji se zato što ima još neki adut u rukama... budi oprezan, nindo«.

Držeći otvorena ulazna vrata na oku, Lesli se lagano, bez ikakvog šuma, uspinjao stepenicama.

Svaki stepenik izazivao je novu poplavu upozorenja svih njegovih čula.

Gore, tamo kud je krenuo, vrebala je opasnost.

Kakva?

Haragei to još nije znao. Stisnuvši zube, ninda produži svoje napredovanje.

Teška drvena vrata na drugom kraju hodnika zalupiše se kada se glava ninde ukaza na stepenicama...

— Sad, ljudi! — dopre do njega trijumfalni Pibodijev glas. — Sad za njim! U klopci je!

*
* *

Topot mnogo nogu na stepenicama, prigušeni povici, neko liko metaka nasumice ispaljenih koji su se zarili u tavanicu.

Ruka ninde načini blagi luk i niz stepenice polete još jedna eksplozivna kuglica.

U zatvorenom prostoru, eksplozija je imala daleko jače efekte. Lesli zatvori oči i zadrža dah, dok mu se oko lica kovitlao dim nošen udarnim talasom eksplozije, a onda izvuče katana i skoči u kovitlac dima i krikova ranjenih ljudi.

Vid mu nije ni bio potreban; neko šesto čulo govorilo mu je gde se nalazi koji od protivnika koji su preživeli eksploziju...

Sečivo je siktalo, zadajući kratke nemilosrdne udarce levo i desno. Kao kosač koji obara visoku travu, ninda se probi kroz gomilu na stepeništu niz koje se cedila krv.

»Osmorica«, prebrojao ih je u sebi. »Ima ih još mnogo... previše«. Samo što se nijedan od njih više neće usuditi da upadne na ovo stepenište...«

Stisnuvši zube, Lesli sa katanom u ruci još jednom pođe naviše. Pibodi je bio iza onih teških vrata, u prostoriji koja je do jutros svakako pripadala guverneru ostrva.

Šta će on sada učiniti? Naterati ljude na novi samoubilački napad?

Kao da je shvatio da od vike nema pomoći, Pibodi se vi-

še nije čuo. Štaviše, nikakva buka nije više dopirala ni do njigovih ljudi pred ulazom i to zabrinu Leslija, jer je tih neprijatelj uvek mnogo opasniji od onog koji galami.

Usne mu se razvrukoše u hladan osmeh. Naslućivao je kakvog keca Pibodi još ima u rukavu.

»Idealni virus«, naravno. Na neki način on će pokušati da zaplaši ili zaustavi protivnika svojim najopasnijim oružjem.

Korak po korak, Lesli se približavao onim velikim drvenim vratima spreman na trenutak kada će se otvoriti i na njima se pojaviti Pibodi, ili neko od one druge dvojice. Jedan je svakako bio Delani, odmah mu je zapala za oko nje gova čela nad izrazito debelim telom. Drugoga nije znao, to će biti Talboti ako je onaj koji je neprestano izdavao naredenja bio Pibodi, onda je to onizak, mršav čovek, tankih usana i visokog čela.

Kao senka, ninda priđe vratima i nasloni uho na njih.

Tišina. Nikakvog šuma, sem vrlo tihog žagora koji je dopirao sa trga...

Šta se to događa?

Izmakavši se u stranu, prikljubljen uza sam zid, ninda zamahnu mačem. Sečivo od ple-

menitog čelika preseče vrata u dužini od čitave stope.

Nikakav šum, nikakav pokret...

Vrhom katana Lesli odgurnu vrata i ona se bešumno otvoriše.

Velika prostorija, uređena kao kombinacija salona i radne sobe. Glomazni starinski nameštaj.

Potpuno prazna prostorija. Ili ne...

Opružena kraj otvorenih vrata iza kojih se videla gvozdena ograda terase i nebo, ležala su dva tela.

Dva tela... a šta je sa trećim?

Jednim skokom, ninda se nađe u salonu. Okružio je pogledom oko sebe, iako haragei nije upozoravao na neposrednu opasnost...

Delani. I onaj treći čovek... Talbot.

Mrtvi. Ubijeni sa dva sigurna i efikasna udarca nožem. Onako kako bi to, recimo, izveo dobar hirurg...

Pibodi je brzo razmišljao. Uopšte, bio je to protivnik za poštovanje, čak i bez svog staranog oružja u rukama.

Shvativši da je ishod obračuna neizvestan, Englez je odlučio da obezbedi sebi odstupnicu. Delani i Talbot mogli su

odati sve o njemu: on je našao najjednostavniji izlaz — uklonio je obojicu!

U uglu terase spazio je vešto privezan čvor užeta. Pibodi je već bio van klopke.

A u klopki je bio on sam!

Osmehnuvši se, Leslie odloži katana na ormančić kraj vrata i izađe na terasu, prkoseći uperenim cevima pušaka.

Da, Pibodi je bio dole, okružen nekolicinom ljudi. Ostali su bili zauzeti da stanovnike Majagvane poteraju dalje od zgrade, uz obalu i duž betonskog mola kraj kojeg se njihalo nekoliko ribarskih brodića.

Pibodi podiže glavu i njihov pogledi sretoše se prvi put.

— Ko si ti? — upita Englez. Da, to je bio taj snažni zapovednički glas, iznenađujuće jak za tako sitnog i naizgled krhkog čoveka. Čak i sa ovog rastojanja Leslie je video kako u njegovim očima gori plamen kojem je mogao dati samo je dno ime...

Ludilo.

— Zašto to želiš da znaš, Pibodi? — Nindin glas bio je miran, sa jedva primetnim prizvukom podsmeha.

— Bio bi mi potreban čovek kakav si ti.

— Suviše sam skup za tebe, Pibodi.

Englez se piskavo zakikota.

— Goveče, samo reci svoju cenu... i znaj da ni pet nula nije previše iza svake tvoje cifre!

— Rekoh da sam suviše skup za tebe, Pibodi. I svakog drugog na ovom svetu. Ne možeš me kupiti.

Pibodi pokretom ruke učutka čoveka koji mu je nešto grozničavo šaputao na uvo.

— Zaveži, Bentone — reče glasno. — Onaj čovek gore vredi hiljadu puta više od tebe i svih onih nesposobnjakovića koje tako dobro plaćam, a tako malo koristi vidim od njih... Ti, gore! Šta hoćeš od mene?

— Život i smrt.

— Život i smrt? Ostavi se zagonetki, čoveče. Nemam vremena za igru!

— Da ti objasnim? Život za ove ljude ovde, smrt za tebe, Pibodi!

Ponovo onaj piskavi, razdražljivi smeh.

— Njih niko više ne može spasiti... kao ni tebe. Reci mi da li si ti možda...?

— Nemoj izgovarati tu reč.

— Aha, bojiš se svoje velike tajne? — u glasu naučnika osećalo se likovanje. — Ko me

može sprečiti da to odam čitavom svetu?

— Ja.

— Pokušaj! — zacereka se Pibodi. — Slušaj... Ljudi — on se okrete, dižući obe ruke u vazduhu, da privuče pažnju — on je...

Vrisak ljudi okupljenih oko njega. Svi su se kao jedan bacili na tle, pokrivajući glave rukama, jer je ninda zamahnuo rukom kao da baca novu eksplozivnu kuglicu.

Na žalost, eksplozivnih kuglica više nije bilo u specijalnim pregradama njegovog opasača. Polazeći ovamo, ninda nije računao da će morati da se bori sa čitavom armijom.

Ali je taj delić sekunde bio dovoljan da ščepa svoj katana i prebaci se preko ograde. U dva skoka stigao je do ugla zgrade i zaokrenuo iza njega.

Rafal iz automatske puške stigao je prekasno, samo da digne prašinu i razbaca unao-kolo komadiće kamenog zida.

Stražar sa te strane zgrade nije bio toliko srećan. Ninda je stigao do njega pre nego što je uspeo da podigne pušku. I drška katana užasno je oružje u snažnoj ruci: jedan jedini udarac u lice bio je dovoljan da mu smrska lobanju.

Još jedan skok preko zida i ninda je nestao u spletu malih ograđenih dvorišta i uskih ulica, praćen čitavom kišom olova koja je hujala visoko iznad njegove glave...

Zastao je na mestu gde ga nisu mogli lako iznenaditi, oslušujući da li je potera krenula za njim.

Šta sada?

»Pat pozicija«, pomisli ninda. »Nijedan od nas nema potez koji bi konačno mogao odlučiti partiju... On neće slati ljude u poteru za mnom, jer je svestan da neće uspeti. A ni ja ne mogu pomoći stanovnicima ostrva, a da i moj život ne bude ugrožen...«

Lesli podiže glavu. Ipak se prevario, Pibodi je poslao poteru u ovaj lavirint.

Koraci su se sada jasno čuli na kamenim pločama. Teški koraci dvojice snažnih ljudi.

— Les! — uzviknu neko pri gušenim glasom. — Eldridž!

Sorensen!

A onaj drugi s njim može biti samo Džoko Verner! Kako su se oni ovde stvorili?

Sorensen i Verner. Nije teško naslutiti na čijoj će strani biti njih dvojica. Pibodi je još uvek mogao dijamantima ispred njihovih glupih noseva!

— Ovde sam — reče, pri-
ljubivši usta uza zid tako da
ne mogu tačno odrediti odakle
mu dolazi glas. — Šta hoće-
te?

— Tebe, Eldridž — Soren
senov glas. Snažan i samouve-
ren.

— Onda dođite po mene! —
uzviknu on, hitro se premešta-
jući. Osluškivao je njihove op-
rezne korake sve dok nisu pro-
šli pored niskog zida pod ko-
jim je ležao.

Uspravio se kada su prošli.
Znajući da ih sada mora ubi-
ti.

Čelik mača zviznu o kamen
i dva čoveka okretoše se kao
da im je iza leđa eksplodira-
la mina.

— Ovde sam — reče mirno
ninda.

Vrh katana opisivao je sit-
ne krugove po pločama ispod
njegovih nogu. Činilo se nemo-
gućim da to starinsko oružje
može da se suprotstavi novim
automatskim pištoljima koji-
ma rukuju dva iskusna vojni-
ka iz Vijetnama.

Ipak, na licu Džoko Vernera
primećivala se nesigurnost.
On obliznu usne, iskosa gleda-
jući u Sorensena.

— Kako ste stigli ovamo?
Avionom?

— Da — potvrdi Sorensen.

Njegovo puno lice bilo je ble-
do, ali odlučno. Kad obračun
jednom počne, njemu mora
pripasti prvi udarac. — Dela-
ni nas je pozvao i rekao da
će rudnik dijamanta pripasti
nama ako te sredimo.

Kratak, hladan smeh.

— Pa sredite me onda!

— Možda još uvek možemo
da se dogovorimo — poče ti-
him glasom Verner. — Nared-
niče, ako bi Pibodi pristao da
primi Eldridža, onda...

— Ne!

Tu kratku reč Sorensen i
ninda izgovorili su istovreme-
no.

I istovremeno stupili u ak-
ciju...

Stupajući korak napred, Le-
sli ispruži desnu ruku čita-
vom dužinom i sjuri vrh mača
Sorensenu u srce. Ruka sa pi-
štoljem zastade na pola puta,
a onda nemoćno pade niz bok.
U času kada je ninda trgao
mač iz rane, teško telo sručilo
se kao vreća.

Usta Džoko Vernera bila su
otvorena, lice izobličeno, ali
iz grla mu ne izađe nikakav
glas. I on je podigao pištolj,
ali mu se u očima videlo da je
svestan koliko je spor. Smrt
je olabavila mišiće na njego-
vom licu kada mu je vrh ma-
ča pogodio srce, ostavivši na

njemu samo iznenađenje što je sve to tako brzo i neočekivano loše završilo...

Ninđa pažljivo obrisao vrh mača o njegovu odeću i vratio ga u korice. Sa trga je ponovo dopirao Pibodijev snažni glas, ali on nije uspevao da razabere šta ovaj govori.

»Još dvojica«, mislio je gledajući mrtva tela pod svojim nogama. »Koliko ih još moram ubiti da bi Pibodi shvatio da je igra izgubljena?«

Ali ne...

To Pibodi nikada neće shvatiti. Ninđa je gotovo zaboravio da ima posla sa ludakom...

*
* *

— Gde si sada? — urlao je Pibodi, osvrćući se oko sebe. — Dođi, ako misliš da me možeš zaustaviti? Hej, gde si?

Ninđa zaškripa zubima. Bio je to jedan od retkih gestova razočaranja i gneva koje je sebi ikada dopustio. Gvozdena disciplina ninđucua prezirala je takve znake slabosti: borac je do samog svog kraja morao ostati nepomičnog, ledenog lica...

Okružen trojicom ljudi sa uperenim puškama, Pibodi se

smestio usred, sada ponovo je dinstvene, gomile stanovnika Majagvane, na svega nekoliko koraka od obale. Ljudi u belim mantilima ponovo su se rastrčali unaokolo, sa ampulama i šricevima u rukama. Neka vrsta reda formirala se na jednom kraju gomile, što je svedočilo da Pibodi još uvek ne odustane od svog eksperimenta.

Samo šta ta gomila više nije bila ćutljiva i zaplašena kao samo pola sata ranije.

A Pibodi to nije shvatio. Ili nije želeo da shvati.

Ili je suviše verovao u vatrenu moć pušaka u rukama njegovih ljudi. Pušaka koje će postati smešne u času kada pobesnela gomila krene na juriš, kao homogena masa kojoj je ništa ne može suprotstaviti...

Velike gomile ljudi podsećaju na lonac na vatri. Gotovo ništa se ne zapože sve dok voda u loncu ne posigne određenu temperaturu, a onda sve naglo proključa.

Bilo je potrebno nešto što će razjariti ovu masu ljudi do tačke ključanja.

Ninđa stisnu zube. Miris krvi je najbolje sredstvo za to, naravno. Morao je proliti još krvi...

Legenda koja se i danas priča na ostrvu Majagvana tvrdi da je čovek u crnoj odeći pao s neba da bi ih spasao od demona koji su na ostrvo doneli kugu. Zvanična istraga nije našla nikakvog traga čoveku u crnom, nikakvog traga demonima i njihovim staklenim bočicama u kojima se krija kuga.

Zvanična istraga jeste našla mnogo mrtvih, osakaćenih i unakaženih tela, ali se ništa drugo nije ni moglo očekivati od rulje koja je linčovala posadu jahte koja je, potpuno prazna, pronađena usidrena u luci Majagvane. Razlog?

Taj razlog istraga nije utvrdila. Najzad, priča o kugi bila je naivna i besmislena, slična onoj o čoveku u crnom koji je vitlao plamenim mačem, rušeći sve pred sobom...

A ono što se dogodilo, zaista bi se najbolje moglo tako objasniti. Jer, ninda je konačno navukao svoj crni kostim sa kapuljačom, svestan koliko se opasnosti izlaže.

Sa krvožednim krikom na usnama pojavio se iz uske ulice, vitlajući katanom iznad glave i neprestano menjajući smer kretanja u kiši metaka kojima su ga zasuli Pibodijevi

ljudi. Oni najbliži pali su kao snoplje i krv se još jednom prolila po trgu...

Bio je to signal koji je gomila očekivala. Nad glave se u nebo podigao jedan jedini zajednički urlik, nalik kriku divlje zveri željne krvi. Planulo je još svega nekoliko hitaca, jer nijedan od onih sa puškama nije imao vremena da drži pritisnut obarač...

Ninda se podigao sa tla kada je ta užasna ljudska plima prešla preko njega, ostavljajući za sobom trag od raskomadanih, mrtvih tela. Pod nogama mu je škripalo staklo razbijenih ampula sa Pibodijevim virusom, ali je heragei govorio da u tom vidu uljasta tečnost nije nimalo opasna.

Sporim korakom ninda je prišao telu koje je uspeo da prepozna samo po ostacima skupe odeće. To telo je još živelo, a jedna ruka je okrvavljenim prstima privlačila na grugi tanku kutijicu sa uredno složenim ampulama koje su nekim čudom preživele besgomile.

Udarcem noge, ninda odbaci kutiju u more.

A onda se katana podiže još jednom da zada smrtonosni udarac...

Okrenuo se, s naporom savlađujući bol u rebrima povređenim pod nogama gomile. Čitav trg bio je posejan nepokretnim telima i telima koja su se uvijala i ispuštala tihe krike bola.

Tela dece... žena... unakažena ~~zola~~ Pibodijevih ljudi...

»Koliko krvi«, pomisli ninda. »Previše krvi...«

Stiskajući mač uz telo, on skliznu u vodu, osećajući kako mu svežina okeana čisti telo pod kostimom zaprljanim krvlju.

Hidroavion se i dalje mirno njihao na talasima kada se s mukom uzverao u njega i uključio motor.

Bele kuće duž obale sada su dobile crvenkastu boju i njemu je trebalo dugo da shvati zbog čega se to dogodilo...

Sunce je bilo visoko na nebu. A njegovi zraci odbijali su se i prelamali u crvenkastim jezerima koja su se širila po belim pločama malog trga...

Ninda mahnu rukom u crnoj svili.

— Da, krv — reče glasno. — Ali ćeš ti ipak živeti, Majagvana!

K R A J

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

CRNO SRCE

Egzotičan, dokumentaran triler međunarodnih razmera
Uzbudljiv roman o nasilju, zavodačenju, intrigi i avanturi. Priča o smrtonosnom sukobu dve kulture.

Prepliću se priča o manipulacijama prilikom predsedničkih izbora u Americi, ubistvena potraga glavnog junaka, neustrašivog Amerikanca Trejsi Rihtera, za bandom kambodžanskih gerilaca i priča o ljubavi punoj erotike.

Roman je štampan latinicom, tvrd povez, zaštitni omot, 590 strana.

Cena 1800 dinara.

Knjigu možete kupiti i na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NIRO »DEČJE NOVINE«
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA-N

Ovim neopozivo naručujem knjigu CRNO SRCE komada po ceni od 1800.00 dinara

1. plaćanjem u gotovu sa popustom 20% prilikom preuzimanja knjige
2. na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%
(nepotrebno precrtati)

IME I PREZIME NARUČIOCA _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ LIČNE KARTE SUP _____

datum

M.P.

potpis naručioca

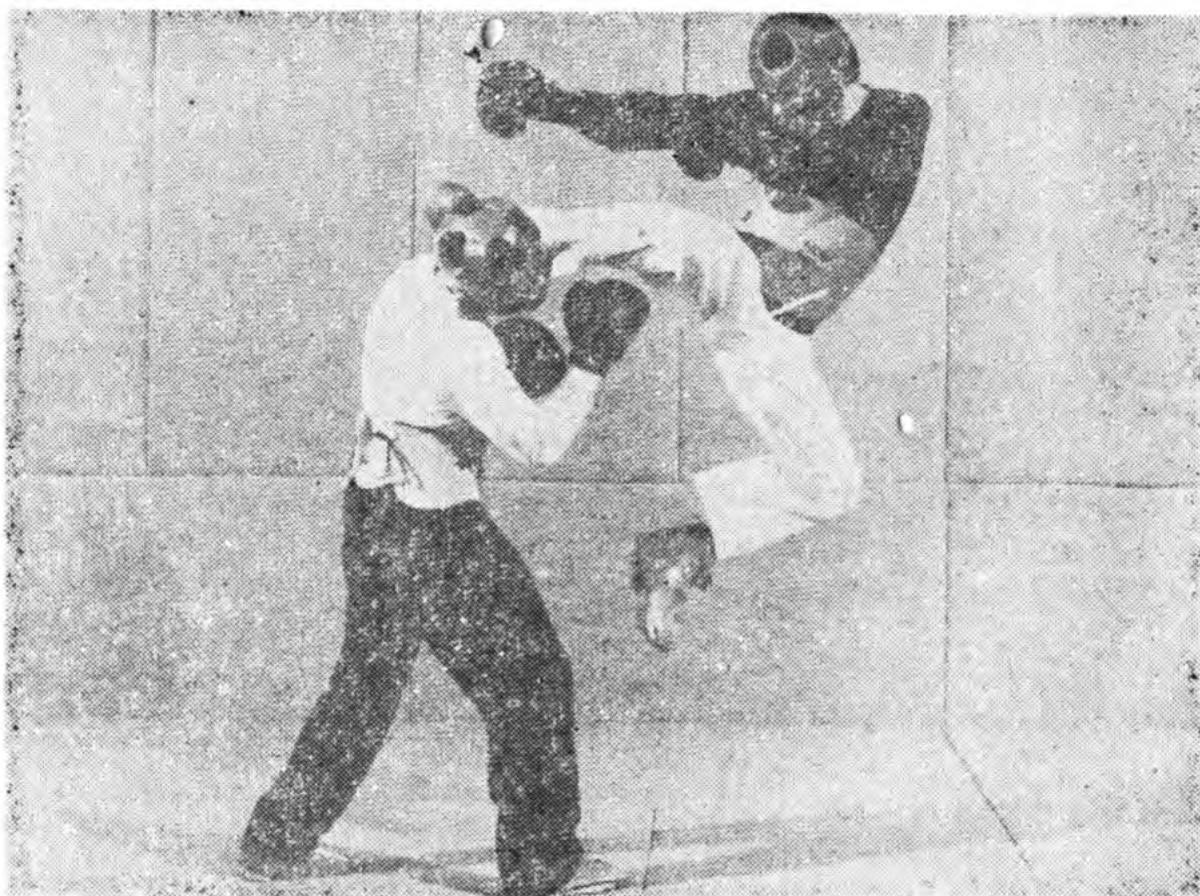
(Ako se knjiga kupuje na otplatu, narudžbenicu overava radna organizacija)

NOVO! NOVO! NOVO!

TAJNE BORENJA. Ving Čun, Džit Kun Do i korak dalje. **Knjiga za tragače**, za one koji cene lično iskustvo. **VAŠ KORAK DALJE**, namenjen naprednijim vežbačima bez obzira na stilsko opredeljenje. Više od 340 fotografija. Prvi put kod nas primena **TREĆE VING ČUN FORME**. Borba na dalekoj i srednjoj distanci. Ulasci, čišćenja, bacanja. Upotreba zaštitne opreme, džaka, fokusera, vazdušnog štita, kruške i drugih rekvizita. **TAKTIKA SLOBODNE BORBE.** **Usvojite korisno, dodajte svoje!** Brzo, efikasno, direktno, jednostavno. Veština zaštite i kontranapada. **TAJNE BORENJA.**

Cena 800 din.

Naručite na adersu:
NENAD ROČKOMANOVIĆ
Jovana Bjelića 29
11040 B e o g r a d

U oktobru Ninda 29

DIJAMANTI IZ PAKLA

... A tu mrežu sada je osećao gotovo fizički. Čvrste, a opet tako tanke niti da su se jedva mogle naslutiti.

Nindino lice obasja kratak, ledeni osmeh.

"Nije teško naći ime za tako nešto", pomisli.

"Mreža smrti..."